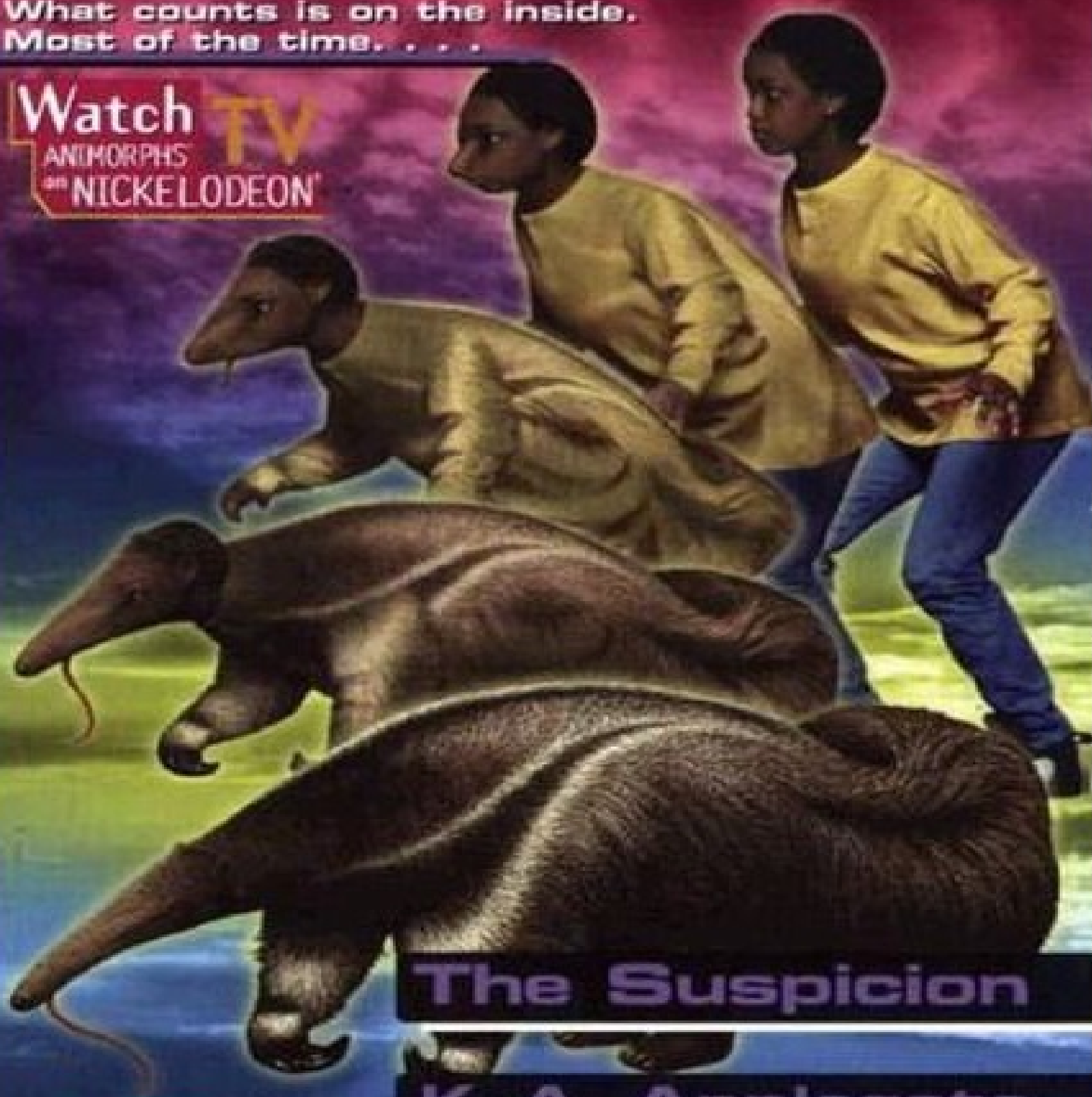

ANIMORPHS

What counts is on the inside.
Most of the time. . .

Watch **TV**
ANIMORPHS
on 'NICKELODEON'

The Suspicion

K. A. Applegate

Điều Nghi Ngờ

Series Animorphs Phần 24

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 23</u>
<u>GIẶC NHÀ TRỜI PHẢN NỘ</u>
<u>CHƯƠNG 1</u>
<u>CHƯƠNG 2</u>
<u>CHƯƠNG 3</u>
<u>CHƯƠNG 4</u>
<u>CHƯƠNG 5</u>
<u>CHƯƠNG 6</u>
<u>CHƯƠNG 7</u>
<u>CHƯƠNG 8</u>
<u>CHƯƠNG 9</u>
<u>CHƯƠNG 10</u>
<u>CHƯƠNG 11</u>
<u>CHƯƠNG 12</u>
<u>CHƯƠNG 13</u>
<u>CHƯƠNG 14</u>
<u>CHƯƠNG 15</u>
<u>CHƯƠNG 16</u>
<u>CHƯƠNG 17</u>
<u>CHƯƠNG 18</u>
<u>CHƯƠNG 19</u>
<u>CHƯƠNG 20</u>
<u>CHƯƠNG 21</u>
<u>CHƯƠNG 22</u>
<u>CHƯƠNG 23</u>
<u>CHƯƠNG 24</u>
<u>CHƯƠNG 25</u>
<u>CHƯƠNG 26</u>
<u>CHƯƠNG 27</u>

CHƯƠNG 28

CHƯƠNG 29

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

[6]

[7]

[8]

[9]

[10]

[11]

[12]

[13]

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 23

TẬP 23: KỂ GIẢ DANH

1. Người kể chuyện:

Tobias

2. Nội dung:

Bị một con điều hâu khác tranh giành lãnh địa, Tobias-người-chim lâm vào tình trạng khó khăn trong việc săn mồi, buộc lòng phải ăn xác thú chết trên xa lộ, và bị Rachel bắt gặp. Tối, Tobias tìm đến nhà Rachel và được Rachel thông báo có một người chị họ tên là Aria thông qua luật sư của cha Tobias muốn tìm gặp Tobias để mang Tobias về nuôi nấng chăm sóc. Nghi ngờ đó là cái bẫy của bọn Yeerk. Nhưng Tobias vẫn đến gặp luật sư và được biết chỗ ở của bà chị họ đồng thời cũng được biết vào sinh nhật tới của mình, chúc thư của người cha ruột - người cha chưa từng được biết đến - sẽ được tuyên đọc. Tâm trạng rối bời, Tobias bay đến thung lũng của người Hork-Bajir tự do để tìm lại sự cân bằng, lại được biết một thằng nhóc tên Bek đã bị đi lạc và rất có thể đã bị bọn Yeerk bắt lại và nhốt trong vũng Yeerk mới của bọn chúng.

Cùng với Ax, Tobias theo dõi Aria và nhận thấy, mọi hành động của Aria thực sự là của một con người, không phải là Mượn xác-Người. Tobias nuôi hy vọng lại có một mái ấm gia đình và trở lại vĩnh viễn làm người. Hy vọng đó càng ngày càng lớn sau mỗi giờ theo dõi Aria. Nhưng hy vọng đó đã hoàn toàn tan vỡ khi Tobias, trong lần tấn công vào vũng Yeerk mới để cứu Bek cùng với các bạn, đã trông thấy Aria ngồi trong chiếc trực thăng bay tới vũng. Aria chính là Visser Ba biến hình. Aria là một kẻ giả danh.

Để bảo toàn bí mật của cả nhóm, Tobias đơn thương độc mã biến hình thành chính con người mình để đến văn phòng luật sư nghe tuyên đọc chúc thư. Nhiệm vụ của Tobias là phải làm sao cho Visser Ba không hề biết được Tobias chính là một thành viên trong “băng thảo khấu Andalite”. Tobias, với bản năng lạnh lùng của một chú điều hâu đuôi đỏ, đã chiến thắng trận chiến đơn độc đó một cách giòn giã. Cùng lúc với trận chiến của Tobias, 5 thành viên còn lại cùng với những người Hork-Bajir tự do đã tấn công vào vũng Yeerk, giải cứu Bek và giải phóng thêm được một số người Hork-Bajir tự do nữa.

Tobias chiến thắng Visser Ba, đồng thời cũng biết được một sự thật, tuy đau lòng, nhưng lại rất đáng tự hào. Cha ruột của mình chính là hoàng tử Elfangor.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias,

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel:

Cassie:

Tobias: Thỏ

Ax:

5. Những lột hình được sử dụng:

Jake: Hồ Sibêri

Marco: Khỉ đột, Nhện sói
Rachel: Đại bàng đầu bạc, Voi, Gấu xám
Cassie: Sói
Tobias: Hork-Bajir (Ket Helpak), Tobias-người, Bọ chết, Thỏ
Ax: Người, Điều mướp

GIẶC NHÀ TRỜI PHẢN NỘ

CHƯƠNG 1

Hãy rời xa quê hương, hỡi những chiến binh oai dũng! Hãy xông pha nơi không gian bất tận! Toàn giải thiên hà sẽ run rẩy trước bước chân Helmacron. Hết thấy muôn loài sẽ là nô lệ của chúng ta. Bởi lẽ, chỉ có chúng ta mới xứng đáng là Chúa Tể Vũ Trụ.

*Di huấn của Hoàng Đế truyền lại cho mai hậu.
Trích Nhật ký tàu Helmacron, Thiên hà Blaster*

Tôi là Cassie.

Có nhiều điều về tôi mà tôi hổng thể kể với các bạn được, như là họ tên đầy đủ hay địa chỉ nhà.

Tôi đang sống trong một thế giới hoang tưởng. Tôi ước hổng phải vậy, nhưng nó thiết sự là vậy. Tôi hổng còn lựa chọn nào khác, đành phải giấu giếm, nói dối, và đánh trống lảng. Ngay cả

vào những lúc tôi đang cố gắng liều mạng nói lên sự thật.

Bạn phải biết sự thật, bạn phải biết chấp nhận điều gì đang xảy ra cho Trái Đất, cho loài người. Bởi vì chỉ có biết rõ, bạn mới có thể chiến đấu chống lại bọn quỷ sứ khủng khiếp đang đe dọa bạn được.

Tất nhiên tôi đang nói tới bọn Yeerk.

Chứ không phải là người Helmacron.

Bọn Yeerk là một giống loài ký sinh từ một hành tinh rất xa xôi. Chúng được sinh ra trong môi trường nước. Một vùng Yeerk. Tại một thời điểm nào đó trong quá trình tiến hóa, chúng thoát ra khỏi sự an toàn, không có giác quan trong vùng và phát triển được khả năng xâm nhập vào não bộ của một giống loài có tên là Gedd.

Trong một thời kỳ rất lâu, có lẽ cỡ thiên niên kỷ, chúng chỉ tiến hóa được đến mức đó mà thôi.

Chúng chẳng biết gì về du hành vũ trụ, hay công nghệ gì cả. Cũng như loài người, chúng không biết sự tồn tại của các giống loài khác trong dải thiên hà.

Ít nhất, đó là những gì mà người bạn Andalite của tui tôi, Ax, nói với mấy đứa tôi. Tôi chắc chắn là việc nghiên cứu về sự tiến hóa của loài Yeerk lẽ ra sẽ rất thú vị, cũng tương tự như là việc nghiên cứu về bệnh tả hay bệnh thương hàn hẳn sẽ rất tuyệt diệu.

Cần thận trọng khi nghiên cứu. Bởi vì theo hiểu biết của con người, thì bọn Yeerk chẳng khác gì bệnh dịch. Chúng đang lan tràn khắp dân số của chúng ta. Chúng xâm nhập cơ thể con người qua đường tai. Chúng có khả năng ép người dẹp lép, lách qua tai, chiếm lấy từng phân vuông trong đường tai trong, để trườn vào trong hộp sọ. Ở đó chúng dần mỏng cơ thể, bao bọc lấy bề mặt của não người. Chúng kết nối vào não bộ, như bạn hay tôi đăng nhập internet bằng bàn phím. Chúng có thể thấy tất cả ký ức của bạn, chúng biết tất những suy nghĩ của bạn. Tất cả. Và chúng có thể kiểm soát bạn tuyệt đối và hoàn toàn. Chúng cử động tay bạn, di chuyển chân bạn. Chúng hướng cái nhìn của bạn, bóp méo mặt bạn thành một nụ cười quen thuộc mà ai ai cũng nghĩ là chỉ mình bạn đang cười. Tui tôi gọi những người như thế là Kẻ Mượn Xác - nô lệ của bọn Yeerk. Người Hork-Bajir là thành quả đầu tiên lớn nhất trong cuộc chinh phạt ra thế giới bên ngoài hành tinh của bọn Yeerk. Rồi chúng chiếm người Taxxon. Chúng đã dùng độ lẻ tẻ nhiều giống loài khác. Nhưng giờ thì chúng đang săn đuổi phần thưởng lớn nhất của chúng: Loài người.

Con người. Con người với những ngón tay chính xác và khéo léo hơn bất kỳ người Taxxon hay Hork-Bajir hay Gedd nào. Con người, giống loài ăn được hầu như mọi thứ, không giống loại sinh vật chỉ ăn cây như người Hork-Bajir hay loại dói triền miên, ăn thịt đồng loại như loài Taxxon. Con người, về số lượng thì vượt xa tất cả các giống loài khác cộng lại.

Chúng ta là vật chủ hoàn hảo nhất. Không đáng sợ như khả năng của người Hork-Bajir nhưng rõ ràng là có khả năng thích ứng tốt hơn.

Hàng tỷ con người chưa hề nhận thức được mối nguy hiểm và còn đầy hoài nghi. Chúng ta, với bọn Yeerk, giống bộ lạc Aztec đối với Cortes[1]. Chúng ta có thể trở thành giải pháp cho tất cả vấn đề của bọn Yeerk. Chúng ta có thể cung cấp cho chúng một số lượng nhiều vô kể bọn tay chân để làm ngòi nổ từ Trái Đất và tàn phá tất cả những giống loài khác đến chỗ diệt vong.

Chiến đấu chống lại cuộc xâm lăng này là người Andalite. Đông hơn, vũ khí mạnh hơn, nhưng thiếu chuẩn bị. Như đội lính cứu hỏa đang cố dập tắt ngọn lửa đám cháy đang bén từ tòa nhà

này sang tòa nhà khác, người Andalite cố gắng khôn ngoan hơn bọn Yeerk để đánh bại chúng.

Nhiều khi họ thắng. Vài lần khác thì...

Người Andalite đến Trái Đất để chặn đứng cuộc xâm lăng của bọn Yeerk. Thế nhưng họ lại bị đánh bại. Ax, Aximili-Esgarrouth-Isthill - bạn của tụi tôi - kẹt lại ở Trái Đất, sống sót và gia nhập cùng nhóm tụi tôi.

Anh của Ax, Hoàng tử Elfangor, cũng bị kẹt lại ở Trái Đất. Biết rằng ông sắp chết, ông đã cho chúng tôi món quà lớn nhất của công nghệ Andalite: quyền năng biến hình. Khả năng chạm vào bất kỳ động vật sống nào, thu nạp ADN của nó, và rồi thì, thực sự biến thành con vật đó.

Còn "tụi tôi" là ai? Là Tôi. Là bạn thân của tôi, Rachel. Là Jake, tay thủ lĩnh rất dễ thương và can trường. Là Marco, bạn chí cốt của Jake. Là Ax - người Andalite. Và Tobias. Tobias đang sống mà phải chịu mặt trái của quyền năng biến hình. Coi, có giới hạn hai giờ mỗi lần biến hình. Nếu bạn ở trong một lối biến quá hai giờ, bạn sẽ kẹt lại vĩnh viễn.

Giờ thì bạn biết rồi đấy. Giờ thì bạn đã biết hội Animorph của tụi tôi đang chống lại cái gì.

Và giờ bạn cũng biết tại sao tụi tôi hổng hề muốn một cuộc xâm lăng thứ hai của bất kỳ loại người ngoài hành tinh nào khác đối với Trái Đất.

Ý tôi là, một còn chưa đủ sao?

Muôn tau Hoàng đế - vị tiên tri tài ba và lỗi lạc nhất - cuối cùng, chúng thần đã tìm ra một hành tinh vô cùng thích hợp cho loài Helmarcon chúng ta chinh phục! Đó là một hành tinh chứa đầy những giống loài to lớn. Nhưng càng to lớn bao nhiêu, họ sẽ càng bị thu nhỏ bấy nhiêu, họ sẽ phải run sợ trước sức mạnh không gì lay chuyển được của chúng ta.

Trích Nhật ký tàu Helmacron, Thiên hà Blaster

“Cassie, bồ làm gì vậy?”

Tôi nhồm nhồm nệm ghế chiếc xe tải nhỏ của ba tôi, cảm thấy đau lưng ê ẩm. Chẳng là tôi vừa mới chất một chiếc xe đạp rỉ sét lên đó cùng với trăm thứ hăm bà lằng không còn dùng đến nữa. Lau mồ hôi trán đang rỏ ròng ròng, tôi ngó xuống ngắm Rachel.

Xời, lúc nào nhỏ cũng chớn chu như người mẫu trang bìa tạp chí mốt vậy. Nói đại, rui mà nhỏ bị lật xe buýt, bị úp chụp giữa thanh chắn bùn, hoặc bị cơn lốc xoáy quăng quật vạ suốt hai dặm liền thì nhỏ vẫn thoát ra với quần áo phẳng phiu, tóc tai chải chuốt và mặt mũi sạch sẽ.

Có đôi khi tôi thề rằng là điều đó rất siêu nhiên.

Chẳng bù cho tôi lúc này, mới sáng bảng mắt đã dọn phân chuồng ngựa, chăm sóc chú ngỗng Canada khó tính, rồi thu lượm đồ lạc xoong để đóng góp cho Hội từ thiện. Eo ôi... trông tôi như bị xe buýt lật, bị cơn lốc cuốn và bị thanh chắn bùn ập lên người vậy đó.

“Mình đang lao động,” tôi nhăm nhẳm. “Có lẽ thỉnh thoảng bồ cũng phải động tay động chân một chút chứ.”

Rachel chẳng thềm bận tâm đến lời châm chọc ấy. “Mình cho bồ một lời khuyên nha - chỉ hai từ thôi. Đó là Ralph Lauren. Ngâm mình trong bùn dơ là một chuyện, nhưng mắc gì mà bồ phải làm điều đó trong chiếc quần Jeans mua từ cửa hàng bách hóa? Chính vì thế mà thiên hạ mới

sinh ra Ralph Lauren - vị vua của những bộ cánh dạo phố...”

Tôi rùn người nhảy xuống đất, véo cục đất sét dính ở cổ chân. “Lại đây nè, để xem bùn đất có biết bám vào bồ hay không.”

“Ê ê, đừng có dí đất vào tôi chứ!”

“Chỉ là một thí nghiệm nhỏ thôi mà! Mình muốn thử coi bồ là người trần mắt thịt hay là bồ người Miến - Dơ!”

Tôi hăm hờ trét cục đất vô Rachel. Nhỏ ngúng nguẩy phúi lia lia cho nó văng ra.

“Nào, đưa tay đây cho mình coi,” tôi la lên. “Bùn nhão đó. Đáng lý nó phải bết vào lòng bàn tay bồ mới phải chứ?”

Rachel cười hình hích, nhất quyết không chịu chìa tay ra cho tôi coi. “Nè, nè, một buổi sáng thứ Bảy mới tươi hồng làm sao. Tụi mình lại chẳng phải làm công vụ gì. Bộ bồ tính suốt ngày nay sẽ làm việc đầu tắt mặt tối hay sao? Tới khu thương xá với mình đi. Hai đứa mình sẽ mua hai bộ đồ tắm mới toanh rồi ra biển phơi nắng chơi. Mình muốn phục hồi lại cái làn da rám nắng của mình.”

“Còn da mình thì rám nắng bộn rồi,” tôi nghinh mặt lên. “Vớ lại mình cũng không ham nằm ườn ra phơi nắng trong khi bồ mãi dỗi mắt nghĩa bộn con trai. Mình còn khối việc phải làm...”

Rachel bỗng nhăn mặt như khỉ ăn ớt. “Ê, kia là cái gì dzậy?”

“Cái gì là cái gì?” tôi nhóng theo ánh mắt của Rachel. Nhỏ đang nhìn chăm chăm vào một cái bơm nước cũ xì, vận hành bằng tay, một món đồ cổ mẹ tôi thường thích ngắm.

Có một vật nhỏ xíu bằng bạc đeo dính vào nó. “Đồ chơi đó mà,” tôi cảm râm. “Một phi thuyền không gian đồ chơi. Kiểu như *Star War*, *StarTrek*, hay *Star* gì đó.” Tôi nạy cái vật kia ra khỏi chiếc bơm tay. “Hừ, chắc chắn là nó có từ trường.”

“Coi bộ bồ có vẻ lo lắng.”

Tôi nhún vai. “Một sự trùng hợp thôi.” Tôi nhìn quanh quất để đảm bảo không có ai nghe lóm. “Mình giấu chiếc hộp xanh của Elfangor ngay chỗ cái bơm mà. Chỉ cần vận phần máy móc ra khỏi đây là thấy liền hà.”

“Bồ giấu chiếc hộp xanh ở đó hả?”

“Chứ còn nơi nào khác tốt hơn thế không?”

Thiết bị dùng để chuyển giao khả năng biến hình này còn có một cái tên Andalite là *Escafil*, nhưng chúng tôi vẫn gọi nó là chiếc hộp xanh. Cách đây không lâu một thằng nhóc tên là David đã táy máy tìm ra nó, và được chúng tôi kết nạp vào hội Animorphs. Nhưng sau đó, David không biết sử dụng quyền năng biến hình đúng cách...

David là một con chuột. Nghĩa đen hoàn toàn. Hắn sẽ sống đời của chuột và chết đi vẫn là một con chuột.

Đó là chuyện mà tôi hổng thích nhớ lại chút nào. Dù sao thì, ngay khi thu hồi lại chiếc hộp, tôi đã được cả đám chọn làm người giấu nó đi.

Và giờ thì một phi thuyền không gian đồ chơi bị dính theo nó. Tôi nhấc món đồ chơi bằng bạc kia lên và xem xét. Nó dài cỡ một tắc, hình dáng tựa cây dùi cui - một đầu có ba cụm ống tuýp dài, mỗi cụm ba ống, và đầu kia cắm vào một chiếc đầu lâu.

Tôi cười toe, hỏi Rachel. “Phải Romulan không?”

“Hỏi Marco hoặc Jake í. Mình đảm bảo với bồ, bất cứ ai trong bọn họ cũng sẽ chỉ cần một cú liếc mắt tới món đồ chơi đó thôi cũng đủ giảng giải mười phút liền về chuyện cái đó là từ trò chơi nào, và trong câu chuyện nào -”

“Quăng nó vào đồng đồ mang tặng Hội từ thiện nha,” tôi nói, đoạn thấy cái phi thuyền vô mớ đồ lôm côm tôi mới dọn hồi sáng. Mặt trời rực rỡ đang hé mắt dòm qua những đám mây nhẹ hều. Tôi hít hà bảo Rachel. “Ui da! Một ngày đẹp trời như thế này mà không tận hưởng thì thật uổng phí. Mình sẽ đi với bồ, Rachel. Đợi mình vô nhà lục đồ mẹ mình mặc hồi đi Bermuda đã.”

Vẻ mặt Rachel thể hiện rõ vẻ kinh tởm rõ rệt xen lẫn với hồ nghi.

“Giỡn chơi mà,” tôi cười xòa. “Mình đi thay đồ đây. Đôi khi bồ cũng phải dễ tính chứ.”

CHƯƠNG 2

Muôn tau Hoàng đế hùng mạnh nhất, Chúa Tế Dải Thiên Hà. Tai họa thảm khốc đã giáng xuống những đồ đệ trung thành của Người! Động cơ của chúng thần bị trục trặc. Chúng thần đã tìm kiếm nguồn năng lượng trên hành tinh nọ. Nhưng giờ đây, ngay cả khi chúng thần đã được tiếp thêm sức mạnh nhờ một nguồn năng lượng chuyển đổi kỳ lạ, một trong số quái vật của hành tinh này đã tấn công chúng thần! Dù phải chịu thiệt hại nặng nề, chúng thần quyết không nản chí! Có lẽ thuyền trưởng yếu ớt và kém cỏi của Hành Tinh Vỡ sẽ yểm trợ cho chúng thần lập nên chiến thắng vĩnh cửu!

Trích Nhật ký tàu Helmacron,
Thiên hà Blaster

Tại tôi thơ thẩn trên bãi biển cả mấy tiếng đồng hồ. Trong cuộc đời mình, tôi chưa bao giờ thấy buồn chán đến thế. Xin lỗi chứ, nhưng đúng là tôi chúa ghét bãi biển, trong khi Rachel khoái mê tơi, mà nhỏ lại là bạn thân nhất của tôi. Tôi và Rachel mặc nguyên đồ tắm tản bộ về nhà. Chưa đến lối xe chạy tôi đã nhận ra ngay Jake đang đợi.

Jake là thủ lĩnh của hội Animorph. Chủ yếu là do cậu ấy là người duy nhất có đủ tinh thần trách nhiệm để lo công việc.

Và thành tâm mà nói, tôi thích Jake. Là thích vậy thôi. Cậu ấy là anh họ của Rachel, và hai người bọn họ đều có tính cách giống giống nhau ở góc độ can đảm, táo bạo và quả quyết. Nhưng Rachel có phần liều lĩnh mà Jake không có. Và giống như tôi, Jake hầu như không để ý tới quần áo, phụ tùng đi theo và mấy thứ đại loại như thế.

Trông thấy tại tôi, Jake có vẻ muốn chạy trốn. Bất giác tôi cũng muốn chui tọt xuống đất cho rồi, chưa bao giờ Jake trông thấy tôi mặc đồ tắm mà. Đúng vậy, tôi chỉ muốn dọn thổ cho xong.

“Chào!” cái đầu Jake hơi ngọ nguậy. Cậu ta khổ sở nhìn tôi, mặt đỏ au.

“Ôi trời, chắc là có rắc rối rồi đây,” Rachel nói to để Jake nghe thấy. “Thôi được, anh Jake, tội mình sắp đi đá dít tội nào đây?”

Thông thường thì cậu ấy đã cười rồi. Nhưng cậu ấy chỉ nuốt khan, liếc một cái từ đầu tới chân tôi, đỏ mặt, rồi lại chăm chú nhìn vào mặt tôi.

“Chắc Jake nghĩ mình đang ngáo tẹt,” tôi lăm bầm riêng với Rachel.

“Cassie, bồ thiệt là hết thuốc chữa. Bồ biết gì về cái loại con trai nghĩ một đằng nói một nẻo[2] không. Loại người đó rắc rối đáng yêu đó chứ. Đó hổng phải là cái nhìn kiểu '*nhỏ đó lùn và mập ú gì đâu!*', mà là '*chà, nhỏ hấp dẫn quá, nhưng mình đừng đại thể hiện ra mặt không thôi là nhỏ sẽ bực mình cho coi.*'” Rachel vừa nói vừa cười hình hích. Tội tôi lại gần Jake.

“Cassie... mình... ờ... à... mình vừa mới thu dọn đồ cũ mang cho Hội từ thiện. Mình... ừm... đã đưa hết cho ba bồ rồi, ừm... chú ấy mới đi xong.”

Tôi phải thừa nhận là, Jake chưa bao giờ áp ứng hơn. Rachel đã lùi lại đằng sau cậu ấy, để nhỏ có thể tròn mắt lên và nhái bộ dạng lông ngóng tức cười của Jake.

Tôi sém phì cười, nhưng tôi chột tê cứng cả người khi nhận ra thêm một phi thuyền đồ chơi nữa dính vào chiếc bơm nước.

Tôi cúi xuống nó, lọng cọng hỏi. “Jake! Phải... bồ đã lôi cái phi thuyền đồ chơi này... ra khỏi xe tải không?”

“Không? Đó là cái gì vậy?”

Tôi nheo mắt nhìn thật cẩn thận. Phi thuyền này ngắn và bè ra hơn so với phi thuyền hồi nãy. Đằng sau nó là hai động cơ lớn chứ không phải ba chùm động cơ nhỏ, và cái đầu lâu cũng rất khác...

“Không giống như cái hồi nãy,” tôi nói với Rachel. “Chỉ tương tự thôi chứ không giống cái lúc trước...”

Rachel thôi đảo mắt. Jake nhìn từng đũa tội tôi, khó hiểu.

Thình lình, trước sự ngỡ ngàng của bọn tôi, con tàu “đồ chơi” nhỏ xíu bỗng tách ra khỏi chiếc bơm nước, nhắm hướng và bay vù đi, suýt thì đâm sầm vô đầu Rachel.

“Đó là cái gì vậy?” Jake hỏi.

Rachel rụt vai. “Tội em tưởng nó là phi thuyền Romulan,” nhỏ đáp.

“Jake, bồ có biết tội mình giấu gì trong chiếc bơm đó không?”

“Biết chứ.” Jake lắc đầu chậm chậm. “Thôi rồi, vậy là kế hoạch vui chơi cuối tuần đành phải hoãn lại. Cassie, bồ với Rachel phải biến hình ngay, rồi bay vào rừng kiếm Tobias và Ax, còn mình sẽ đi gọi Marco. Nửa tiếng nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau tại đây. Đi nào.”

CHƯƠNG 3

Tụi tôi lại gặp nhau. Jake, Rachel, Marco, Ax trong bộ dạng nguyên thủy của ảnh, cơ thể tự nhiên của người Andalite (là sự pha trộn giữa hươu lông xanh, nhân mã và bộ cạp), và Tobias - điều hâu đuôi đỏ, dù rằng cậu ấy đã khôi phục được quyền năng biến hình.

Cả đám tụ tập và ráng tìm cách làm sao, nếu có, để đối phó với một phi thuyền không gian đồ chơi.

Nhưng thiệt sự chỉ có hai khả năng trong tầm tay. Một là nói chuyện với Ax.

"Ax, có cách nào mà tụi Yeerk có thể dùng một thứ gì đó nhỏ xíu, kiểu như mô hình,... ờ... một thứ bay được để xác định vị trí của chiếc hộp xanh không?" Jake hỏi.

<Một thứ bay được à, Hoàng tử Jake? Một thứ bay được là gì?>

"Đó là một thứ mà nó bay được ấy mà," Marco bổ sung đầy "hữu ích".

"Giống... giống như một phi thuyền không gian đồ chơi," Jake nói, làm lơ Marco.

<Tại sao chúng phải dùng một phi thuyền không gian đồ chơi?> Ax thắc mắc. <Chúng có hẳn phi thuyền không gian thật cơ mà.> Ax giữ đôi mắt chính của ảnh nhìn chăm chú vào Jake, trong khi hai mắt cuống nhìn vào Marco và tôi.

Jake nhún vai và ngo tôi. Tôi cũng nhún vai.

Vậy là chỉ còn cách thứ hai mà tụi tôi có thể nghĩ ra được để giải quyết vụ này: bay đến trụ sở của Hội từ thiện để tìm lại món "đồ chơi" mà ba tôi mới chở tới đó.

Chúng tôi biến thành mòng biển, tất cả trừ Tobias, vì cậu ấy đã có cánh sẵn rồi bay tới đó.

Tụi tôi lại hoàn hình, xong thì Rachel, Jake và tôi bước vào trụ sở Hội. Liếc dọc liếc ngang khắp các kệ, bọn tôi nhận ra món đồ chơi cần tìm không có ở đó.

Tôi đến chỗ anh thư ký trạc tuổi sinh viên đại học. "Chào anh ạ. Cách đây vài giờ ba em có mang đến vài món đồ chơi cùng với những món đồ kia. Ừm, hóa ra là cả nhà em bỏ quên vào đó một món đáng lẽ không nên bỏ đi."

"Phải. Đó là chiếc phi thuyền đồ chơi của anh ấy," Rachel để thêm, tay chỉ vào Jake.

"Vâng. Chiếc phi thuyền đó là đồ chơi của em."

"Nếu mới tới thì nó vẫn ở nhà sau. Có lẽ họ đã phân loại và dồn nó vào chung với những đồ chơi khác rồi."

"Vậy anh cho tụi em vô đó tìm nha?" tôi nói và nở nụ cười dễ thương nhất của mình.

"Đó là loại phi thuyền gì vậy?" Anh thư ký hỏi. "*Romulan? Federation? Klingon? Dominion? Ferengi?* Hay giống như trong phim *Babylon 5: Minbari* hay *Shadow*? Hay kiểu phi thuyền trong

phim *Star War*?"

"Romulan," Jake đáp lại.

Anh thư ký trở ngón tay cái ra đằng sau vai mình. "Lại đằng. Nhưng đừng có ráng vớ cái gì không phải của các em à nha. Tốt hơn em nên ra về với con tàu Romulan thôi."

"Trong số tất cả nhân viên Hội Từ thiện trên toàn thế giới, thì tụi mình lại có một anh chàng mê khoa học viễn tưởng nữa chứ," Jake lẩm bẩm.

Qua một cách cửa sục sịch, chúng tôi vào khu vực kho chứa. Đó đây, đồ đạc chất ngầu nghen. Những thùng đồ gia dụng, những chiếc ti vi cũ, rất nhiều quần áo đã mặc qua và một đồng đồ chơi. Nào là búp bê, các con thú, trò chơi xếp hình, lại cả một chiếc xe đạp ba bánh. Dường như tất cả đồ chơi của cả thập kỷ qua đã tụ hội về đây, góp mặt trên nền xi măng đá lạnh này.

"Cassie, bồ thấy nó chưa vậy?" Jake hỏi.

Tôi tập tễnh dạo quanh đồng đồ chơi, lướt mắt thật nhanh qua các con búp bê Barbies trọc lóc và những con X-men không đầu. Thành tình, tôi tia thấy một chùm ba món đồ chơi.

"Nó kìa!"

"Kể con tàu chiến Klingon và Mô-dun Oanh kích của G.I.Joe í hả?"

Tôi tròn mắt. "Bồ đúng là một cậu nhóc. Vậy mà đôi khi mình lại quên bég đi là bồ chỉ mới còn nhóc con thôi... bồ biết đấy. Ý mình là, dễ thương thiệt."

"Ặc ặc." Dĩ nhiên là tiếng của Rachel rồi.

Jake cúi xuống lượm chiếc phi thuyền lên, lật tới lật lui, coi bộ bối rối lắm.

Bống, vụt qua cửa kho hàng đang để mở...

...một cỗ máy bằng bạc, dài cỡ tắc rươi lao vút vô phòng.

"Oa," Jake trầm trồ. "Những đồ chơi này thật là bắt mắt. Mình chưa bao giờ thấy món đồ chơi nào..."

Pằng chú! Pằng chú!

"Á, ái! Uuii!"

"Cái gì đó?" tôi hết hồn lạ, chân nhảy đại về phía Jake. Xuyên qua lớp tay áo của bộ đồ biến hình trên người Jake là hai lỗ thủng nhỏ tí nị.

"Cái phi thuyền không gian nhỏ xíu đó mới bắn mình!"

Tàu Đấng thống lĩnh dải Thiên hà, Lãnh tụ toàn năng! Chúng thần vừa mới tìm ra những tên ngốc của tàu Thiên hà Blaster. Chúng tự cho phép mình bị bắt bởi những người lạ to xác của hành tinh này. Nhưng con tàu trung thành của Người, tàu của Hành tinh Vô, sẽ tiêu diệt tất cả những kẻ dám cả gan cản đường; chúng thần sẽ cứu vớt con tàu không xứng đáng kia, để chúng còn phục vụ cho ý chí vĩ đại của Người.

Trích Nhật ký tàu Helmacron. *Thiên hà Blaster*

Con tàu bạc bay xẹt qua tụi tôi, vỏ động cơ của nó nhá lên ánh điện màu xanh da trời. Nó rồ lên mái trần nhà kho rồi lại quành về chỗ tụi tôi.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Tôi cảm thấy hai vết kim chích nhói lên trên má trái của mình. “Ui da! Đau quá!”

“Tất cả lùi lại,” Jake hét.

“Lùi lại á!” Rachel hét lên. “Không đời nào.” Nói đoạn, nhỏ vớ lấy một cây gậy bóng chày từ đồng hồ đồng kia và hiên ngang tì nó trên vai, sẵn sàng ứng chiến. “Nào, nào! Cái cục tí xiu kia! Ngon thì lao vô đi.”

Pằng chúu! Pằng chúu!

“Aaaa! Trời ơi, nó đốt tóc tui!”

Ba đưa tôi kinh hoàng nhìn xuống đất. Một nhúm tóc vàng óng á của Rachel vẫn còn đang ngút khói.

“Ê, tụi nó phải chết,” Rachel tức khí la rùm và vung gậy lên.

Con tàu tí hon lòn tránh gọn hơn khi cây gậy vụt qua, rồi nó lập tức quay ngoắt lại.

"Anh hồng muốn nói ra đâu á," Jake nói, hồng nhin được toét miệng cười. "Nhưng tại Marco hồng có ở đây để nói... “Không - Một[3]!”"

"Ờ, chuyện đó vui quá hén, anh Jake," Rachel nạt. "Em sẽ cười sau khi em đánh văng cái lũ sâu bọ này ra tít ngoài sân trời kia đã!"

Con tàu quay lại lần nữa và tấn công tụi tôi ở bên cánh.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Tụi tôi né tránh thật lẹ. Rachel vụt gậy vào con tàu, nhưng trật lất.

"Như anh nói từ nãy í, tụi mình rút lui được không?" Jake đề nghị.

Ba đưa tôi lạnh bạch dang ra khỏi đồng hồ chơi. Chỉ chờ có thế, con tàu bạc bèn đáp xuống bên cạnh con tàu bé xiu kia.

Tụi tôi cùng giương mắt nhìn. Trời ạ! Một tia năng lượng đỏ rực, mỏng cỡ sợi tóc nổi liền hai con tàu.

“Oa! Quái dị ghê đi.” Rachel la thảng thốt.

“Chắc là chúng truyền lực khởi động cho nhau. Đừng khua gậy nữa, Rachel. Có lẽ chúng sẽ tự đi khỏi.” Jake nói.

Nhưng không, cả hai con tàu cùng cất cánh, quần quanh căn phòng một vòng, rồi bỗng dưng lao thẳng vào bọn tôi.

“Ô, chuẩn bị gậy, Rachel.” Jake hô. “Khi chúng bắn lên thì vung liền.”

Rồi, thật ngạc nhiên quá đỗi, chúng tôi nghe có giọng truyền ý nghĩ văng vẳng trong đầu mình.

<Hỡi những người lạ! Hãy trao cho bọn ta nguồn năng lượng! Nếu giao nộp, chúng bay sẽ được sống làm nô lệ cho bọn ta. Bọn ta sẽ không nghiền nát hay tiêu hủy các ngươi như sẽ nghiền nát và tiêu hủy toàn bộ con người trên hành tinh này.>

“Nguồn năng lượng nào?” Jake hỏi lại.

“Chiếc hộp xanh,” tôi nói, đột ngột hiểu ra tất cả. “Chính vì thế mà chúng ở tịt chỗ cái bơm nước. Chúng nghĩ cái hộp xanh là nguồn năng lượng.”

“Có lẽ, là nguồn năng lượng đối với tụi nó. Tụi nó hổng lịch sự cho lắm, hén?” Rachel nói.

Tụi tôi nghe thấy giọng truyền thứ hai hú lên. “Không, chúng ta sẽ không để cho cả ba chúng bay sống đâu! Chỉ đưa nào giao nộp nguồn năng lượng mới được sống. Những đứa khác cần phải biết thế nào là cơn thịnh nộ của những chiến binh Helmacron dũng cảm, chủ nhân thực sự và đương nhiên của dải Thiên hà.>

Rachel nhướn mày nhìn về phía Jake. “Em đập chúng nha?”

Tôi bước lên, hy vọng điều đình được chút nào hay chút đó. Tôi xòe hai bàn tay trống không ra, rồi mỉm cười nhỏ nhẹ. “Chào mừng các bạn đến Trái Đất. Này, những lời các bạn thoát ra có vẻ đe dọa quá. Tôi nghĩ các bạn không có ý đó. Nhưng...”

<Bay dám sỉ nhục tinh hoa của lực lượng không gian Helmacron hả? Bọn ta cho phép bay lăng mạ phi hành đoàn của tàu Hành Tinh Võ. Nhưng nếu bay dám vô lễ với tàu Thiên hà Blaster, bay sẽ bị đập vỡ thành từng mảnh vụn, những mảnh vụn sẽ bị nghiền nát thành bụi, và bụi sẽ bị gió cuốn phăng!>

"Thôi được rồiiiii. Thử lại lần nữa nè."

Pằng chúu! Pằng chúu!

Những tia nhiệt nhỏ tí xuyên lỗ mọt qua bộ đồ biến hình của tôi. Sau đó, không huênh hoang thêm lời nào nữa, hai chiếc phi thuyền bé tẹo quay đầu và bay biến khỏi khung cửa.

Ba đứa tụi tôi đứng chết trân. Thật không thể tin nổi. Quái chiêu quá đi. Và điên cả tiết nữa.

Rachel lên tiếng trước. "Ôi, thôi mà. Làm như tụi mình hổng đủ rắc rối với người ngoài hành tinh hay sao á?"

Rồi bất giác, cả ba đứa cuống cả lên. “Thôi chết! Cái hộp! Chúng trở lại tìm chiếc hộp xanh!”

CHƯƠNG 5

“**T**obias! Bay theo chúng,” Jake la toáng lên ngay khi ba đưa tôi nhảy ào từ trên bục kho chứa xuống nền đất bên ngoài. “Tụi này sẽ bay theo ngay tức thì.”

Đây là lúc để đua tốc độ. Tụi tôi cần phải về trang trại gấp, trước khi đám Helmacron cuỗm mất chiếc hộp xanh. Ngó thấy một thùng xe tải của Hội từ thiện đang mở toang và trống rỗng, mấy đứa tôi tức tốc chui vô, kéo cửa che kín lại và bắt đầu biến hình.

Tôi tập trung vào lối hình biến ó biển mà ADN của nó đã trở thành một phần trong con người tôi. Tôi bắt đầu cảm thấy cảm giác biến đổi nhờn nhọt quen thuộc của một cơn đau ở rất xa. Biến hình thường làm những việc gây sốc đối với cơ thể bạn: xáo trộn các cơ quan nội tạng, vặn xoắn xương cốt và khiến những phần cơ thể mọc lên ở những chỗ trước đây không hề có. Đáng lẽ nó phải gây những cơn đau ghê gớm nhất mà cơ thể người từng chịu đựng. Nhưng công nghệ biến hình đã che đậy cơn đau ấy. Cũng như dùng thuốc Novocain làm giảm đau khi nhổ răng í mà.

Nhưng cũng như khi bạn đến nha sỹ, bạn biết là vẫn có cơn đau ở đó. Ý tôi là, bạn nhận ra việc nhổ răng vẫn gây đau, có điều cơn đau đó không xộc lên não của bạn.

Thiệt kỳ cục. Ngay cả khi thực hiện một lối biến hình bạn đã từng làm trước đó, như tôi đã từng biến thành ó biển.

Từ rất xa, xa thẳm đâu đó có nỗi đau khủng khiếp khi da bị phồng rộp lên, tạo hình những chiếc lông đang mọc ra, mọc mãi, hàng ngàn cái lông cánh trời lên từ da thịt tôi. Lưng, ngực, hai cánh tay, hai cẳng chân, chỗ nào cũng mọc lông ống nhanh như chớp, như trong một bộ phim quay chậm về quá trình phát triển của cây cối.

Đôi môi tôi dày lên, rắn lại như móng tay, rồi nhô hẳn ra tạo hình cái mỏ khoằm sắc lẹm. Những ngón tay duỗi dài ra và hai cánh tay teo rút lại, rồi phụt! ở đây, và phụt! ở phía kia, hai bên cánh tay và xương vai của tôi mọc ra đôi cánh và xương của cánh chim.

Tôi đang thu nhỏ toàn bộ cơ thể, trong khi là cái xe tải màu tối, dĩ nhiên là đang bụi ra rất nhanh xung quanh tôi. Hai ngón chân tôi tan ra dính vào mấy ngón khác và trở nên có vỏ cứng ngắt. Xương gót chân thành linh lỏi ra khỏi thịt tạo thành cái vuốt phía sau. Và trong khi tất cả chuyện này xảy ra, trong khi quan sát bạn bè tôi thực hiện sự thay đổi tương tự, tụi tôi tiếp tục câu chuyện đối thoại. Thiệt là đáng kinh ngạc vì bạn đã quen với chuyện biến hình, tôi đoán thế.

<Khoan,> Marco đang nói. <Mấy bồ đang biểu tui là mấy thứ đó là phi thuyền không gian thứ thiệt hả? Cái loại chỉ dài có một tắc?>

<Có lẽ hơn một tắc đó,> tôi nói. <Mình hông có thước để đo.>

<Ax, Bồ có biết gì về một giống loài nào có tên gọi là Helmacron không?> Jake hỏi.

<Không hề. Tôi chưa hề nghe loài nào như thế.>

<Làm sao có người ngoài hành tinh nào nhỏ tí như thế được?> Marco thắc mắc. <Hổng xi-nê gì hết. Họ bay với tốc độ nhanh hơn ánh sáng trên một cái phi thuyền đồ chơi dài một tấc để làm gì cơ chứ?>

<Đường như họ không đồng tình với bồ đầu,> tôi nói. <Mình cho rằng họ không phiền cái chuyện tí hon đó đâu. Họ rõ ràng là rất tự hào về giống loài của họ đấy.>

<Ý bạn là gì?> Ax hỏi.

<À, họ nói họ sẽ biến tất cả chúng ta thành nô lệ của họ,> tôi nói. <Bồ biết đấy, kiểu chinh phục thế giới ấy mà.>

<Có vẻ quá tham vọng đối với cái đám siêu tí hon đó,> Marco nói.

<Chúng ta không hề biết những người Helmacron này to cỡ nào,> Ax thận trọng nhắc nhở. <Họ có thể có bất kỳ kích thước nào. Có lẽ mấy phi thuyền không gian đó chỉ đơn giản là rô-bốt. Thiết bị mô phỏng có động cơ tự động. Bản thân người Helmacron có lẽ không ở trong mấy cái tàu đó. Họ có thể ở nơi khác.>

<Thôi bỏ chuyện ngồi đoán mò đi mà đi tìm sự thật còn hơn,> Rachel sốt ruột giục.

Tôi biến thành ó biển, còn Rachel biến thành một con đại bàng đầu bạc khổng lồ. Bước khệnh khạng trên đôi vuốt chim tới cánh cửa xe khép hờ, nhỏ hụp xuống, quặp cánh lại cho thân hình bớt kênh cang rồi trượt ra ngoài.

Tôi lịch kịch đi sau nhỏ, luồn xuống đậu trên thanh chống va, định từ đó sẽ đập cánh bay khỏi mặt đất.

Khỉ thật, đằng sau tòa nhà Hội từ thiện chẳng có miếng gió nào, không khí chết lìm mới tức chứ. Vậy là tôi đành phải chuồn ngay xuống đất, chạy một quãng để lấy đà bay lên...

Năm đứa tôi hết đập cánh lại quẹo cua, rồi lại đập cánh cho tới khi đạt được độ cao an toàn phía trên đường dây điện, những mái nhà và các biển báo trạm xăng... Cả bọn trực chỉ trang trại nhà tôi, hy vọng đó là phương hướng đúng. Tôi ngó quanh bầu trời tìm bóng dáng của Tobias. Ó biển, cũng như các loài chim săn mồi khác, có đôi mắt tinh tường phải biết.

Nhưng chính Rachel mới phát hiện ra cậu ta - một chấm nhỏ tí đang bay được nửa đường đến trang trại.

<Tobias kia,> Rachel thông báo. <Quá xa để truyền ý nghĩ.>

<Hãy cố gắng để đuổi theo cậu ấy,> Jake nói. <Không cần phải bay chung nữa, mạnh ai nấy bay đi.>

<Ừ, chứ dính chùm thế này coi sao đặng,> Marco đồng ý. <Tụi mình giống y như hình trong tranh cổ động nhận-biết-loài-chim của hội Bảo vệ Môi Trường vậy đó.>

Lạ thật, thế mà tụi tôi cũng thu ngắn được khoảng cách với Tobias. Một điều gần như không thể xảy ra, bởi vì chẳng ai trong tụi tôi nhanh hơn cậu ấy, ngoại trừ Jake trong lột chim ưng Peregrine.

<Tobias đã ngừng lao về phía trước,> Jake thông báo tình hình. <Cậu... ối trời ơi... Cậu ta

đang đánh nhau quyết liệt với một trong hai con tàu kia!>

Ax nói trắng ra điều tôi cũng chợt nghĩ đến. <Tia Nguyệt mỏng manh đó chỉ như kim chích với con người thôi, nhưng đối với một sinh vật nhỏ như Tobias thì nó sẽ có tác dụng khác đấy.>

Đột nhiên, loài Helmacron tí tẹo không còn mắc cười nữa.

CHƯƠNG 6

Với con mắt ó biển, tôi có thể mục kích trận không chiến từ xa. Tobias lộn vòng, dang cánh, nhào lên, chúc xuống y như đang biểu diễn kỹ năng bay lượn. Nhưng cả hai con tàu Helmacron đang theo sát từng cử động của cậu ta.

<Trời, chẳng khác gì “Snoopy và Nam Tước Đỏ[4]”,> Marco thốt lên.

Thiệt như thế là cảnh tượng đóng lại của bộ phim phi công chiến đấu trong Thế Chiến I. Chỉ khác là thay vì súng máy, thì người Helmacrons đang bắn bằng tia Nguyệt bé xiu. Tôi có thể thấy những túm lông của Tobias bị cháy xém, rụng lả tả...

Nhưng Rachel đã nhận ra điều mà tôi không chú ý.

<Ôi trời, chúng đang nhắm vào mắt Tobias kìa! Chúng cố làm cho cậu ấy mù!>

Jake tham gia trận chiến đầu tiên. Rachel theo sát cậu ấy chỉ trong tích tắc. Cả đám còn lại tụi tôi mãi nửa phút sau mới tới kịp.

Rachel tấn công con tàu đầu tiên. Nhỏ tông ầm vào nó, vuốt xòe ra, tóm lấy nó, nhào lộn lên xuống, khiến nó xoay tít trong không khí.

Jake định thực hiện mảnh đó với con tàu thứ hai nhưng nó né được. Tôi điên tiết lao tới. Chúng dám làm mù mắt Tobias hả!?

Con tàu nhỏ phóng thẳng về phía tôi, xả ra tia Nguyệt nhỏ xiu. Vụng về nhả không khí, nhưng tôi cũng hạ thấp xuống được khoảng một tấc, căng rộng cánh ra, đón lấy ngọn gió quý giá và xông lên từ phía bên dưới con tàu.

Chẳng thể chống móng vuốt lên, tôi đành dùng mỏ tông vào nó vậy.

Đó chẳng phải là một ý hay. Cú va chạm khiến tôi choáng váng, hoa cả mắt.

Đúng lúc đấy, tàu Helmacron ngừng lại và quay ngoắt về phía *trang trại nhà tôi*, chỉ cách đó một phần tư dặm.

Chúng tôi là những loài chim nhanh nhẹn, nhưng cặp tàu Helmacron còn nhanh hơn. Do chủ động tránh đụng độ với chim, nên chúng sẽ tới chỗ cái bơm nước khi chúng tôi kịp hoàn hồn và đuổi theo.

<Tụi mình phải ngăn chúng lại!> Rachel gào lên.

Nhưng đây là cánh chim đua với động cơ, và cánh chim thì chẳng bao giờ có thể thắng trong cuộc đua đó cả.

<Tobias, bồ có sao không?> tôi hỏi, khi chúng tôi bay lên.

<Ừ, bị thủng vài lỗ. Suýt nữa thì chúng xơi mất mắt phải của mình rồi. Mấy bồ đến thật kịp thời...>

Ax đang ở trong lốt điều mướp cách đó không xa. <Câu hỏi là: Tại sao chúng lại tấn công Tobias?>

<Vì cậu ấy đuổi theo chúng,> Jake đoán.

<Đáng lẽ chúng có thể nghĩ là Tobias chỉ là một con chim thường thôi,> Ax chỉ ra. <Chắc chắn là chúng có thể phân biệt được con người và các giống loài khác của Trái Đất.>

<Bồ đang nghĩ là bọn chúng biết thực chất Tobias là ai sao?> Tôi hỏi.

<Tôi không biết,> Ax thận trọng đáp. <Tôi chỉ để ý thế thôi.>

Có lẽ vậy. Nhưng giờ thì tôi cũng lưu tâm. Tại sao bọn Helmacron lại cố gắng bắn hạ một con chim?

Lúc này chúng tôi cần phải đến chỗ cái hộp xanh gấp. Thế nhưng, nhỡn lực ó biển tuyệt vời của tôi thấy ngay rằng tụi tôi đã quá trễ. Hai con tàu tí hon đang lượn lờ bên cạnh chiếc bơm. Tôi thấy cả những tia năng lượng nhỏ tí đang thủng thỉnh khoan cắt cái bơm thép. Tôi đập cánh điên cuồng. Lũ Helmacron vẫn tiếp tục xắt từng miếng kim loại hầu đoạt chiến lợi phẩm.

Khi chúng tôi còn cách chừng sáu mươi thước thì cái bơm lặn vào xuống đất, để lộ ra cái hộp xanh. Nó lồ lộ ra dưới trời thanh gió mát tất cả cùng thấy.

Chúng tôi hối hả rút ngắn quãng đường. Hai con tàu Helmarcon bay thẳng góc bên trên cái hộp, từ đáy tàu thò ra một tia năng lượng xanh lè, khác với các tia vũ khí lúc này.

Chiếc hộp xanh nhúc nhích.

<Đó là tia máy Kéo!> Ax thét lên. <Chúng đang cố gắng kéo cái hộp lên!>

Hai con tàu đu đưa nhẹ nhẹ, cái hộp cũng lên theo. Khi chúng quay, cái hộp cũng quay...

Jake và Rachel cùng xô tới.

Một con tàu ngừng lại. Tia máy Kéo tắt. Cái hộp lặn xuống đất.

Trước đó một chút cuộc không chiến chỉ vừa khởi động. Giờ thì mọi chuyện đã trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

<Rachel, cẩn thận! Hắn ở trên đuôi của bồ!>

<Mình thấy rồi!>

<Cassie, quẹo trái, trái, trái!>

Tôi quẹo giạt về phía trái, cặp tia Nguyệt vèo qua tôi trong đường tơ kẽ tóc.

Thật quái gở. Hai phi thuyền đồ chơi đang quần thảo tôi bời và nã đạn điên cuồng vào sáu con chim săn mồi.

Toàn bộ trận địa chỉ gói gọn trong khoảng không gian rộng sáu mét vuông trong sân nhà tôi. May phước là ba mẹ tôi đi vắng.

<Cassie! Ở phía trên bồ kia!> Tobias hét.

Tôi quay phắt lại và thấy con tàu đang lao xuống ngay trước mặt. Tôi quơ vuốt về phía trước. Khổ nỗi, tôi chẳng có tốc độ. Chính xác, tôi đã mệt mỏi rã rời rồi.

Chim săn mồi không thể bay xa, bay lâu mà không được nghỉ ngơi. Tạo hóa sinh ra chúng không phải để quay cuồng trong không khí suốt hai mươi phút liền.

Tất cả tụi tôi đều mệt bỏ hơi tai. Chúng tôi đã vỗ cánh liên tục và đã xài hết chín mươi phần trăm thời gian cho phép trong hạn biến hình.

Coi bộ lũ Helmacron chẳng suy suyển gì. Nếu tia Nguyệt của chúng không giết được tụi tôi thì mỏ và móng vuốt của tụi tôi cũng chẳng làm gì được bọn chúng. Cùng lắm thì bọn tôi chỉ đá cho chúng lộn mào vài vòng thôi chứ không thể xuyên qua được lớp vỏ bọc kia.

Rachel đáp xuống đầu tiên. Nhỏ tẻ cái ạch xuống đất. Lốt đại bàng đầu bạc của nhỏ chỉ to lớn chứ nhào lộn và chao liệng thì dở tẻ.

<Không thể...> nhỏ thở dốc. <Không... thể... tiếp...>

<Aaaa...!> Ax hét rùm. Một chiếc Helmacron vừa khoan một cái lỗ tí teo trong mắt phải của anh. Ax cũng đáp xuống luôn. Hoàn hình sẽ giúp anh lành vết thương, nhưng tôi biết điều đó cũng đau cực kỳ.

Một trong hai con tàu ngưng chiến và quay trở lại chỗ chiếc hộp xanh.

Tôi đáp xuống và bắt đầu hoàn hình cấp kỳ. Tôi rướn người lên trên bàn chân vẫn còn là móng vuốt chim, cố dùng mấy ngón tay vừa mới thò ra khỏi cánh để tóm lấy chiếc Helmacron.

Tia năng lượng xanh lè quặp vào cái hộp xanh. Con tàu lại nhấc lên lần nữa, mang theo chiếc hộp, lao về phía cửa chuồng gia súc để ngỏ.

Tôi học tốc đuổi theo chiếc hộp xanh đang tháo lui.

Ánh nắng mặt trời rọi xuyên qua hàng chục lỗ thủng trên các tấm ván hay cọc dây, nhưng cái bên trong chuồng thú vẫn nhò nhò tối. Những lồng thú nhỏ được chất thành hàng, thành tầng phía bên phải tôi; các cũi nhốt thú lớn được xếp thành một hàng ở bên trái. Một cái chuồng gạch xù xì dành riêng để nhốt thú “hơi dữ”. Xa xa, hơi tách biệt một chút là chuồng ngựa.

Lúc này đàn ngựa đang ứng dụng gặm cỏ ngoài đồng. Trong khu chuồng thú chỉ có nửa tá dơi, hai con thỏ, hai con gấu Mỹ, một con chuột đồng, một con chuột chũi, hai con nai, một con lửng, một con ngỗng, hai con chim bồ câu, một con cáo, ba con vịt trời, một con chim ưng nhỏ, một con chim ức đỏ và một con giẻ cùi.

Đó là chưa kể hàng đàn hàng lũ đủ thứ chuột sống thường trực ở đây.

Tàu Helmacron đã ngừng lại và đang rập rờn trên không trung. Nó đậu bên trên cái hộp xanh y như gà mái đang ấp một trứng khổng long.

“Bỏ lại cái hộp mau,” tôi quát con tàu Helmacron. “Nếu không ta buộc phải phá hủy mi.”

<Hoặc mi đầu hàng hoặc bị tiêu diệt!>

“Ta không nghĩ vậy đâu. Loài bé xíu tụi bay còn lâu mới chinh phục được Trái Đất.”

<Bọn ta sẽ bóp nát bay! Tất cả loài người phải phục vụ cho bọn ta!>

“Xin lỗi, ta không...” tôi ngắc ngứ tìm từ thích hợp. “Ta không muốn chuyện lớn-ăn-hiếp-bé, nhưng rõ ràng là chúng ta rất lo xác và rất khó cho bọn mi chinh phục, đúng không? Nói tóm lại là, nguyên cả con tàu của bọn mi còn nhỏ hơn bàn chân của ta nữa. Còn vũ khí của bọn mi thì chẳng xi-nhê gì với bọn ta hết...”

Hình như mẩu thông tin này rất có ý nghĩa đối với tụi Helmacron, vì tôi thấy chúng đột ngột im lặng. Tốt, có lẽ mình đã thuyết phục được chúng, tôi nghĩ.

Chớp!

Tôi nheo mắt lại và đưa tay lên che đỡ, nhưng quá trễ để ngăn ánh chớp. Đó là tia sáng có màu xanh lá cây, gây tê mạnh. Tuy không đau nhưng tôi chẳng nhìn rõ nữa. Rồi, tôi nhận ra cái gì đó rất tồi tệ.

Những chiếc lồng bồng to phình ra, đám thú bên trong cũng bực lên. Tàu Helmacron và cái hộp xanh cũng vậy.

“Ồ, không,” tôi thốt lên, vì sửng sốt nhiều hơn là vì sợ. Tôi đang bị thu nhỏ lại.

CHƯƠNG 8

Tôi teo lại với tốc độ kinh hoàng.

Trước giờ tôi đã từng co rúm lại rất nhiều lần rồi, khi biến thành những loại côn trùng.

Nhưng lần này rất kỳ khôi - tôi đang quắt lại trong chính hình dạng người của mình.

Điều an ủi duy nhất là bộ đồ biến hình của tôi cũng nhỏ theo. Teo tóp vốn rất khó chịu rồi, nhưng nếu mà co tuột ra khỏi quần áo thì khó coi hết biết.

“Hây!” Tôi la lớn. “Bọn mi làm gì ta vậy?”

<Hề hề! Hết dám chống đối chưa, sinh vật to béo húp híp kia? Để coi bay còn dám cong cớn chưa ngoa nữa không khi bị teo lại còn nhỏ xíu như bọn ta. Hừ, rồi bay sẽ nếm trải nỗi cay đắng vì yếm thế! Mãi mãi bay sẽ phải cảm nhận sự sỉ nhục!>

“Ê, mi nói ai húp híp chứ? Chờ chút coi! Ngưng ngay!” Thế nhưng, tôi vẫn cứ teo rút lại thật lạ. Vài tắc rồi chỉ còn chừng vài phân, vậy mà vẫn cứ teo, teo nữa. Con gấu Mỹ trong chuồng bự hơn tôi cỡ một triệu lần là ít...

<Cassie!>

Tôi quay lại và phát hiện ra Tobias đang lao xuống như một chiếc phi cơ 747 chuẩn bị hạ cánh. “Tobias! Cần thận đấy! Chúng có tia làm thu nhỏ!”

<Có cái gì?>

Chóp!

“Ôi, rồi bồ sẽ thấy ngay thôi.”

<Hà hà! Chúng bay tưởng sẽ chống nổi sự hùng mạnh của Helmacron sao? Chúng bay to xác và có quyền năng chuyển đổi, nhưng bọn ta lại biết cách sử dụng nguồn năng lượng biến hóa ấy! Co lại! Co lại! Hãy biến thành những nô lệ đáng thương cho bọn ta.>

<Ê, tui đang teo lại,> Tobias lúng túng. <Bồ thì rút lại nhỏ tí rồi kìa.>

“Tobias! Bồ phải báo cho mấy đứa kia biết để dừng lại gần đây! Hình như bọn Helmacron dùng chiếc hộp để thu nhỏ tụi mình.”

<Mình không thể bỏ bồ lại được. Bồ chỉ nhỏ chưa tới hai tắc thôi đó.>

"Báo động cho mấy đứa khác đi!" Tôi la lên.

Tobias quay đi, nhưng cậu ta đang nhỏ dần, chỉ còn cỡ như con chim ruồi và đột nhiên, cánh cửa ra vào bỗng nhiên trở nên xa tắp...

<Xui xẻo gì đâu,> Tobias ca cẩm.

Một khối thịt khổng lồ lấp ló nơi ngưỡng cửa: Marco.

“Lùi lại!” Tôi hét to nhưng dĩ nhiên Marco chỉ nghe được lí nhí.

Chóp!

"Ê!" Marco la lên. "Đừng nhá đèn flash chụp hình chứ!"

<Marco, nhanh lên, trước khi bồ teo rút lại, hãy báo cho đám kia biết mà tránh ra ngoài!>

Tobias truyền ý nghĩ.

“Cái gì? Trước khi tui làm sao?” Nói vậy nhưng Marco cũng ngoái lại, la rầm rĩ. “Jake! Ax! Rachel! Tránh xa nơi này, mau!”

Tôi có thể thấy Marco trở mắt nhìn xuống mình. Gương mặt cậu ta to cỡ chiếc khinh khí cầu Goodyear.

“Ồ, khỉ thật,” cậu ta lầm bầm.

Tôi lại co thêm miếng nữa. Giờ tôi chỉ còn nhỏ cỡ con gián. Mái trần khu chuồng trại nhìn y hệt bầu trời bao la. Tia sáng leo lét tỏa trên đầu tựa như mặt trăng.

Marco ngự trên đôi cẳng cao chót vót như cây cù tùng, với hai bàn chân như một cặp tàu *Titanic* song sinh.

“Có gì trong đó vậy?” Jake quan tâm hỏi.

“Ồ,” Marco điềm nhiên nói. “Bọn Helmacron đang sử dụng chiếc hộp xanh theo một cách quái dị.”

“Mình sẽ vào!” Jake nói, giọng cương quyết.

“Í dừng!” Marco can gấp bằng cái giọng khỗ sở như hít thở khí hê-li. “Đừng vào.” Rồi ngẫm nghĩ một chút cậu ta lại bảo, “Rachel, bồ có thể vào được.”

<Marco!> Tobias phản đối.

“Ê, mụ Phù Thuỷ Độc ác còn nguyên hình hài đúng cỡ của mụ ta, mà tui thì nhỏ tí nị ở đây mà lí nhí hát ‘*Chúng ta đại diện cho Lollipop Guild*’[5] sao? Tui hồng muốn đầu à nha.”

<Rachel, Jake, tất cả hãy tránh xa!> Tobias nói bằng giọng truyền mà tất cả chúng tôi đều nghe rõ từng chữ.

“Thôi được, tất cả lùi lại,” Jake ra lệnh. “Chú ý, tàu Helmacron thứ hai cất cánh. Rachel, lấy cục gạch chọi nó đi.”

Quanh tôi, những hạt bụi giờ đã to như những trái banh da.

“Chắc mình hết teo rồi!” Tôi nói và chợt thấy một cái gì đó rất kỳ cục. Tobias! Cậu ta to chẳng kém gì tôi, cỡ một chú ruồi tí hon.

<Ơ, sao tui mình lại có cùng kích thước nhỉ? Đáng ra tui phải nhỏ hơn bồ mới đúng chứ. Kích thước ban đầu của tui nhỏ hơn bồ nhiều mà.> Tobias thắc mắc.

“Mình nghĩ đó không phải là vấn đề,” tôi nói. “Cái chính là loài Helmacron muốn thu chúng ta nhỏ lại bằng họ.”

Marco bước lại gần. Cậu ta cũng đang bị thu nhỏ, nhưng với tôi, Marco hãy còn là một gã khổng lồ. Tuy nhiên, cái gã khổng lồ ấy đang ngày càng bé lại.

“Trời, mấy bồ nhỏ xíu hà. Ôi cưng ời! Anh đã thu nhỏ nhóm Animorphs!” cậu ta pha trò.

“Rachel! Lượm một cục gạch!” Jake hét như lệnh võ, vang dội quanh chúng tôi.

CHƯƠNG 9

“**E**m đã sẵn sàng,” Rachel nghiêm nghị đáp.

“Thấy cho chúng một cú cảnh báo,” Jake nói. “Coi chừng thấy trúng Cassie và mấy đứa khác đó.”

Hình như Rachel vừa chọi gạch bởi vì tôi cảm thấy như có động đất lớn.

Ầ ẦMM!

Cơn chấn động chỉ kéo dài một giây, nhưng cũng đủ hất tôi ngã chổng gọng. May thay tôi ngã xuống từ độ cao chỉ vài milimét.

“Hỡi loài Helmacron! Hãy nghe tôi nói.” Jake diễn thuyết. “Đó là cú ném cảnh báo. Cú sau sẽ nhắm trúng ngay đầu các anh. Hãy thả chiếc hộp xanh ra. Hãy trả lại hình hài cũ cho các bạn của tôi. Chúng tôi sẽ để các anh ra đi bình an.”

<Không bao giờ! Vũ khí gạch của chúng bay đừng hòng dọa nạt được bọn ta!>

“Hả? Nè, nó dư sức đập bể tàu của tụi bay đó nha,” Rachel hăm hè.

<Hỡi loài Helmacron! Hãy nghe tôi nói,> tôi nhận ra giọng truyền ý nghĩ của Ax. Như vậy tức là anh đang ở dạng Andalite.

Tuyệt! Chỉ còn thiếu mỗi chuyện là ba mẹ tôi bất thành linh trở về nhà và trông thấy Jake, Rachel đang cặp kè với một cậu bé nửa nai nửa bọ cạp, có bốn mắt và đuôi, đang đấu khẩu với một con tàu đồ chơi, còn tôi thì chỉ bé bằng con muỗi kim.

<Helmacron,> Ax bình thản nói. <Nếu các anh biết lái phi thuyền không gian thì các anh phải hiểu quy tắc cơ bản của sự chuyển động. Vũ khí của bạn tôi sẽ đè trọng lượng vô cùng lớn lên tàu các anh. Nó sẽ bị đẩy với vận tốc...>

<Đừng lên mặt giảng giải vật lý học ở đây, đồ con người thấp kém!>

<Tôi không phải là một con người thấp kém, tôi là người Andalite.>

“Ê!” Rachel sửa lưng.

<Xin lỗi, Rachel,> Ax nói. <Tôi không có ý nói loài người thấp kém.>

<Bọn ta sẽ nghiền báy xáy bay ra, Andalite! Tất cả Andalite đều phải quỳ gối trước bọn ta.>

<Cô bạn Rachel của tôi sẽ ném các anh bằng khối rắn hình chữ nhật mà bạn ấy đang cầm...>

“Đó là cục gạch, Ax. Nó được gọi là gạch. Chúng tôi xây nhà bằng...”

<Bạn không nên nhắc tới sự kiện đó,> Ax nói riêng với Jake. <Tụi Helmacron rất khinh thường loài người.>

“Thôi, đủ rồi. Ta đủ ngán với trận chiến với mấy *cái tôi* bự chẳng của các vị ngoài hành tinh lắm rồi. Ta sẽ đếm đến ba, sau đó ta sẽ ném cục gạch này. Đám sâu bọ bọn mi phải trả lại hình hài cũ cho hai người bạn của ta... và Marco nữa... nếu không ta sẽ chọi gạch.” Rachel lên giọng.

<Bay dọa bọn ta đó hả?>

“Một...”

<Hãy quỳ xuống trước sức mạnh Helmacron!>

“Hai...”

Pằng chúu! Pằng chúu!

“Aaaahhhh!” Rachel rú lên.

“Con tàu thứ hai quay trở lại!” Jake báo động. “Chú ý!”

Tôi có thể thấy tất cả chuyện đó diễn ra xa tít bên trên. Rachel cao sừng sững, tay cầm cục gạch to bằng trường trung học. Con tàu Helmacron thứ hai, lúc này nhìn không còn tí teo nữa, lao bổ xuống húc vào vai nhỏ.

Rachel buông cục gạch. Nhưng đó không còn là cú nhắm đích nữa, mà là cú ném hú họa. Cục gạch bay vòng cung trông không khí và bắt đầu rớt xuống, thẳng ngay chỗ tụi tôi.

“Chạy!” Marco la. Cậu ta bây giờ cũng nhỏ y chang tôi và Tobias.

Chúng tôi co giò chạy. Còn Tobias thì bay.

“Không!” Jake thét lên, đoạn tung người lên không trung và vươn tay ra chụp hòn gạch đang rơi.

Bỗng...

PHẬT!PHẬT!

Cái đuôi của Ax vung lên như chiếc roi điện. Đột nhiên, một trận mưa tia lửa điện nháng lên xung quanh tụi tôi, nhóa nhòa như pháo bông ngày quốc khánh. Có hai cục gạch nhỏ văng ra hai phía. Tôi nhìn lên hai miếng gạch đang rơi.

"Đừng nhúc nhích!" tôi gào lên.

BỊCH!

BỊCH!

Chúng rơi xuống hai bên tụi tôi, một lần nữa lại xô tôi ngã dúm dụi. Tiếp theo là một cơn chấn động dữ dội.

ẦẦẦ!

Jake té huỵch xuống đất, tí nữa là đè chúng tôi bẹp dúm. Gương mặt cậu ấy áp xuống sàn, cao tuốt muốt như tòa nhà ba mươi tầng. Đôi mắt Jake là hai cái hồ bơi màu nâu và trắng, với những khối cầu khổng lồ cứ toan nổ lổp bốp và chảy nhệu như kẹo Jell-O.

Miệng cậu ấy là cả một thung lũng. Lỗ mũi là những hang động. Khi thở, Jake suýt nữa thì cuốn tung Tobias lên trời. Và tiếng hít hà đau đớn của cậu ấy hết như cái máy hút gió đang mở công suất tối đa.

Tôi dòm trao tráo vào gương mặt mình cảm mến, cứ ngỡ đang chiêm ngưỡng một tảng núi. May thay, Tobias chú ý đến điều quan trọng hơn. <Jake! Ở trên đầu bồ!>

Jake lặn người, hết một dãy núi chuyển động, ngay lúc hai con tàu Helmacron vụt qua đầu cậu ấy - cặp máy Kéo sinh đôi vẫn cố gắng giữ chiếc hộp xanh.

Jake nằm ngửa ra, giờ hai cánh tay dài cả dăm lên không trung, những ngón tay cỡ con Taxxon chụp quanh cái hộp xanh và rì nó xuống.

Hai con tàu Helmacron chòng chành một chút, rồi rú lên và phóng vút đi.

Tụi tôi đã giật được chiếc hộp.

Rủi thay! Marco, Tobias và tôi vẫn còn nhỏ tí nị - nhỏ như cái đê khâu[6] so với căn nhà.

CHƯƠNG 10

Muôn tau bệ hạ, vị Hoàng đế vĩ đại, đấng thống lĩnh hùng mạnh nhất trong các đấng thống lĩnh. Chúng thần vừa đụng độ với Kẻ Thù To Xác trên chiến trường và đã chiến thắng! Sử dụng nguồn năng lượng tìm được, chúng thần đã thu nhỏ ba kẻ to xác nọ bằng kích thước của chúng thần. Chúng thần cũng đã đoạt được nguồn năng lượng, nhưng sự bất tài của tàu Thiên hà Blaster đã để cho Kẻ Thù To Xác cướp mất! Với lòng dũng cảm Người ban cho, chắc chắn chúng thần sẽ lấy lại được nguồn năng lượng, chúng thần sẽ sử dụng nó để bắt Kẻ Thù, buộc chúng phải than khóc, rên la.

Trích nhật ký tàu Helmacron *Hành Tinh Võ*

“Cassie? Tobias? Marco?”

Tiếng Rachel như bom dội xuống đầu tụi tôi. Nhìn lên tôi thấy nhỏ cao ơ là cao, cao như Tháp Sears vậy. Tôi không chắc kích cỡ của mình giờ là bao nhiêu, nhưng bụi đã không còn là bụi nữa, mà là những tảng đá.

Tôi nghe tiếng Tobias trả lời bằng giọng truyền ý nghĩ. <Rachel! Cẩn thận khi bước đi! Tụi mình đang ở dưới này.>

“Dưới đâu?”

<Dưới đất.>

“Mình chẳng thấy gì cả?”

<Tụi mình nhỏ quá mà,> Tobias phàn nàn.

“Nhỏ ư?” Marco rên rầm. “Một con mỗi cũng có thể xoi tái chúng ta...”

“Mấy bồ ở chung một chỗ đấy chứ?” Jake hỏi.

“Ừ, nguyên đám mình đang đứng cạnh nhau. Chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Mình không biết.” Jake thú thật. “Giờ sao, Ax?”

<Hoàng tử Jake, tôi tin rằng loài Helmacron có cách chuyển đổi nguồn năng lượng của chiếc hộp xanh và sử dụng nó khác với cách nó được mong chờ.>

“Xời, bồ nghĩ vậy à?” Marco móc má. Dĩ nhiên chả ai trong số tụi nó nghe được câu đó, bởi vì may ra thì tụi nó nghe được mấy tiếng lí nhí. Mà chắc cũng nói quá lên đó thôi chứ có khi tụi nó cũng hổng nghe được tẹo nào. Có lẽ muốn nghe được giọng nói của tụi tôi, tụi nó cần mấy chuyển sóng âm.

<Có lẽ các bạn ấy nên biến hình,> Ax đề nghị. <Có thể lột biến hình của các bạn ấy sẽ ở kích thước cũ.>

“Có lý đấy,” tôi bảo. “Nói cho Jake với Rachel nghe đi, Tobias.”

<Cassie bảo đó là ý hay. Nhỏ sẽ thử coi sao.> Tobias thông báo bằng giọng truyền ý nghĩ.

Tôi cân nhắc một lúc xem mình nên biến hình thành con gì. Con gì đó có thể bay được. Ngồi trên đất có vẻ hổng thoải mái lắm.

“Mình sẽ trở lại lột ó biển,” tôi nói. Tâm trí tôi tập trung vào sự thay đổi. Lông... móng vuốt... *teo thất* lại.

Ôi không!? Tôi thậm chí còn co rút nhỏ hơn nữa. Những hạt bụi bỗng biến thành những ngôi nhà di động!

Hoảng hồn, tôi hoàn hình lại và run run nói với Tobias. “Không xong rồi.”

<Ừm... mình cũng đã thấy. Này... Jake?...>

"*Thành phố Houston*[7] ơi, tụi tôi gặp rắc rối," Marco ngân nga.

<...Cassie đã thử biến thành hình ó biển, nhưng nhỏ còn co rút tệ hại hơn. Thật kỳ cục là mình lại to cỡ Cassie và Marco lận.>

<Cũng hợp lý thôi. Thiệt rủi ro, nhưng có lý,> Ax nói.

"Trời, giờ anh lại thành Ngài *Spock*[8] nữa kìa," Marco than.

<Có lẽ loài Helmacron đã đặt ra một chuẩn mực đo lường nào đó. Tức là họ đã ấn định sẵn kích thước cho cả ba bạn ấy. Như vậy, bất kỳ lột biến hình nào của các bạn ấy cũng đều phải tương quan với kích thước cơ bản này...>

Tôi ngẫm nghĩ một chút rồi nói. “Tobias, có phải Ax bảo rằng nếu ba đưa mình mà biến thành bọ chết thì sẽ chỉ còn nhỏ cỡ vi trùng thôi sao?”

<Ax, điều gì sẽ xảy ra nếu tụi này biến thành bọ chết?>

<Các bạn sẽ trở nên vô hình mất. Nếu giả định là bình thường một con bọ chết dài khoảng một phần mười sáu inch, thì bọ chết bằng một phần chín trăm sáu mươi chiều cao của một người cao một mét rưỡi. Nếu hiện tại các bạn cao một phần tư inch, thì: một phần tư inch[9] chia cho chín trăm sáu mươi. Kết quả, hình biến bọ chết sẽ là không thấy không không không hai sáu không bốn inch.>

“Mềng ơi, Ax mà nói lằng nhằng như vậy nữa thì tui sẽ cắn vô móng guốc của ảnh đó,” Marco lầu bàu.

<Ax? Có lẽ tụi mình còn nhỏ hơn một phần tư inch nữa đó.>

<À, thế thì các bạn phải điều chỉnh lại phương trình. Chẳng hạn, nếu các bạn chỉ cao đến một phần mười sáu inch thì con bọ chết sẽ nhỏ cỡ không thấy không không không không sáu năm một inch.>

“*Không thấy không không không không sáu* là khoảng cỡ nào nhỉ?” Tôi hỏi Marco.

“Lớn hơn virus và nhỏ hơn dấu chấm,” cậu ta đáp.

<Thua rồi,> Tobias ủ rũ.

Ax nói tiếp. <Tôi không khuyên các bạn biến thành bọ chết. Như thế các bạn sẽ vận hành ở mức độ vi sinh vật.>

<Ồ, tụi tui đâu có ham biến thành bọ chết. Nhưng đó không phải là mấu chốt. Vấn đề là chúng ta phải làm gì đây?>

“Trước hết là tụi mình phải đem mấy bồ tới nơi an toàn cái đã,” Jake nói. “Sau đó...”

“Ôi! Ax, biến thành người mau!” Tôi nghe Rachel la thất thanh. “Ba Cassie về tới rồi kìa!”

CHƯƠNG 11

“**C**hạy! Chạy mau! Ba tui về rồi!” Tôi vừa la vừa dậm chân chạy, té chúi nhủi lên mặt đất lổn ngổn đá tảng và đá ong.

“Nè! Sao mấy bồ chạy dữ vậy? Chú ấy đâu có trông thấy tụi mình?”

“Nhưng ai cấm ba tui đừng dẫm bẹp tụi mình chứ?”

“Aaa! Chạy!”

Chúng tôi chạy như bị quỷ ám. Nói đúng ra, chỉ có tôi và Marco cong đầu chạy trốn chết, còn Tobias thì bay, như thể một cơn bão sắp ập lên đầu tụi tôi.

RẦM RẬP! RẦM RẬP! Những bước chân của ba tôi nện thình thình.

“Jake đó à?” ba tôi hỏi. “Cả Rachel nữa? Hai cháu làm gì ở đây vậy? Có Cassie ở nhà không?”

“Dạ... không ạ,” Jake đáp ứng. “Dạ... không.”

“Tụi cháu đến kiểm bạn ấy,” Rachel nhanh nhẩu. “Nhưng Cassie không có ở đây.”

“Các cháu muốn gặp nó à?”

“Chào chú ạ!” Một giọng khác đột ngột cất lên. Ôi, Ax! Chắc hẳn ảnh đã xoay xở để biến hình xong thành người. Tôi co rúm người lại. Ax khi là người Andalite thì rất thông minh. Nhưng người Andalite hồng có miệng. Không có khả năng nói thành lời và không biết nếm. Vì thế khi Ax là người - có cái miệng - thì hơi kỳ cục một chút...

“Chào cháu,” ba tôi thận trọng đáp lại. “Chú có biết cháu không nhỉ?”

“Cháu không biết là chú có biết cháu hay không,” Ax đáp. “Chỉ có chú mới có thể trả lời câu hỏi đó.”

Rồi ảnh nói thêm, “H-ỏ-i. Câu-hỏi.”

“Chú nghĩ... chú chưa biết cháu. Ờ, mà tại sao cháu phải núp sau cái lồng đó vậy?”

“Vì cháu không muốn chú trông thấy cháu,” Ax thật thà đáp. “Nhưng bây giờ thì chú đã trông thấy cháu rồi.”

Một khoảng im lặng khá dài. “Ờ, được rồi,” cuối cùng ba tôi cũng lên tiếng.

“Cháu là một người bạn của Cassie,” Ax tự giới thiệu.

“Bạn học à?”

“B-ạ-n h-ọ-ọ-c? H-ọ-c. Vâng, cháu là bạn học.”

Trong lúc đó tôi vẫn cầm cổ chạy, cứ chực vấp té. Những hạt bụi đập cheo chéo vào đầu gối tôi, đau điếng. Bên cạnh tôi là Marco, và trên đầu tôi là Tobias. Dù có chạy hết tốc lực, thì cùng lắm chúng tôi cũng chỉ nhích được khoảng sáu tấc một giờ thôi. Rồi thì... RẦM...!

“Á á á!” Jake hốt hoảng. “Ừm, chú... chú đi đâu vậy?”

“Hả?” Ba tôi ngạc nhiên.

“Bởi... vì... bởi vì... cháu,” Jake líu lười.

“Anh Jake nghĩ là ảnh vừa mới thấy một cây đinh,” Rachel lẹ miệng. “Cháu cũng thấy một cây đinh nữa nè. Ax, anh có thấy cây đinh không?”

“Đ-đ-iii-n-nh? Con Kiiiiinh?”

“Câu ta có bình thường không vậy?” Ba tôi sinh nghi.

“Ai ă, Ax í hả? Dạ, ảnh rất thông minh,” Jake liến thoắng. “Chỉ vì ảnh là người nước khác tới mà thôi.”

Tôi rên rỉ. “Ôi, không, giờ thì ba mình sẽ hỏi tiếp...”

“Ô, hay quá há! Ax, cháu là người nước nào vậy?”

“Cháu là người nước Cộng Hoà Bờ Biển Ngà.”

“Ôi trời ơi,” tôi rên lên. “Tại sao tôi lại đưa cho ảnh cuốn Niên giám về Thế Giới ấy chứ?”

“Cháu biết không, nếu cháu không phiền vì bác nói điều này, cháu không giống chút nào người của Bờ Biển Ngà cả,” ba tôi nói. Rõ ràng là ổng đang dùng cái giọng khi có ai đó đang từ từ nhưng chắc chắn đang bứt nốt sợi dây thần kinh kiên nhẫn cuối cùng của ổng.

“Vậy còn Cộng hoà Equatorial Guinea? Hay Cộng hoà Kyrgyzstan? Canada?”

“Nói với cháu gì bây giờ,” ba tôi nói, “thôi thống nhất là Canada đi.”

“Cháu... cháu từ nước Canada đến. Cháu là *người Ca*.”

“Hề hề, Ax- ngổ xoay xở hổng tề,” Marco bình phẩm, mắt sáng rỡ. “Hổng ai nghĩ ảnh là người hành tinh khác đâu. Người ta chỉ nghĩ ảnh là một anh chàng hơi thộn thôi.”

“Mấy cháu về chưa? Chú sẽ nhắn với Cassie là có các cháu đến.”

“Về ă?” Jake hết hồn hỏi lại.

“Ừ, về.” ba tôi nhắc lại rành rọt bằng cái giọng *tôi-là-phụ-huynh-cấm-cãi*.

Jake và Rachel chẳng dám hó hé gì thêm. Thế rồi, tôi nghe tiếng chân bọn nó xa dần.

Nhưng gần hơn nhiều, là hai bàn chân tổ chẳng của ba tôi - dài cỡ cả mười cái sân bóng đá - đang di chuyển ầm ầm. Một ống tuýp khổng lồ chắn ngang ngay trước mặt tôi. Đó là chắn song của lồng nhốt thú. Hết lối thoát! Bí quá, tụi tôi chui tọt xuống dưới nó, dồn thu lại một cục, thở hào hển sau quãng đường dài xấp xỉ một tấc.

“Thằng nhỏ thiệt lạ,” tôi nghe tiếng ba cảm râm. “Phải nói cho Cassie biết mới được.”

Có tiếng lết giày loẹt quẹt. Rồi liền sau đó, một mũi giày tròn xoe lao ào ào về phía tụi tôi. Một nhúm bụi cát cỡ một muống cà phê bị hất tung lên và đang rơi xuống.

Nhiều đó cũng đủ chôn sống tụi tôi rồi.

Một đồng những hạt bụi vùi tôi kín mít!

Theo bản năng, tôi ráng thở hồng hộc, cổ hóp không khí. Nhưng sau đó tôi chợt nhận ra mình chẳng phải việc gì mà phải mất công thế, bởi vì không gian giữa những hạt bụi kia đủ rộng cho không khí lọt vào.

Tôi “cảm thấy” (chứ chẳng trông thấy gì ráo) mình bị vài hạt bụi nặng trịch ghìm xuống. Mắm môi mắt lợi đẩy hạt bụi đang đè bao tử mình ra mà chẳng được, đổi thế, tôi quắp cả hai chân lên, đầu gối tì vào hạt bụi, bậm răng hẩy nó đổ qua bên.

Hạt bụi hơn cựa quật một chút - nhưng thật ra nó không chuyển động mà chỉ hích cho hạt bụi kế bên rớt xuống. Một khoảng không gian trống lộ ra, dọn đường cho một luồng ánh sáng nhỏ tị.

Đẩy, lại đẩy tiếp. Hết hạt bụi này đến hạt bụi khác xô nhau lăn xuống. Lỗ sáng to dần ra. Đột nhiên, một gương mặt trám ngay vào cái lỗ ấy.

“Ồ, ra là bồ,” Marco reo lên rồi bắt đầu hăm hờ đào bới, giải thoát cho tôi. Tôi nghiêng đầu ló khỏi đồng bụi. Lạ quá, tôi thấy Marco khiêng một hạt bụi nặng hơn cả trọng lượng của mình.

Lồm cồm bò ra, tôi cúi xuống nhấc thử một hạt bụi. Thật ngạc nhiên, tôi cũng làm được liền.

“Í, ngộ nghê,” tôi nói, hồ hởi nâng hạt bụi to tướng qua khỏi đầu.

“Vậy đó,” Marco gật gù kèm theo tiếng cười giòn. “Chả là tụi mình quá nhỏ nên làm được đấy mà. Tương tự như con kiến có thể tha được miếng mồi lớn hơn nó nhiều. Hoặc như con bọ chết có thể nhảy cao gấp hàng trăm lần chiều cao của nó.”

Tobias từ trên cao cỡ một tấc lượng bổ xuống khoe. <Tụi cũng vậy nè, tui có thể bay cao hơn độ cao tương đối của hời chưa bị thu nhỏ. Tui dám cá là có thể chở được một trong hai bồ nữa đó.>

“Khó hiểu quá ha?” Tôi lăm bằm nói.

Marco rụt vai lại. “Để chút nữa hỏi Ax coi sao.”

<Có lẽ vì khi ta càng lớn thì cơ bắp càng tăng về mặt hình học. Giống như chim vậy đó. Chim nhỏ có thể đập cánh một trăm lần một phút, nhưng chim lớn thì không thể.> Tobias giải thích.

“Nhưng đó là tốc độ chứ không phải sức mạnh,” tôi tranh cãi. “Ờ, mà có lẽ vậy thật. Hèn chi, Rachel cứ hay kêu rêu rằng nhỏ quá cao nên chẳng thể nhào lộn ngon lành trên cầu thăng bằng được.”

“Cũng giống như trục quay há? Trục kèn càng đâu thể quay gọn, lẹ được. Ủa quên, bộ tụi mình tính ngồi lì ở đây và mở một hội thảo khoa học hay sao vậy?” Marco nhắc nhở.

“Chứ phải làm gì bây giờ?” Tôi hỏi lại.

Tụi tôi đang ngồi trong một hõm lún, nông cỡ nửa phân. Tụi tôi không thể nhìn thấy gì hơn ngoài những hạt bụi và một thanh chấn song to bụi ở phía trên.

“Ơ... tụi mình bé tẹo tèo tèo, nhưng cực kỳ mạnh mẽ. Hay là chơi trò vật nhau với những hạt bụi đi.” Marco hứng chí nói.

<Tụi mình nên kiểm tra cho núp an toàn cho đến khi Jake quay lại tìm.> Tobias nói.

“Sợ tìm hết hơi mà hồng kiểm tra tụi mình thì gay,” tôi e ngại.

“Jake sẽ lưu ý mà. Vả lại, chúng ta cũng chưa đi xa lắm đâu.”

Tôi thở dài, nhìn sang Marco rồi lại thở dài thêm cái nữa. Thật náo cả lòng. Marco vẫn tung tung như thường lệ, dù đang phải ngồi chễm chệ trên đồng bụi, với thanh thép khổng lồ vắt ngang ngay trên đỉnh đầu.

RẦM! RẬP!

Ba tôi đi ngang. Chắc ông tính ra thăm chuồng thú.

“Tui đói quá,” Marco mè nheo.

<Mình cũng vậy. Có gì nhỏ nhỏ vừa cho tụi mình ăn không há? Một con vi trùng cúm chẳng?>

Vừa lúc đó chúng xuất hiện trong hõm nông. Có khoảng hơn chục con.

Thứ tụi tôi trông thấy trước tiên là cái mồm đầu dẹp lép của chúng, dính với khuôn mặt hết như một kim tự tháp lộn ngược, với đỉnh tháp là cái cằm cong queo, lủa tủa. Những con mắt cằm thẳng bên trên cái đầu bẹp, y như những viên đá cẩm thạch màu xanh lá cây dính vào nhãn, và bất cứ lúc nào cũng có thể rơi rụng mất. Phần miệng tựa như miệng côn trùng, luôn nghiêm trọng qua một bên.

Khi chúng cúi húi leo vào, tôi dòm thấy chúng mặc đồ bó sát từ đầu đến chân, óng ánh bạc. Cổ áo màu ngọc lam. Nếu không để ý đến những cái chân “bổ sung thêm”, thì hình dáng cơ thể của chúng rất giống với cơ thể người.

“Hề, bồ có thể xơi bọn chúng đó,” Marco đề nghị với Tobias.

<Bọn ta là dân Helmacron hùng mạnh của tàu *Hành Tinh Vỡ*, chiếc tàu danh tiếng nhất trong phi đoàn Helmacron lưng lầy!> Một tên trong đám đồng dục truyền thông điệp. <Hãy đầu hàng mau, rồi chúng bay sẽ được toàn mạng làm loài thú thoải hóa của bọn ta; còn chống cự thì chúng bay sẽ bị tiêu diệt ngay tức khắc!>

Kích cỡ của chúng cũng tí hìn y như tụi tôi - có lẽ là một phần mười sáu inch. Phản xạ đầu tiên của tôi là suýt nữa thì phá lên cười. Cái lũ lít nhít này định ninh rằng mình sắp làm bá chủ thế giới mới ngộ chứ.

Nhưng rồi chúng chĩa tia vũ khí cầm tay vào chúng tôi. Thôi chết, tia Nghiệt nhỏ xíu kia không thể làm hại tôi khi tôi còn là một con người với kích thước bình thường, nhưng bây giờ tôi đang bé hơn cả một con bọ...

Đám Helmacron hùng hổ lấn tới.

“Đánh hay bỏ chạy đây?” Marco lăm lăm. Cậu ta nhìn tôi, tôi nhìn Tobias và Tobias lại nhìn... Marco.

“Thôi đi mấy bồ, mấy bồ nhớ Jake khi không có hấn ở đây để ra mấy quyết định sinh tử chớ gì,” Marco cộc cằn nói.

May sao, tụi tôi cũng chẳng cần phải quyết định gì nữa, bởi vì đã có một tốp Helmacron khác, mặc đồng phục cổ áo màu đỏ tía, đã lén tới bao vây đằng sau tụi tôi.

<Đây là tù binh tất yếu của tàu *Thiên Hà Blaster*! Lùi lại, đồ hèn, hãy để cho những anh hùng Helmacron thực thụ thu gom chiến lợi phẩm của mình!>

“Tụi mình mà là chiến lợi phẩm ư?” Marco nói về bất bình.

Sự lạnh nhạt, xích mích lộ ra mồn một. Hai nhóm Helmacron, nhóm nào cũng nhắm nhắm chĩa súng vào tụi tôi, nhưng những con mắt cẩm thạch xanh lè của chúng lại găm ghè nhìn nhau trừng trợn.

Ngay lúc ấy, đoàn xe thiết giáp ùn ùn kéo đến.

CHƯƠNG 13

Đó là những tên khổng lồ, những ác quỷ Godzillas. Hay nói chính xác, chúng là những... con gián.

Râu chúng là những chiếc roi điện dài loằng ngoằng. Chân chúng là những cây cột điện thoại nối khớp lại với nhau. Chúng là những cỗ máy khủng khiếp, mạnh mẽ - những khối thép dày cả tấc.

Hai con gián bành ky, kêu loảng xoảng, đứng sừng sững trước tụi tôi như hai ngọn tháp. Và mùi vị của chúng chẳng dễ chịu chút nào.

<Chào, tụi mình nè,> Jake thông báo.

<Mấy bồ làm tụi tôi sợ đến muốn té đái,> Tobias cấm cản nói. <Bồ có nhìn xuống đây được không?>

<Không, mắt tụi này hổng được tinh cho lắm. Nhưng Ax có thể thấy mấy bồ. Ảnh đang chỉ đường cho tụi này.>

<Ax ư?> Tobias hỏi lại.

“Ax?” Tôi và Marco đồng loạt lên tiếng, đưa mắt nhìn nhau. Rồi thì, tụi tôi từ từ quay qua.

Ax đó! Một con nhện sói.

“Aaaa!”

“Aaaaa!”

Mặc dù đã biết trước đó là Ax, nhưng trí não tôi vẫn cứ tê cứng lại, chân muốn chảy nhão ra. Tôi ngồi phịch xuống.

Con nhện sói cao gấp đôi cặp giò, với tám chân to cỡ mái vòm Saint Louis. Cái miệng sắc lẹm, nghiền chặt, trông như hai cánh cổng địa ngục. Một cơ thể sừng chù vù, nhóp nhép, phô trương đầy lông lá xồm xoàm. Nhưng những con mắt của nó mới là thứ khiến tôi, Marco và Tobias run lên cầm cập.

Nhện sói có tám con mắt cả thảy. Vài con là mắt ghép sáng lóa chói; có con thì vô hồn, đen thui lụi; con mắt nhỏ nhất vẫn bụi hơn tụi tôi nhất nhiều. Và gương mặt của nhện sói, ôi cái gương mặt ma, cứ trợn trừng trừng.

Tôi có thể cảm thấy hình ảnh đó xuyên thẳng và găm chặt vào trong não tôi. Tôi sẽ hổng thể nào quên được. Nếu tôi sống đủ một trăm năm, tôi sẽ vẫn nhớ rõ khuôn mặt đó.

<Chào,> Ax xởi lởi. <Tôi nói là mình là *người Ca* thì có gì sai không?>

"Ax, mình hy vọng bồ sẽ kiểm soát tốt cái hình biến này," tôi nói và ráng quay mặt đi coi tụi Helmacron sẽ phản ứng như thế nào. Chúng đã bắt đầu rục rịch.

<Bay tưởng sẽ làm bọn ta nao núng trước cái lột biến tội nghiệp của bay sao? Hãy nhớ, bọn ta là những chiến binh Helmacron!>

Buồn cười là chúng lớn lối như thế mà lại chen nhau chạy tóe khói.

<Ax, hù cho chúng sợ mà bỏ chạy luôn đi,> Jake bình thản nói.

Ax quay qua, một cử động khiến tôi sồn gai ốc. Nhưng ít ra thì những con mắt gớm ghiếc kia đã nhìn đi chỗ khác.

"Eo ôi, ôi, ôi, ôi, ôiiii," Marco rùng mình. "Trời ơi, tui hổng cần nhìn cái đó đâu á. Nhìn rồi thì chắc làm tui thức giấc la hét mồ hôi mồ kê đầm đìa cả tháng luôn á."

Ax đuổi theo đám Helmacron, giật cục nhưng nhanh như cắt, một hình ảnh quái đản tôi chẳng bao giờ muốn chứng kiến. Nửa thân dưới của ảnh phủ đầy bụi cát. Bất chợt...

Pằng chú! Pằng chú!

<Aaaaahhhhhhh!> Ax thét vang.

Quên cả sợ, tôi học tốc leo lên thành dốc nghiêng, ghé mắt nhìn ra ngoài cái hõm. Ở đó, một trong hai con tàu Helmacron đang lượn lờ cách lớp cát đá có một phần tư inch.

Ax quần quai, những cẳng chân lẻo khẻo dài cả dặm của ảnh khua khoắng cuống cuồng. Một con mắt của ảnh đang kêu lèo xèo và bốc khói khét lẹt.

Pằng chú! Pằng chú Pằng chú!

Bọn Helmacron lại khai hỏa, lần này cả bốn chân bên trái của con nhện - Ax đều bị xắt làm đôi, ngúc ngoắc như khúc cây gãy.

<Hoàn hình mau!> Jake hét. <Ax! Hoàn hình mau!>

Tụi tôi đã phạm phải một sai lầm chết người. Vấn đề là kích thích. Khi to xác tụi tôi có thể cười nhạo bọn Helmacron, nhưng ở đây, trong tình huống này, bọn chúng nguy hiểm không khác gì lũ Yeerk.

CHƯƠNG 14

“Bép! Bép! Bép”

Tiếng reo hò chiến thắng phát ra từ lũ Helmacron. Tiếng thét bằng miệng hân hoan, trái ngược hẳn với kiểu truyền ý nghĩ của chúng.

PHỤP!

Ax ngã xoài ra đất.

<Ax! Hoàn hình mau!> Jake hét.

<Thế thì tôi sẽ đè bẹp Cassie, Marco và Tobias mất, thừa Hoàng tử Jake.> Trong hoàn cảnh đó, Ax nói, giọng vẫn điềm tĩnh. Dù ảnh biết rõ, nếu chết trong lối hình biến thì cũng vẫn là chết vĩnh viễn.

<Cassie, Marco, lại đây!> Jake gọi. <Tôi mình sẽ mang mấy bồ ra khỏi ...AAAA!>

Con tàu Helmacron thứ hai nã đạn. Bộ râu gián của Jake quật lại, y như bị ai đó cắt điện cái rụp. Mấy sợi râu rơi oạch xuống, nằm ngổn ngang như dây điện đứt.

Tobias đang ở trên cao nên chẳng làm sao nếu Ax hoàn hình, nhưng còn tôi và Marco thì vô phương. Nhưng nếu Ax không trở lại hình hài cũ, thì chỉ cần một cú bắn nữa thôi là tụi Helmacron sẽ kết liễu ảnh ngay.

“Marco! Cần phải đầu hàng!” Tôi nín lấy cánh tay cậu ta.

“Cái gì?”

“Tôi mình có thể trốn sau cũng được. Nhưng nhất thiết Ax phải hoàn hình. Cả Jake và Rachel cũng vậy. Bọn Helmacron sẽ ngừng bắn một chút để bắt giữ tù binh...”

Marco có vẻ quạu. Cậu ta hẩy tay tôi ra và bắt đầu vẩy vẩy lũ Helmacron ở gần nhất. “Ô, những người Helmacron hùng mạnh, hãy bắt tụi tôi làm nô lệ đi. Tôi tôi sợ sức mạnh của các ngài quá.”

Một thoáng lưỡng lự, có lẽ chúng đoán là có bẫy. Nhưng chúng có thể thấy Ax không còn làm gì được nữa. Rằng Jake đang bị thương. Rồi bốn quái vật Helmacron nửa người nửa con trùng xò tới, áp giải tụi tôi về phía con tàu đang là đà tìm cách đậu xuống đất. Lúc trước, tụi tôi thấy nó chỉ như một con tàu đồ chơi, nhưng bây giờ, trông nó to chang bang không khác gì tàu Lòng Chảo của bọn Yeerk. Trên tàu có đủ chỗ cho một trăm, nếu không nói là một ngàn Helmacron trú ngụ.

<Lên! Lên! Lên!> Một tên Helmacron hét lên, ấn tôi vào chiếc thang từ trên tàu thông xuống. Tôi cố chạy hết sức cho kịp với cú đẩy của hắn. Cầu thang bắt đầu chuyển động trong khi tôi vẫn còn đang đeo tòn teng.

Nhìn quanh quất, tôi nhận ra mình đang leo vào một khu vực chứa máy bay rộng thênh thang. Bên phải bên trái đều có khoảng một tá phi cơ tí hon treo trên mắc.

<À há! Các người thấy sức mạnh ghê gớm của bọn ta và run sợ!>

"Tôi thấy sức mạnh của các anh. Thế còn sự run sợ của các anh đâu?" Marco hỏi.

Rùng mắt cảm thạch lúng liếng của lũ Helmacron nhìn tụi tôi trên trời.

"Ôi, không. Tụi mình thành tù binh của những sinh vật hổng có óc khôi hài tẹo nào," Marco than vãn.

<Chúng bay giờ đã là nô lệ trên boong tàu *Hành Tinh Võ* tráng lệ. Bọn ta sẽ mang chúng bay tới trình diện thuyền trưởng. Chúng bay sẽ phải bò!>

Hai tên Helmacron hích tôi khuyu xuống. Chẳng đau gì hết, có lẽ tại vì tôi quá bé. Mà cũng vì bé tẹo như con bọ chết nên tôi không ngã xa.

Tưởng sao chứ bò thì quá dễ. Khi nhỏ tí xiu, bạn rất dễ trở nên mạnh mẽ. Tôi lết đi trên hai đầu gối và hai bàn tay, nhẹ như không.

Tụi tôi phải bò quá xa. Con tàu dài cả dặm chứ không ít. Tụi tôi quẹo xuống những hành lang sáng trưng, leo lên những cầu thang, rồi lại đi vào những căn buồng hẹp chứa đầu trang thiết bị to đùng. Bò suốt dọc đường.

Thật là một con tàu ồn ào, náo nhiệt. Khắp nơi tràn ngập những tiếng lách cách, xúng xoảng và tiếng rên ư ử. Nó sáng một cách bất thường - sáng hơn bất cứ con người nào có thể chịu nổi.

Cuối cùng, tụi tôi bò tới một căn phòng có mái trần hình vòm cung và sàn nhà khum khum như cái tô cạn. Chính giữa phòng có một tên Helmacron đứng sừng sững. Vô số tia sáng chiếu lóe chóa vào anh ta như ánh đèn rơi vào một ngôi sao màn bạc trong lễ trao giải Oscar. Trông anh ta cũng giống như bất cứ tên Helmacron nào khác, nhưng có quần thêm một cái áo choàng không tay, óng ánh vàng.

Chỉ có một điểm khác biệt.

"Anh ta chết rồi," tôi thì thào.

"Ừ, hần nghèo thật." Marco đồng ý.

Thuyền trưởng Helmacron chẳng động đậy, chẳng thở, cũng chẳng nhìn vào tụi tôi. Toàn thân anh ta được phủ kín bằng cái gì đó trông ná ná như mớ bánh mì và mạng nhện.

Tệ hơn nữa, tụi tôi còn thấy rõ rành rành anh ta đã chết như thế nào. Hai cánh tay và bốn cẳng chân của anh ta bị cùm chặt vào boong tàu. Ba lưỡi gươm thép dài ngoẵng đâm xuyên qua cơ thể anh ta. Tất cả đều toát lên vẻ trang nghiêm, trịnh trọng.

Cứ như...

"Khùng," Marco lầm rầm. "Đám này bị chập mạch hết rồi."

Ôi, muôn tâu Thánh Thượng, vị thánh vĩ đại nhất trong các vị thánh vĩ đại, vị vua anh minh nhất trong các vị vua anh minh! Chúng thần đã bắt giữ hai trong số những người lại có chuyển đổi! Run sợ trước sức mạnh của chúng thần, chúng đã tự động quy hàng! Tàu Thiên Hà Blaster là đồ vô tích sự, không trợ giúp được cho bất kỳ ai!

Trích nhật ký tàu Helmacron, Hành Tinh Võ

<Hãy quỳ trước thuyền trưởng!>

Marco nhìn tôi, vẻ ngây ngô, “Tụi mình phải quỳ làm sao đây? Trước giờ tui chưa bao giờ quỳ.” Tôi nhún vai.

<Quỳ xuống!>

“Chúng tôi không biết quỳ như thế nào,” tôi phân trần với tên Helmacron đứng gần nhất. “Anh biết đấy, do khác nền văn minh và khác phong tục tập quán. Có lẽ anh nên chỉ cho chúng tôi...”

Đám Helmacron đưa nhìn nhau, rồi một tên lên tiếng, <Chúng bay cứ quỳ theo kiểu của chúng bay. Cứ quỳ như bình thường í.>

Tôi thoáng thấy vẻ tinh quái nhá lên trong mắt Marco. “Bồ nghe quý ông đây nói rồi chứ, Cassie. Tụi mình quỳ đi.”

Nói đoạn cậu ta nhún hai chân về phía trước, bật ngửa ra rồi đan vòng hai tay ra sau gáy, nằm thảnh thơi y như đang sưởi nắng trên bãi biển.

“Tôi xin quỳ trước thuyền trưởng Helmacron hùng mạnh - nhà vô địch thế giới không bàn cãi của hạng cân bụi! Tôi xin thành khẩn quỳ như một đứa con trai không kiếm được bạn nhảy cho buổi khiêu vũ toàn trường, mà cô gái duy nhất còn lẻ cặp lại chính là cô trưởng nhóm cổ động viên quá khích! Ôi, vì thế mà chúng tôi xin quỳ. Cassie, bồ có thể tham gia vào bất kỳ lúc nào...”

Marco quay đầu qua, thấy cho tôi một cái nhìn khinh khi. “Ồ, thế mới là quỳ chứ. Nhớ cho thêm một ít cảm xúc vào nữa nha.”

“Ôi, tôi xin quỳ mọp... à... ờ... như một người thực sự quỳ,” tôi cà tưng.

Marco hào hứng nhảy vào trò đùa mới của mình. Dẫu sao thì cậu ta cũng có khối khán thính giả lý tưởng mà. “Ôi, muôn tâu vị thuyền trưởng Helmacron đã tuyệt mạng! Chúng tôi xin quỳ mọp như những tay nghiền video game bị lạc trong khu thương xá mà trong túi mà không có lấy một cắc! Chúng tôi xin quỳ và quỳ! Các vị không thể tưởng tượng nổi sự tha thiết trong cái quỳ của chúng tôi đâu! Chúng tôi xin...”

<Đủ rồi! Nào, bây giờ hãy nói cho bọn ta biết vị trí của nguồn năng lượng.>

“Chiếc hộp xanh í hả?” Tôi hỏi.

<Đúng, chiếc hộp màu xanh có quyền năng chuyển đổi!>

“Tôi không biết nó ở đâu. Một người bạn của tôi đã giấu nó đi rồi...”

<Bạn?>

“Vâng, những người khác... như chúng tôi. Những người đi với chúng tôi.”

<Bật màn hình vĩnh cửu lên!>

Đột nhiên, toàn bộ máy trần vòm cung sáng rực lên, chiếu hình không gian ba chiều của khung cảnh bên trong chuồng thú. Tôi thấy Jake, Rachel và Ax. Tất cả đều còn sống, khỏe mạnh và đều ở trong kích cỡ và hình dạng thật của mình. Bọn bạn tôi đang lờm muốn nổ đom đóm mắt vào con tàu giam giữ tội tôi.

Màn hình xao động để phóng to hình ảnh Tobias bé tí nị đang đậu chênh vênh trên vai Rachel.

<Đứa nào biết vị trí của chiếc hộp xanh?>

Hà! Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy cả nhóm không sút mẻ gì. Hy vọng Tobias cũng ổn, dù là bị thu nhỏ...

<Đứa nào!> Tên Helmacron quát. <Đứa bốn mắt hay đứa có cánh? Đứa mắt xanh da trời hay đứa đô con?>

“Chẳng đứa nào cả,” Marco mau mắn đáp. “Mà là đứa khác. Đứa này không có mặt ở đây.”

Tôi gật đầu nghiêm chỉnh. “Đúng, là người khác.”

Tất nhiên là tội tôi chẳng biết mình sẽ phải nói gì nữa. Nhưng rồi tội Helmacron phân tích câu trả lời.

<Đừng bày đặt lừa phỉnh bọn ta! Bộ cảm biến của bọn ta có thể phát hiện ra đứa có quyền năng chuyển đổi. Bất kỳ ai có ký hiệu năng lượng đó đều bị bọn ta tìm ra!>

Marco và tôi liếc trộm nhau.

“Năng lượng chuyển đổi... tức là... bọn mi có thể biết ai có quyền năng biến hình hả?” Marco hỏi, vẻ bán tín bán nghi.

<Bọn ta là Helmacron, những lãnh chúa của dải thiên hà! Nền khoa học và kỹ thuật của bọn ta phát triển cực thịnh. Bọn ta có thể dễ dàng xuyên thủng các hình thức nguy trang ngờ nghêch của chúng bay và thấy năng lượng chuyển đổi đang hoạt động.>

“Chúng phân biệt được người có khả năng biến hình,” tôi nói với Marco, ráng không reo lên khoái trá. Nhưng lúc đó, hình như Marco vẫn chưa hiểu ra điều tôi đang toan tính.

“Ôi, thưa chủ nhân yô cùng dũng mãnh,” tôi ngoan ngoãn nói. “Chúng tôi có ngu ngốc mới dám lừa gạt các ngài. Ở trên hành tinh này chỉ có duy nhất một người khác cũng sở hữu năng lượng chuyển đổi như chúng tôi. Hắn ta chính là đối tượng các ngài cần tìm để đánh bại!”

<Bọn ta sẽ dẫm nát hắn dưới chân mình! Hắn sẽ phải quỳ gối trước bọn ta vào ngày phán xét!>

Xem ra Marco vẫn chưa thông.

“Chẳng việc gì phải giấu giếm hắn trước dân Helmacron, Marco.” Tôi nói. “Chỉ duy nhất một người khác có khả năng biến hình trên Trái Đất. Dân Helmacron sẽ phải tiêu hủy hắn ta.”

Một ánh chớp xẹt qua óc Marco. “Visser Ba hả?”

Tôi gật đầu. “Đúng, Visser Ba.”

CHƯƠNG 16

“Tụi mình sẽ hướng dẫn họ đến chỗ Visser Ba chứ?” Marco hỏi tôi bằng giọng sẽ sàng hết biết.

“Bồ có ý nào hay hơn không?”

“Không,” cậu ta lắc đầu tỏ vẻ thán phục. “Có điều hơi... xảo trá một chút. Tui không ngờ bồ cũng tinh quái quá đi, Cassie.”

Visser Ba, tên cầm đầu cuộc xâm lăng Trái Đất, tên Mượn xác-Andatile duy nhất trong dải thiên hà. Yeerk duy nhất có khả năng biến hình.

“Chỉ một khúc mắc: tụi mình biết tìm Visser Ba ở đâu bi giờ?”

Marco nghĩ ngợi. “Có nhiều khả năng hắn đang ở trên tàu Lưỡi Rìu, hay trên tàu Lòng Chảo, hay đang ở trong vũng Yeerk. Hoặc...”

“Bồ nghĩ những chú chàng này sẽ tìm ra tàu Lưỡi Rìu hả?”

Marco rụt vai. “Một câu hỏi thiết thực hơn: những chú bé tí hon này sẽ làm gì khi tìm ra Visser Ba? Chẳng lẽ họ sẽ chích hắn bằng những tia Nghiệt xiu xiu kia?”

<Chúng bay phải dẫn bọn ta tìm ra tên có năng lượng chuyển đổi kia!> Một tên Helmacron cất giọng tru tréo.

“Hắn đang ở trên tàu không gian. Ở trên quỹ đạo,” tôi bảo.

<Láo! Bọn ta không khùng đâu nha, bọn ta là hình ảnh cực kỳ mẫu mực của những người Helmacron can đảm và thông minh. Bọn ta thừa biết là giống loài tội nghiệp của chúng bay không có khả năng du hành vũ trụ thật sự.> tên Helmacron cất giọng nhạo báng.

“Chính xác,” Marco nói êm ru. “Nhưng nhân vật các ngài tìm kiếm không phải là loài người. Này nhé, Helmacron các ngài không phải là những sinh vật lạ duy nhất muốn thôn tính Trái Đất. Còn có loài được gọi là Yeerk nữa.”

Tin tức này gây ra một hiệu ứng toàn vẹn. Trong phòng vốn đã có nửa tá Helmacron bu quanh vị thuyền trưởng cứng nhắc. Giờ đây bất chợt có thêm rất nhiều Helmacron từ đâu rần rần kéo vô, tất cả đều inh ỏi truyền ý nghĩ. Một số Helmacron hấp tấp bấm bấm cái gì đó trông như bảng điều khiển máy tính. Những tên khác thì hì hục lôi những thứ vũ khí quá khổ vào.

Trong một rừng tiếng ong ong, rì rào, hỗn độn ấy, từ <Yeerk!> được lặp đi lặp lại không ngắt.

“Chúng biết bọn Yeerk,” tôi nhận xét.

“Ừ, đúng rồi.”

Bên cạnh những tiếng hú rít, gào la đó là những điệu bộ múa may quay cuồng với những gương mặt phần nộ và căng thẳng tột độ. Đột nhiên, không hề báo trước, tôi bỗng thấy hàng loạt lưới kiếm thép chẳng biết xuất xứ từ đâu thọc xoèn xoẹt qua! Bốn hay năm Helmacron tự nhiên bị tất cả các Helmacron còn lại bao vây chặt cứng.

<Chết này! Đồ ngu!> Lũ nổi loạn hét. Những lưới gươm khua loang loáng và mớ Helmacron yếm thế bỗng biến khỏi tầm nhìn của tụi tôi, khuất sau bức tường các Helmacron đang hằng máu.

Sự yên lặng chợt ập đến, cũng đột ngột không kém gì sự huyên náo hồi nãy. Qua những khe hở của đám đông, tôi có thể thấy tụi Helmacron bị gươm xuyên thủng nằm xuội lơ.

Ôi trời, thật là một cảnh tượng hãi hùng. Nhưng coi bộ đám Helmacron còn lại chẳng mấy may bức xúc gì.

“Tốt hơn tụi mình nên chuẩn khỏi đây mau,” Marco lầm rầm. “Đám quỷ này mất trí rồi.”

“Mình nghĩ chúng sẽ không, hoặc đúng hơn là chưa làm hại tụi mình đâu.”

Một tên Helmacron quay qua dòm chăm chăm vào tụi tôi. <Thằng Yeerk có năng lượng chuyển đổi ở đâu? Nói mau, đồ chậm chạp, nếu không chúng bay sẽ bị nghiền nát dưới gót chân bọn ta!>

“Bọn Yeerk có một tàu Lòng Chảo và một tàu Lưỡi Rìu ở trên quỹ đạo,” Marco khai báo. “Cần phải bắt đầu từ tàu Lưỡi Rìu, nhưng nó được ngụy trang rất kỹ, có thể qua mặt được tất cả các bộ cảm biến, radar và những máy móc khác.”

<Đồ ngu! Bọn ta là Helmacron! Kỹ thuật cổ lỗ của tụi Yeerk chẳng là cái đĩnh gì đối với bọn ta cả!>

“Dĩ nhiên,” tôi nói nhẹ nhàng. “Nhưng các ngài có thấy không? Bọn Yeerk đã ở đây, có lẽ các ngài nên lưu tâm đến chúng thì hơn và thả chúng tôi đi...”

<Bọn ta sẽ đem đồ kẻ cướp Yeerk về! Sẽ xay nhuyễn chúng ra! Chúng sẽ rên la trong kinh hoàng! Loài người là mục tiêu cho bọn ta bắt làm nô lệ! Bọn ta là Helmacron hùng mạnh! Là chủ nhân của dải thiên hà!>

“Bá cháy,” Marco bình phẩm.

Xong, tên Helmacron cao giọng ra lệnh bằng ý nghĩ nghe mà xốc gáy. <Đực! Đực! Đực! Lại đây!>

Một cánh cửa mở nứt ra từ sàn nhà, rồi một cái đầu run rẩy, lơ ngơ lòi lên. Nó cũng y chang như những tên Helmacron khác, nhưng nhỏ con hơn. Cái đầu bẹp hơn nghiêng vầu về trước. Phần miệng coi đỡ ghê hơn, tuy vẫn mang vẻ côn trùng nhưng nhẹ nhõm và dịu dàng hơn. Nhìn tổng thể, sinh vật này toát lên vẻ khúm núm, nhún nhường.

<Đực! Hãy giữ tụi lạ này và hãy chỉ cho chúng cách vâng lời!>

Tên Helmacron đẩy tụi tôi chui qua lỗ cửa...

“Đực là gì ta?” Marco thắc mắc. “Có phải anh ta... ý mình... đây... là...”

“Mình cũng nghĩ vậy,” tôi gục gặc. “Những Helmacron to xác, bản tính kia chính là

Helmácron cái. Còn gã này là Helmácron đợc.”

“Chèng đéc ời, bây giờ thì tui sợ thật sự rồi. Đây là một giống loài đầy những bà chằn giống như... Rachel.”

CHƯƠNG 17

<Tà là giáo viên dạy bọn mi về sự phục tùng.>

Tụi tụi được lôi vào một căn phòng nhỏ cỡ viên aspirin. Ồ, dĩ nhiên tất cả mọi thứ đều nhỏ, nhưng ý tụi muốn nói là nó có vẻ nhỏ đối với chúng tụi.

Không có bàn ghế hay bất cứ đồ đạc nào khác. Tụi đoán tụi Helmácron chẳng màng đến chuyện đứng hay ngồi. Cả tụi tụi cũng vậy - tụi cảm thấy khỏe khoắn vì kích cỡ của mình.

“Tên anh là gì?” tụi hỏi anh chàng Helmácron giống đợc.

<Tên ư?>

“Thôi bỏ.”

Marco đề xuất, “Thế tụi tụi gọi anh là ‘Hèn’ có sao không, nghe này Hèn...”

"Marco, nói vậy không hay chút nào," tụi cắt lời.

"Hắn hông có tên, và tụi mình phải công nhận một điều là: hắn là đồ hèn. Vậy thì, này anh Hèn, nói cho tụi biết về thuyền trưởng đi? Ông ta chết rồi mà."

<Bà ta chứ. Ừ, bà ta đã chết.>

“Tại sao các anh lại muốn thuyền trưởng chết?”

<Để đảm bảo bà ta sẽ không phạm sai lầm nữa...>

Marco sững sờ, nhưng anh chàng Helmácron “Hèn” kiên nhẫn vẫn thao thao giải thích tiếp.

<Cần phải thủ tiêu những kẻ mắc sai sót. Tất nhiên, thuyền trưởng, người khi còn sống đã ra bao nhiêu quyết định, chắc chắn sẽ phạm rất nhiều sai lầm. Một thuyền trưởng phạm quá nhiều lỗi lầm thì đương nhiên phải bị hạ bệ chứ sao? Như vậy, thuyền trưởng cần phải được kính trọng và được lật đổ bởi tất cả.>

Marco nhìn tụi bất lực. “Đầu óc bọn này thật quái đản.” Cậu ta quay sang “Hèn”. “Thế còn những chỉ huy khác thì sao? Tất cả đều bị giết hết ả?”

<Đúng, một Helmácron cái sẽ vươn lên vị trí quan trọng trong xã hội chúng tụi nếu cô ta không gây rắc rối. Cô ta phải là một biểu tượng mà mọi Helmácron đều ngưỡng mộ.>

"Cũng giống xã hội tội mình đó chứ," tôi thì thầm.

"Nè "*Hèn*", có phải nhiệm vụ của anh là hướng dẫn chúng tôi cách hành xử không?"

<Phải. Chúng bay phải vâng lệnh tất cả các quý bà, quý cô. Chúng bay phải rửa thực phẩm trước khi ăn. Như tất cả Helmacron đực, chúng bay phải luôn im lặng và khiêm nhường.>

"Tôi không phải là giống đực," tôi nói. "Tôi là con gái, tức giống cái."

<Không! Bay là nô lệ, vì vậy bay cũng là giống đực và phải làm bất cứ điều gì giống cái sai bảo.>

"Vậy á? Đó là luật sao?"

<Đúng, nếu không chịu tuân theo luật lệ thì chúng bay sẽ bị giết. Chúng bay phải ở yên trong căn phòng này cho đến khi được triệu hồi,> *Hèn* nhẹ giọng. <Giờ thì ta để bọn bay ở lại đây.>

Một cánh cửa bật mở, chàng Helmacron bước ra ngoài và cửa sập lại ngay sau lưng gã.

Marco và tôi nhìn nhau. "Đám dân này điên loạn hết chỗ nói. Tội mình cần phải trốn khỏi cái nhà thương điên này thôi. Tui hổng muốn *trở thành thuyền trưởng* đâu."

"Ờ, đúng đó. Làm ơn đừng *thăng chức* sớm. Nhưng tội mình cần phải suy tính đã. Bọn Helmacron đang ráo riết đuổi theo Visser Ba. Điều đó có nghĩa là chúng tạm thời bỏ mặc Jake, Rachel và Tobias. Vậy là tốt rồi. Mặt khác, theo mình thì hình như chúng cần chiếc hộp xanh để tạo ra tia thu nhỏ. Và tội mình cần chúng đưa trở về hình hài cũ," tôi lập luận.

"Nếu bọn chúng có thể làm tội mình lớn trở lại... Ờ, nếu đó là thiết bị chỉ chiếu một chiều thôi thì sao ta? Bỏ có khi nào nghĩ tới khả năng đó không?"

"Mình hổng muốn nghĩ theo kiểu đó," tôi nói. "Mình có một gia đình và mình muốn quay trở lại. Và mình muốn có cuộc sống của mình."

"Chúng có thể hay có muốn giải phóng chúng ta hay không thì chỉ có chúng mới biết! Nếu phải vĩnh viễn nhỏ xíu thế này thì tội mình sẽ lớn lên, sẽ sinh con đẻ cái và sẽ khai sinh ra một loài mới hoàn toàn: loài người tí hon." Marco nói, vẻ đăm chiêu.

"Marco, làm ơn nghiêm chỉnh chút giùm đi! Hãy nghĩ coi xem tội mình phải làm gì..."

"Hừ." Marco thở hắt ra. Tui đâu có biết phải làm gì. Nhưng tui biết chắc chắn một điều: đây là tội mát dây. Chúng thanh toán chỉ huy của mình, rồi lại dựng những tên khác lên thay thế. Rất có thể, tội mình sẽ tiêu đời chẳng vì lý do gì cả. Cho nên, ưu tiên số một bây giờ không phải là giúp chúng tìm ra Visser Ba mà là *trốn khỏi nơi này*."

"Nhưng bây giờ, có lẽ tội mình đang chơi vui trong không gian, trên đường đi tìm tàu Lưỡi Rìu cũng nên - biết trốn đằng nào đây?"

Cửa bỗng mở thình lình. Một Helmacron cái vênh vào bước vào và cất giọng nạt nộ. <Đi theo ta, đám người lạ rác rưởi kia!>

"Vâng, thưa quý bà!" Marco dài giọng.

Chúng tôi bị điệu trở lại chỗ có vẻ là cầu trục chiến của con tàu. Chẳng hề có thuyền trưởng, dù còn sống hay đã đi đời. Xem ra tội Helmacron tự làm công việc của mình, không cần phải

được sai khiến. Dầu vậy, sự bất đồng ý kiến vẫn hiện hữu mọi lúc, mọi nơi.

<Hiển thị!> Hướng dẫn viên Helmacron của tụi tôi quát.

Con tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba hiện ra trên một màn hình video, hình ảnh không gian hai-chiều dẹp lép.

“Chao,” Marco tấm tắc. “Các anh, à các quý bà đã tìm ra tàu Lưỡi Rìu nhanh thật!”

<Bọn ta là Helmacron! Đồ ăn cướp và lường gạt Yeerk sẽ phải van xin được tha mạng khi bọn ta dẫm lên hình hài rúm ró của tụi nó!>

Tôi chột liên tưởng đến bọn sên Yeerk trong cơ thể tự nhiên và một đoàn quân Helmacron nhỏ xíu thi nhau dẫm đạp lên đó - giống như một đàn kiến bầu lấy miếng xúc xích doo-doo. Tôi ráng nín cười.

<Bọn ta đã phát hiện ra con tàu Lưỡi Rìu ềo ụt! Nhưng một phi cơ Yeerk nhỏ hơn đã tách khỏi nó và hướng về phía bề mặt hành tinh này. Bộ cảm biến của bọn ta chỉ ra trên boong chiếc phi cơ này có một người phát ra những tín hiệu cảm biến đặc trưng của năng lượng chuyển đổi!>

“Visser Ba,” tôi nói. “Chắc chắn hẳn đang trên đường đi đoạt chiếc hộp xanh...”

Tàu Helmacron liền nhấp nhố không yên. Chúng tôi thấy một chiếc Con Rệp lao xuống, xuyên qua bầu khí quyển xanh da trời. Bờ biển thân quen của chúng tôi trải dài bên dưới.

Mặt trời sắp khuất bóng. Lằn ranh tối hù đang lừ lừ quanh Trái Đất, sắp sửa bỏ đến ngôi nhà của tôi. Thốt nhiên, tôi ngậm ngùi nhận ra mình đang cách xa cuộc sống thân thương ấy biết nhường nào. Không cách xa đến hàng dặm, mà chỉ xa có hàng tắc và hàng phân thôi. Ba mẹ tôi giờ trở thành những quái vật khổng lồ cao tận trời. Marco và tôi, và có lẽ cả Tobias nữa, đang bị bỏ lại hoàn toàn cô độc trên vũ trụ này.

<Nói cho bọn ta biết tàu Con Rệp Yeerk sẽ đáp xuống chỗ nào!>

Tôi ghé mắt nhìn màn hình. “Làm ơn cho nó to ra được không? Tức là phóng đại lên í?”

Màn hình giật cục một cái, chiếu cận cảnh.

“Hây, nhìn kìa!” Tôi reo lên. “Thú vị thật!” Tôi có thể thấy dải đại lộ uốn quanh trường tôi, với những nhà hàng thức ăn nhanh, cửa hàng quần áo, ngân hàng và những tấm biển quảng cáo.

Có một nhà hàng bị bỏ hoang, đứng chơ vơ trong một bãi đậu xe cỏ dại mọc um tùm. Tàu Con Rệp, vô hình đối với người trần mắt thịt nhờ lớp vỏ ngụy trang tinh xảo, đang chuẩn bị hạ xuống nhà hàng vắng vẻ kia.

Bỗng nhiên, mái nhà hàng bật nứt ra như một đôi cửa trượt. Tàu Con Rệp chở Visser Ba dừng đỉnh chui vô bên trong. Mái nhà liền lại ngay sau khi tàu lọt vào. Rồi gần như liền sau đó, một chiếc xe hơi limousine phóng vù ra, xé toạc bãi đậu xe.

“Khôn thiệt ta,” Marco thán phục.

“Đó là một toà nhà bỏ không,” tôi nói với bà Helmacron. “Tên Visser đã biến thành người và đi ra trên chiếc xe màu đen kia kìa.”

<Thế thì bọn ta sẽ đè bẹp hẳn ở trong đó! Bọn ta sẽ thanh trừ hẳn! Bọn ta sẽ hạ nhục hẳn cho đến khi hẳn bò lăn bò càng và nài xin cái chết ân huệ.>

“À há,” Marco nói khô khốc. “Tụi này cũng đã cố làm điều đó hoài rồi.”

CHƯƠNG 18

Muôn tàu Bệ Hạ, vị thủ lĩnh kiên gan nhất! Chúng thần xin phủ phục trước Người, mặc dù chúng thần đang ở cách xa Người nhiều năm ánh sáng. Bốn phận buồn bã của chúng thần là phải báo cáo rằng: những tên càn rỡ phản phúc của tàu Thiên Hà Blaster đã tháo chạy! Chúng đã bắt đi hai sinh vật lạ đáng lý ra là của chúng thần và chạy mất! Chúng đã rời bỏ chúng thần, những chiến binh trung thành của Người, để chiến đấu với Kẻ Thù To Xác hầu lấy lại chiếc hộp xanh chứa năng lượng chuyển đổi.

Trích nhật ký tàu Helmacron,
Hành Tinh Vỡ.

Giống y như phim *Vũ Khí Tối Thượng*[10],” Marco nói. “Tuyệt chưa! Đây thật là một cảnh tượng rượt đuổi kỳ cục nhất trần đời.”

Visser Ba đã biến hình thành người và bước vào chiếc xe limousine. Tụi tôi từng thấy hẳn làm như thế trước đây. Tôi đoán hẳn thích xe limo là vì bên trong lớp kính đen ngòm của chiếc xe hẳn có thể biến hình và hoàn hình mà không bị phát hiện.

Và có lẽ ở trong chiếc xe đó hẳn còn có thể làm nhiều thứ khác tàn ác hơn. Visser Ba rõ ràng không tử tế với lũ tay chân của hẳn cho lắm.

Chiếc limo lướt êm ru trên đại lộ. Màn đêm dần buông và rừng đèn neon đã thấp sáng. Những bộ phận hãm thanh vàng chói lướt loang loáng thành những đường vân đen bóng trên chiếc limo. Chữ *Mobil* bên sườn xe lượn nhoay nhoáy như một con rắn xanh da trời và đỏ.

Một chiếc xe cứu thương hu còi lao vụt qua. Một chiếc xe tải nhỏ chất đầy phụ huynh và con cái phẩm phẩm song hành với chiếc xe chở con quái vật nguy hiểm nhất Trái Đất, hay có lẽ là nguy hiểm nhất dải thiên hà...

Tụi tôi thấy rõ tất cả những hình ảnh này bởi vì khắp cầu trục chiến đều gắn màn hình. Tàu Helmacron bay là bên hông chiếc limo, cánh cửa sổ bên phải phía sau chừng hơn một mét.

Đột nhiên, tàu *Thiên Hà Blaster* rẽ ngoặt qua bên trái và bắn.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Chùm tia sáng khổng lồ, dày cui phóng vèo về phía cửa sổ. Nhưng dĩ nhiên, đối với chúng tôi, tấm cửa sổ kia là một vách đá đen thui, nhẵn thín. Màn hình Helmacron không phóng to mà lại thu nhỏ. Vì vậy, khi những tia năng lượng phóng đi, chúng chỉ còn nhỏ tí như những sợi tóc sang sáng.

<Aaaa! Chết này, Yeerk! Thấy sức mạnh của bọn ta chưa?> Mấy bà Helmacron gào thét tung bừng, tựa một đám cổ động viên bóng đá cuồng nhiệt khi đội nhà ghi bàn nâng tỉ số.

<Nửa này! Nửa này! Hãy trừng phạt tên Yeerk kiêu ngạo kia!>

Pằng chú! Pằng chú!

Một lần nữa, khoang tàu tràn ngập tiếng reo hò, la hét. Sau đó, tấm cửa sổ xe limo bắt đầu hạ thấp xuống. Một gương mặt người nhăn nhó thò ra ngoài.

Đích thị là Visser Ba! Tội tôi biết lối hình người của hắn. Cho dù cải trang làm người, hắn cũng không che giấu được vẻ hiểm độc.

Nhưng ngay lúc này thì hắn không tỏ ra đáng sợ lắm, mà chỉ khá bối rối. Tôi thấy cái miệng người của hắn mấp máy từ "Cái gì?" Và rồi từ từ về mặt hắn lộ rõ nét kinh ngạc.

"Helmacron?" Miệng hắn thốt lên trong câm lặng.

<Sinh vật đó đang nói từ gì thế?> bà Helmacron gần nhất hạch hỏi tội tôi.

"Hắn nói 'Helmacron?'"

<Á à!> Mấy Helmacron gầm lên bằng ý nghĩ. Những lỗ miệng côn trùng góm ghiếc tranh nhau bật ra những âm thanh "Bép! Bép! Bép!"

<Nào, hãy cảm nhận nỗi kinh hoàng của bay đi, Yeerk!>

Pằng chú! Pằng chú!

Tàu *Thiên Hà Blaster* phóng hỏa, thẳng vào gương mặt xấu xí y như gương mặt của Kinh Kong[11] đang thò vào cửa sổ một tòa nhà chọc trời.

Bàn tay người của Visser Ba chụp lấy mặt và vuốt đi hai vết máu nhỏ xíu. Hắn nhìn chăm chăm vào vết máu một thoáng rồi đưa cặp mắt náy lửa nhìn lên tàu Helmacron.

<Hãy xem hắn đang bất lực và run lên kinh hãi kìa!>

"Bồ có thấy có chút gì kinh hãi run sợ và bất lực ở đó không?" Tôi thì thầm với Marco.

"Không. Chỉ thấy một tên Yeerk trong lối hình một quan chức thôi."

Và ngay lúc đó tình thế cuộc rượt đuổi xoay chuyển chết người.

Chiếc xe limo thành linh đổi hướng đột ngột. Một bức tường thép cùng với kính và gương mặt tàn ác chọt bay vèo về hướng tội tôi, hùng hục như con sóng thủy triều.

Tàu *Thiên Hà Blaster* lộn mào và thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc.

Chợt, một con người to như núi Matterhorn[12] nhô lên từ nóc chiếc limo đập vào mắt tôi.

"Cửa hứng nắng!" Marco la như bị bóp cổ. "Một tên Mượn xác-Người chui lên từ mui xe, chỗ cửa hứng nắng."

Trong tay tên Mượn xác có một khẩu súng. Tôi đã quá mệt mỏi với trò so sánh kích thước rồi, nhưng khẩu súng hẳn đang chĩa về phía tôi to khủng khiếp - đại bác chỉ đáng hàng tốp riu thôi.

Bạn phải hiểu rằng tôi chỉ cao có một phần mười sáu inch. Viên đạn từ khẩu súng đó vọt ra có thể dài gấp mười, mười hai lần chiều cao tôi. Nếu tính tỉ lệ như lúc tôi chưa bị thu nhỏ thì viên đạn sẽ dài cỡ mười lăm mét.

BÙM!

Lửa nháng lên từ nòng súng. Lửa phụt ra như núi lửa phun. Và viên đạn to cỡ chiếc xe buýt bay thẳng vào tàu *Thiên Hà Blaster*.

CHƯƠNG 19

Chiếc *Thiên Hà Blaster* vọt lên với tốc độ ánh sáng. Viên đạn bụi nhất vũ trụ bay sượt qua, bỏ lại một cơn lốc kinh hoàng trên đường đi của nó.

<Sức mấy hần dám tấn công bọn ta! Con thú bắn thủ đó sẽ phải nguyên rửa cái ngày nó sinh ra!> Mấy bà Helmacron lại rít róng.

Marco nhìn tôi, run như cầy sấy. Tôi cũng chẳng khá hơn.

Pằng chú! Pằng chú!

BÙM! BÙM!

Chiếc limo ngoặt hướng cái rụp. Nhưng con tàu tí hon bẻ lái còn ghê rợn hơn.

Chúng tôi đang bay bên trên chiếc limo. Tên Mượn xác-Người ở ngay phía dưới, gương súng lên.

Pằng chú!

Tàu Helmacron phát hỏa và tên người giả hiệu điên tiết né hụp xuống.

BÙM!

Lại một viên đạn cỡ con cá voi lưng gù bay chiu qua.

Quái đản cái là, trong tình huống hiểm nghèo như thế này mà mấy bà Helmacron vẫn không ngớt hò la, hú hét và kêu bép-bép. Mấy bà luôn miệng tuôn ra những lời đe dọa và khiêu khích.

Và rồi tình thế đến hồi tệ hại. Con tàu bay chệch ra đằng sau chiếc limo.

“Không! Đồ ngu si! Xe cô đang hà rầm!” Marco hốt hoảng la rùm.

Qua màn hình tôi thấy một cảnh tượng hãi hùng: một chiếc xe hơi đang lao xồng xộc vào tụi tôi. Đó là một chiếc xe thể thao. Mỗi thanh thép trên lưới bảo vệ sáng bóng của nó to cỡ tòa nhà Empire State.

“Bay lên!” tôi hét.

<Lên! Lên! Lên!> Một bà Helmacron hét.

<Xuống! Xuống! Xuống!> Một bà khác không chịu.

Tàu *Thiên Hà Blaster* chúc xuống. Nhưng cơn lốc bốn bánh đang nhắm về hướng tụi tôi với tốc độ không thể tin nổi. Một cái hãm xung có chiều dài như cả một bờ biển nằm chính ình trên màn hình.

Chợt, tàu Helmacron chui ngay vào gầm xe, sát sạt có một milimét. Những bánh xe lăn xoèn xoẹt bên cạnh tụi tôi. Gió quất vù vù. Tụi tôi chui tọt ra qua thanh chắn va đằng sau.

Lại một chiếc xe khác ở ngay trước mũi tụi tôi. Đám Helmacron không cãi nhau chí chèo chuyện “lên” hay “xuống” như hồi nãy nữa, mà cẩn thận... tuốt những lưới gươm dài ra, vung lên.

Tôi co rúm người nép vào thành tàu cong vồng, và hoảng vía giật Marco xuống cùng núp với mình.

“Chúng ra cần phải ra khỏi đây,” tôi xì xầm. “Ngay lập tức.”

“Nhưng bằng cách nào?”

“Biến hình.”

“Biến hình á? Những anh chàng, à những bà chằn này có thể nhìn xuyên qua lớp hình biến. Tụi mình mà biến thành sói hay bất cứ con gì cũng sẽ bị chúng bắn mất thôi!”

“Tất cả là vấn đề kích thước,” tôi gằn giọng. “Tụi mình không đủ bự để đánh nhau với chúng, nhưng sẽ đủ nhỏ cho chúng khỏi thấy.”

“Không, không, không,” Marco lắc đầu nguầy nguậy.

“Chẳng còn cách nào khác đâu, Marco. Phải liều thôi.”

Cậu ta trừng mắt. “Thành bọ chết á?”

Tôi lắc đầu. “Bọ chết rất khó điều khiển. Ngoài ra các giác quan của nó yếu xìu hà. Mình nghĩ ruồi sẽ tốt hơn. Một con ruồi tí nì nì nì...”

Marco miễn cưỡng gật đầu. Tôi chẳng thể trách cậu ta được. Tôi đã từng biến thành ruồi nhiều lần rồi. Nhưng lần này tụi tôi sẽ biến đổi theo chiều hướng mà không ai trong bọn tôi có thể tưởng tượng ra được.

Kích thước cơ bản của tụi tôi là một phần mười sáu inch. Nếu biến thành ruồi thì tụi tôi sẽ nhỏ hơn tỉ lệ đó nhiều. Nhỏ lắm lắm...

Tôi ráng tập trung tâm trí, mặc kệ những tiếng hò hét vô duyên của mấy bà Helmacron.

Marco cũng đang teo rút lại. Bộ chân ruồi đâm khỏ ngực cậu ta, kèm theo một tiếng “bộp”. Cái miệng người của Marco xoắn vặn lại, vều ra thành bộ phận hút thấm... Ngay lúc đó, mấy bà Helmacron ở gần nhất nhận ra việc làm ám muội của tụi tôi.

<Chúng bay sẽ mãi mãi phải than khóc vì chuyện này!> Mấy bà la lối om xòm.

Lập tức, tụi tôi bị vây kín. Nhưng may sao, bây giờ đám Helmacron hóa ra là những bà ngổ vụng về và chậm chạp, trong khi chúng tôi vẫn tiếp tục nhỏ nữa, nhỏ nữa... và mất dấu.

CHƯƠNG 20

Tụi tôi lao sầm sập về phía sàn tàu. Những hạt bụi li ti giờ bụi như những hòn đá tảng, khiến sàn tàu kim loại lảng o bồng trở nên mấp mô như bề mặt bông cải.

Tôi đang nhìn tất cả mọi thứ bằng cặp mắt ruồi. Hàng trăm màn hình tivi, mỗi cái nhìn cùng một cảnh với một góc chỉ khác nhau một chút xíu. Màu sắc thật quái dị. Hình ảnh khi nào cũng vậy đó mỗi khi bạn ở trong lột ruồi. Nhưng giờ thì tôi không chỉ nhìn mọi thứ chỉ từ cặp mắt ruồi không thôi, mà là cặp mắt của một con ruồi siêu tí nị.

Một bàn tay Helmacron bành ky từ thiên đàng thò xuống toan tóm lấy tôi. Nhưng khi nó càng gần thì tôi càng teo nhỏ đi, gần như là vô hình.

<Aaaahhhh!> Tôi kinh hãi rú lên.

<Ôi trời đất ơi!> Marco hét toáng lên. <Giờ học sinh vật chắc!>

Một bức tường tế bào lơ phờ đu đưa trước mặt tụi tôi. Bàn tay Helmacron vẫn mãi miết khua khoắng. Các tế bào ngón tay nhìn như những viên gạch của một bức tường - những viên gạch bụi hơn tụi tôi nhiều.

Có tế bào trong suốt đến nỗi thấy cả cấu tạo bên trong, có cái thì mờ đục, có cái lại sáng một cách kỳ dị. Chúng hết những túi plastic chứa đầy chất keo màu hồng nhạt gồm hạt nhân, chất nguyên sinh, ty lạp thể, không bào... - những thành phần tạo nên tế bào.

<Ồ, xem ra đây là ribosome[13],> Marco nói lào khào. <Y hết trong sách giáo khoa vậy đó.>

Chầm chậm, bức tường tế bào lùi dần, bỏ lại hai con ruồi nhỏ như từng thấy - nhỏ hơn cả tế bào da nữa...

<Ờ, chúng không thể bắt tụi mình được,> Marco nói. <Nhưng giờ tụi mình tính làm gì đây?>

<Đi khỏi đây?> Tôi nói, không chắc chắn lắm.

<Nếu tụi mình bay liên tục trong vài tuần, dám chắc mới đi được khoảng một tới một thước rưỡi thôi á,> Marco nói chắc nịch.

Cậu ấy nói đúng. Có lẽ. <Mặt khác, con tàu này có thể va vào bức tường và có lẽ cũng không

ảnh hưởng gì tới tui mình.>

<Tui mình vẫn phải tính tới cái thời hạn hai giờ biến hình nữa đó nha. Tui mình không thể cứ ở hoài trong lột hình biến này được!>

<Hây! Tui mình quá giang cái “chuyên cơ” đó đi!> Tôi gợi ý. <Cứ bám lấy ngón tay Helmacron kia kìa.>

Tui tôi tung cánh và phóng ào lên. Hồng biết cái ngón tay ấy cách bao xa, nhưng phải bay hết ga tui tôi mới tóm được bức tường tế bào. Bàn chân ruồi của tôi thực hiện việc này khá trơn tru. Bức tường vẫn tiếp tục nâng xa khỏi sàn tàu.

Nhưng lúc này, khi màng tế bào ở ngay dưới chân, tôi nhận ra mình đã lâm vào tình thế nguy nan.

<Nó... nó bập bênh,> tôi hết hồn nói. <Mặt đất, à cái tường tế bào này... nó rung chuyển.>

<Đúng. Và tui thậm chí còn hồng muốn giải thích với bồ nguyên nhân nữa kìa.>

<Nói cho mình biết đi.>

<Tui nghĩ tui mình đang nhìn thấu cả những phân tử đơn lẻ. Ý tui là, thực sự hồng phải là nhìn, nhưng giống y chang như khi mình đang ở quá gần một cái màn hình tivi phải không? Thấy cả những chấm li ti dao động, rung rinh? Tui nghĩ đó là phân tử tế bào.>

Tôi cảm thấy phát bệnh. Kinh ngạc, bàng hoàng nhưng muốn bệnh. <Tui mình nhỏ quá.>

<Ờ, đúng đó. Tui mình quá sức nhỏ.>

<Chưa hết phiền toái đâu. Những tế bào đang chuẩn bị phân chia kìa.> Marco hớn hển nói.

Nhìn xuống bề mặt kêu u u ấy, tôi thấy rõ hạt nhân sắp sửa tự xẻ ra làm đôi.

<Nhìn kìa! Bầu trời!>

Từ phía trên, một bức tường tế bào khác thủng thỉnh úp xuống. Ờ, nhưng sao lại có một đường đen thui vắt ngang qua thế kia?

<Mình nghĩ chúng ta vừa mới lộn ngược,> tôi nói, gắng hình dung ra phương hướng của ánh sáng. <Mình nghĩ... bề mặt bên trên tui mình thật ra là bên dưới.>

<Phải đi khỏi ngón tay này thôi.>

<Sao vậy?>

<Bởi vì ai mà biết được cái bàn tay Helmacron này kể nữa sẽ chọc vào đâu,> Marco nói.

<Ừ hén. Nào, cố rướn tới bề mặt trên hay dưới kia đi.>

Tôi nhướn cánh bay lên. Ruồi luôn luôn là nghệ sĩ nhào lộn bậc thầy. Và khi nhỏ tí thế này, nó bay nhanh như hỏa tiễn.

Tui tôi chấp chới trên không trung một lúc, rồi đáp xuống một bề mặt mới. Hình như đây là một cánh đồng bạt ngàn, nhưng cao chót vót bên trên tui tôi là một khối cầu xanh lá cây, cỡ

như mặt trăng. Không thể biết được nó trải rộng đến đâu, chỉ đoán thôi. Tôi chỉ có thể chắc một điều: Cái bề mặt hoang vu do hằng hà sa số tế bào nhiều màu sắc tạo nên này có hình cầu.

<Con người,> Marco ồ lên. <Hình như tụi mình đang ở trên đầu một tên Helmacron. Và đây là con người.>

Tụi tôi đang mê mải dòm cảnh tượng này thì con mắt bỗng lóe lên màu đỏ rực. Tôi thấy những mặt cắt của con mắt đang chớp nhanh theo phản xạ.

Nhưng có một thứ khác còn nhanh hơn cả ánh sáng. Một luồng không khí nóng thổi vèo qua cánh đồng vĩ đại, tức cái đầu Helmacron, như cơn bão. Một cái gì đó mắt người không thể thấy được, bằng ngang qua mồm đẹp trên đầu Helmacron.

Cả hai chúng tôi biết ngay nó là cái gì, nhưng chẳng dám tin.

Đó là ánh tia Nguyệt! Ánh sáng bao giờ cũng là ánh sáng, cho dù bạn đang ở kích cỡ nào.

Thế nhưng, với cơ thể bị trúng tia Nguyệt, khi luồng năng lượng kinh hồn dằn trải khắp cơ thể, thì phản ứng sinh lý học làm nổ tung tế bào thường diễn ra chậm hơn.

Có lần Ax đã giải thích cho tụi tôi, đó là do kỹ thuật độc nhất vô nhị của bọn Yeerk. Chúng ứng dụng nguyên lý máy Cắt của người Andalite - vốn tiêu diệt đối tượng nhanh chóng và không gây đau đớn - và phát triển thành tia Nguyệt.

Cố ý thiết kế cho tia Nguyệt tàn phá thật chậm, bọn Yeerk muốn kẻ thù phải chịu đau đớn.

Lúc này đây, khi đứng trên các phân tử đang rung rinh, tụi tôi thấy trước quá trình hủy hoại sắp diễn ra. Những tế bào dựng nẩy lên, sôi ùng ục như suối nước nóng - những hạt nhân và ty-lạp thể văng báy xáy như những mảnh đạn.

<CHẠY!> Marco thét, giật tôi ra khỏi cơn bần thần.

Vội xả đập đôi cánh ruồi, tôi nhóm khỏi làn da vừa kịp lúc tiếng nổ dưới chân vang ầm lên.

CHƯƠNG 21

Gió lốc nóng đến nỗi nó túm tụi tôi và thổi lên không trung. Tôi bị va mạnh vào Marco. Theo bản năng, tụi tôi túm chặt lấy nhau, chân ruồi này nắm chặt lấy lông ruồi kia.

Tụi tôi bị quăng quật như sao băng, quay mòng mòng trong không khí, hoàn toàn mất kiểm soát.

Khắp mọi nơi, lửa tràn lan cùng những âm thanh ùng ùng đoàng đoàng như trống bass nện. Tụi tôi kẹt trong cơn lốc xoáy và bị chi phối bởi một thể lực siêu mạnh.

Có lẽ tụi tôi đã bất tỉnh. Chỉ biết là mãi sau tôi mới nghe lại giọng truyền của Marco.

<Tia Nghiệt!> Cậu ta là. <Bảo đảm bọn Yeerk đã luộc chín con tàu.>

<Có lẽ tụi mình đang ở giữa xa lộ nhộn nhịp,> tôi bảo, vẫn không chịu rời con ruồi-Marco, nghĩ rằng cơ thể nó là cái phao cứu sinh đặc dụng nhất thế giới.

<Gió bắt gào thét rồi. Cả sức nóng cũng như lò nung đã dịu đi,> Marco nhận xét.

Hồi lâu gió ngừng hẳn và sức nóng như lò nung vội tắt. Con chao đảo qua đi. Tụi tôi tách nhau ra, bay sóng đôi trong không khí.

Có phải tụi tôi vẫn đang ở trên con tàu đó không? Mà có một con tàu vũ trụ hay không? Hồng cách gì biết được. Hồng có gì trong tầm mắt có thể xác định được. Tụi tôi có thể ở bất cứ đâu. Có thể chỉ cách mặt đất có hai phân rưỡi hay cách cả trăm dặm. Tụi tôi có thể ở trong phạm vi một mét tám chiều cao của một con người hay cũng có thể là những sinh vật cuối cùng còn sống trong vũ trụ này.

<Phải hoàn hình thôi,> tôi đề nghị.

<Không biết tụi mình đang ở đâu,> Marco ái ngại. <Không chừng tụi mình đang ở giữa xa lộ và sẽ bị xe tải cán bẹp dí.>

Tôi cố căng mắt nhìn ngó xung quanh. Nhưng mắt ruồi chẳng phải là chuyên gia tầm xa, vì vậy tôi đành vận dụng đến khứu giác để tìm ra mùi vậy. Nhưng hình như nó cũng tắt mất rồi, hoặc những phân tử mùi quá lớn nên tôi chẳng thể nhận ra.

<Nếu ráng hoàn hình thật chậm thì tụi mình sẽ từ từ tiếp đất trong khi lấy lại trọng lượng,> tôi nói.

<Trừ khi xe tải lăn qua tụi mình.>

<Để mình làm trước cho,> tôi xung phong.

<Ê, đừng bày đặt anh hùng rơm với tui à nha,> Marco cười khanh khách. <Nếu có xe xuất hiện thì nó sẽ xơi gọn cả hai đứa mình ấy chứ.>

Tôi ráng tập trung tâm trí để xua đuổi nỗi sợ hãi. Và cũng xua đi niềm mong ước tốt cùng là bực lên thêm càng nhiều càng tốt, càng nhanh càng tốt.

Sự thay đổi bắt đầu diễn ra. Tôi to dần to dần. Bây giờ tôi đã to gấp ba hay bốn lần rồi, đã cảm nhận được phương hướng và trọng lực tốt hơn, nhưng tôi biết giới hạn cuối cùng của mình cũng chỉ là một phần mười sáu inch mà thôi.

Rõ ràng là tôi đang rơi. Tôi cảm nhận được lực hút của Trái Đất, đã biết chiều lên hay xuống. Không khí cũng như luồng khí nóng vẫn nâng đỡ tôi.

Đến lúc đôi mắt người bắt đầu thay thế cho đôi mắt ghép của ruồi, tôi thấy Marco đang bập bênh trước làn gió. Cậu ta cũng đang ở trong tình trạng nửa ruồi nửa người giống như tôi.

Rồi, tôi thấy mặt đất, hay thứ gì đó giống mặt đất, ở xa bên dưới.

Tôi cảm thấy mình như một vận động viên nhảy dù tự do, đang quay tít và rơi vù vù xuống dưới. Nhưng thay vì mặt đất là một mảng chập vá những cánh đồng và con đường ở bên dưới, thì tôi lại thấy một hang rắn bự tổ chẳng, lấp lánh.

Nhưng may thay, cơn gió thổi bạt bụi tôi qua khỏi tổ rắn, tới khu vực rộng mở hơn. Nó giống như một thửa ruộng màu hồng, ngút ngàn về phía đường chân trời.

Tôi hoàn hình nhanh hơn và rơi cũng nhanh hơn. Tôi thấy núi rắn nhỏ đi mặc dù vẫn ghê gớm như quái vật. Xem ra chúng không phải là rắn, mà là những cây cọ dài khủng khiếp.

Chúng cắm rễ vào mảnh đất khoảng vài dặm phía dưới. Chúng có những thân cây mỏng mảnh, lùm xùm, cong cong.

<Trời đất ơi, đó là tóc,> tôi sùng sờ. <Tụi mình đáp xuống đầu của ai đó rồi.>

<Hoặc nách của hân ta,> Marco bồi thêm.

Tụi tôi trườn xuống rìa của một cái gì đó trông như “khu rừng”, bên kia là một cánh đồng mênh mông bát ngát.

Tụi tôi rớt xuống một núi tóc cứng nhỏng, và trượt qua mảng hói.

Trong rừng tóc, trời càng lúc càng tối hù. Tuy nhiên, tụi tôi không phải là những sinh vật duy nhất ở đây.

Chẳng có những con mắt sáng thò lổ từ trong rừng đêm dõi theo tụi tôi như trong phim hoạt hình. Đúng, những sinh vật tụi tôi đi ngang qua không hề có mắt. Bám chặt vào da đầu, dưới chân tóc rậm rạp, có vẻ như chúng đang hăm he chờ cho tụi tôi té lộn cổ.

Những con vật tám chân, vụng về, lết giựt cư ngụ ở khắp nơi chân tóc. Phải đến hàng trăm con. Trong thế giới thường, chúng nhỏ đến mức chẳng thể thấy được, nhưng với tụi tôi, chúng to như những chú khuyển.

<Bọ mạt đó,> tôi vừa nói vừa cố phủi chúng ra. <Ai cũng có bọ mạt cả.>

<Tụi mình phải lớn lệ lệ lên!>

Tụi tôi hoàn hình nốt, cấp kỳ đạt tới chiều cao một phần mười sáu inch, vừa lúc đáp xuống giữa những con bọ nhảy, giờ chỉ còn to cỡ chuột cống. Và chúng không hề nhận thức sự có mặt của tụi tôi, không để ý gì tụi tôi hay có thể làm gì tụi tôi cả, nhưng hình dáng rõ bốt khổng lồ của chúng cũng làm tôi sợ chết khiếp. Ngay khi trở lại thành người, tụi tôi chạy hết tốc lực về hướng chân tóc và da đầu.

“Ơn trời là người ta không chữa được bệnh hói đầu,” Marco nắm bắt khi tụi tôi guồng chân, chạy hết tốc lực về phía mảng da đầu hồng hồng, trụ lủi.

Tụi tôi lại có thể nhìn được. Như người. Và tụi tôi cũng có thể nghe được.

Nhưng những gì tụi tôi nghe thấy không làm cho tụi tôi cảm thấy khá hơn chút nào.

<Một con tàu Helmacron,> Visser Ba nói. <Nó... nó... lấu cá gớm... Và đây là những gì còn lại của nó... ha ha ha!>

Tiếp theo, một giọng người cất lên làm rung rinh cả da đầu bên dưới tụi tôi, đình tai nhức óc như thể toàn thể giới đồng thanh lên tiếng.

“Xin chúc mừng ngài đã đánh bại chúng, thưa Visser!”

<Hứ! Xóa sổ tụi Helmacron chẳng có gì là vinh quang cả, Chapman.>

Tôi nhìn Marco. Cậu ta cũng dòm tôi. “Chapman?” Cả hai tụi tôi đều thốt lên một lúc. Trời đất, tụi tôi đang ngự trên đầu ông hiệu phó Chapman, đầu lĩnh của nhóm Chia Sẻ.

<Ồ, mấy bồ đây rồi!> một giọng truyền khác rộ lên.

Tôi mừng húm. Trái tim tôi nhảy tọt lên cổ họng, trước cả khi tôi nhận ra giọng truyền quá đổi thân thiết ấy.

<Tụi mình sốt vó lên đi tìm mấy bồ,> Tobias nói tỉnh queo khi từ trên trời sà xuống, cách tụi tôi chừng hai phân.

CHƯƠNG 22

“**T**obias! Bồ làm gì ở đây vậy?” Tôi hét lên, mừng đến nỗi chẳng biết mình vừa hỏi một câu thật ngớ ngẩn. Tôi hét một phần cũng vì muốn cho điều hâu nghe được, bởi vì dù thánh giác của điều hâu ăn đứt con người nhưng tụi tôi vẫn còn quá nhỏ.

<Mấy bồ đứng xó rớ trên đầu Chapman mà lại muốn biết mình làm gì ở đây ư?> Tobias cười.
<Mấy bồ làm tụi này lo vàng mắt luôn.>

“Làm sao bồ tìm ra được tụi mình?”

<Là nhờ con tàu Helmacron, *Hành Tinh Vỡ*. Rachel đã dùng một vòng sắt quật cho nó rơi xuống. Jake tóm lấy nó và nhét vào cái bàn kẹp ê-tô ở trong trang trại của bồ đó, Cassie.>

Tobias đáp xuống kế bên tụi tôi, bấm những móng vuốt tí hon vào da đầu Chapman.

“Cái bàn kẹp mà ba mình dùng để kẹp gỗ khi cần cửa hay đục í hả?” Tôi hỏi. Ba tôi có một cái ghế thợ mộc xinh xinh cất ở đằng sau chuồng thú. Có một cái bàn kẹp bụi gắn trên đó.

<Ừ. Jake nhét chúng vào đó và kẹp chặt lại cho đến khi chúng đồng ý giúp.>

“Mình hy vọng mấy bồ không quá tin chúng.” Marco châm chọc.

<Tụi mình đâu có ngổ. Chúng đưa con tin ra cho tụi mình mà - tên thuyền trưởng và vài đứa trong ban lãnh đạo chớp bu...>

“KHÔNG!” Tôi sùng tiết thét lên.

“Mấy bồ ngờ nghếch quá!” Marco cũng hét. “Tất cả chỉ huy Helmacron đều phải ngỏm củ tỏi hết! Chúng đâu có tin người còn sống nên mọi chỉ huy đều bị thủ tiêu ráo trọi.”

<Cái gì?>

“Thôi nào,” tôi nói. “Có Jake, Rachel và Ax ở đây không?”

“Í mà nè, ở đây tức là ở đâu vậy?” Marco vội hỏi.

<Ừm, quân mình đủ mặt cả rồi, tất cả đều trong hình biển. Đây là cuộc họp của nhóm Chim Sẻ. Visser Ba đang thuyết minh về tàu *Thiên Hà Blaster*. Mình đoán hẳn đã cho nó bốc cháy bằng tia Nhiệt. Hẳn đang huyền thuyên về Helmacron kia kìa. Chapman đang vỗ tay nhiệt liệt.>

Lúc này tôi mới vỡ lẽ vì sao lại có sự xung chấn lan khắp đầu Chapman.

Cố nhìn ngang qua, tôi thấy một biển đầu lổ nhổ, giống như một dãy núi nhìn từ đằng xa. Tiếng rì rầm liên tục nổi lên, xen lẫn những tiếng nói chuyện râm ràn, rù rì và thỉnh thoảng lại rộ lên tiếng vỗ tay let bẹt.

Thình lình, một tinh tít gì đó bỗng khiến thôi lạnh xương sống. “Chết, chiếc hộp xanh đâu rồi?” Tôi vội hỏi.

<À... Ax cầm rồi. Tụi mình đang ở trong hội trường nhóm Chim Sẻ thuê,> Tobias nói. <Ax đứng lơ lửng bên ngoài, trong lốt người. Ảnh đợi cứu được mấy bồ sẽ mang về buộc đám Helmacron phải phóng to tụi mình lên.>

“Mắc gì bồ mang chiếc hộp xanh tới đây?” Marco nổi sùng.

<Ui dào, tụi Helmacron thêm chiếc hộp muốn nhỏ dãi luôn vậy đó. Tụi mình đâu dám chắc chỗ giấu nào là bảo đảm an toàn, thoát được bộ cảm biến của chúng. Vì vậy tụi mình đem nó theo cho chắc ăn. Dù sao thì tụi Helmacron cũng cần nó để trả lại hình hải cẩu cho mấy bồ mà, họ hứa...>

“Trời đất ơi!” Tôi la bãi hãi. “Tụi Helmacron đó lần theo chiếc *Thiên Hà Blaster* và nói cho mấy bồ biết mà tới đây, mang theo chiếc hộp xanh. Bồ không nhận ra sao? Bọn Helmacron muốn đoạt được cái hộp bằng mọi giá! Chúng định gài cho tụi mình mả mê đánh nhau với tụi Yeerk rồi thừa cơ cuỗm cái hộp đi mất đất luôn!”

<Nhưng chúng đang bị nhốt trong trang trại mà... ô trời... Ax! Tụi mình phải ra chi viện cho Ax ngay! Ảnh đang ở lốt người nên không nhận ra những gì xảy ra đằng sau mình đâu!>

Tobias hấp tấp đập cánh lên đón không khí, bay mất dạng, để lại tụi tôi bị kẹt cứng trên đầu Chapman. Nhưng Tobias chẳng phải đi xa, vì...

<Bọn ta sẽ tiêu hủy tất cả những ai dám kháng cự!> Cái giọng ong óng quen thuộc của mấy bà Helmacron lại rồ lên. <Tất cả chúng bay sẽ phải rên xiết, than van và hối tiếc ngay vào ngày đầu tiên còn sống!>

Nó bay kề rề, thấp chũm, chỉ cách đầu Chapman vài phân. Tôi nhìn lên thấy nó phóng véo qua. Đó là chiếc *Hành Tinh Vỡ*.

Và nó đang tha theo chiếc hộp xanh.

<Giờ bọn ta sẽ báo thù cho những chiến hữu gan dạ và can trường của tàu *Thiên Hà Blaster*, những Helmacron đã anh dũng hy sinh như những anh hùng vĩ đại!>

Tôi nhìn Marco. “Gan dạ và can trường? Hai con tàu đó xem thường nhau lắm mà?”

Marco đảo tròn mắt. “Tàu *Thiên Hà Blaster* đi tong rồi. Bây giờ chiếc kia khoái quá mới

tăng bốc vậy thôi. Lũ khùng mà.”

Tàu *Hành Tinh Võ* ngừng lại, gào rú cách đầu Chapman vài phân, vẫn không rời chiếc hộp xanh. Cái đầu Chapman bắt đầu xoay theo hướng con tàu.

Vòm đầu Chapman nghiêng dốc xuống, khiến tụi tôi có thể trông thấy bên kia thế giới nhỏ xíu của mình. Và ở đó, một hình hài chảnh bảnh không thể làm lẫn được đang đứng nghênh ngang.

Visser Ba.

Mặt hấn quàu quạu khi chiếc *Hành Tinh Võ* nhắm thẳng vào hấn.

Tụi Helmacron bắn! Những tia năng lượng màu xanh lá cây dội lên người Visser Ba. Và hấn teo rút lại ngay trước mắt tụi tôi.

CHƯƠNG 23

Muôn tàu bệ hạ, vị chúa tể vinh quang nhất! Chúng thần đã đoạt được chiếc hộp xanh có năng lượng chuyển đổi. Mặc dù những anh hùng bất khuất của tàu Thiên Hà Blaster đã rời xa, nhưng chúng thần, những chiến binh tàu Hành Tinh Võ sẽ trả thù cho họ.

Trích nhật ký tàu Helmacron,
Hành Tinh Võ.

Visser Ba biến khuất khỏi tầm nhìn.

Chapman bất ngờ nhướn người lên chụp con tàu tí teo, nhưng nó dễ dàng nhảy dạt qua bên, vượt khỏi mấy ngón tay lão.

Giữa tiếng la ó dậy trời, không ai ngăn được con tàu dùng vãi tia năng lượng bừa bãi.

<Jake! Rachel! Ax!> Tobias cầu cứu. <Tụi mình đang nguy, mấy bồ tới đây ngay! Mau!>

Tôi đoán Jake đã biết chuyện rồi. Thật khó cho tôi nhìn ra cái gì với cái gì, bởi vì trước mắt tôi chỉ toàn là những hình thù to như những hành tinh đang chuyển động.

Tuy nhiên, tôi lại nhận ngay ra một bức tường lông màu xám nhạt bay vụt qua, sát rạt đầu Chapman. Đó là chim ưng Peregrine. Với tôi, nó như có thể nuốt trọn một con cá voi xanh. Móng vuốt của nó - rộng đến độ tôi phải mất năm phút mới bò được từ đầu này qua đầu kia - đang xòe căng ra và hướng về con tàu Helmacron.

Tất nhiên, không phải là để cứu Visser Ba mà để cứu chiếc hộp xanh. Tuyệt nhiên không thể để cho nó rơi vào tay bọn Yeerk. Quả thật, trong khi teo rút thành tên Mượn xác-Andalite tí hon, Visser Ba vẫn không quên rít rống.

<Chiếc hộp biến hình! Hãy chiếm lấy! Lũ ngu, lấy chiếc hộp ngay! Lấy mau!>

Một cảnh tượng hỗn loạn chưa từng thấy diễn ra khi những sinh vật khổng lồ, lơ lửng tối tăm, đâm đập lên nhau bu quanh chỗ tụi tôi đang đậu trên đầu Chapman. Có cả Jake-chim ưng trong đám ấy. Cậu ấy rúng sức lẫn lộn, quay vòng, né tránh với tốc độ kinh hoàng (mặc dù tụi tôi thấy nó lơ phờ gì đâu), hầu giật lại chiếc hộp xanh.

Lại cả Ax trong dạng Andalite nữa - một dãy núi có hai mắt cuống như hai hồ nước xanh lè. Và Rachel với cái đầu gấu xám Bắc Mỹ bự chằng dang có thể quét sạch mọi ngôi sao khỏi bầu trời.

Lũ Mượn xác-Người chạy lung tung. Tựa hồ như tiệc khiêu vũ của những quái vật khổng lồ. Tất cả đều gào rống. Thậm chí tôi còn nghĩ mình vừa trông thấy một cái sừng Hork-Bajir vụt qua như ánh chớp.

<Rachel! Tóm nó!> Jake hét.

“Giật chiếc hộp! Giật chiếc hộp!” Tụi Mượn xác thi nhau la óm tởm.

<Lấy cái hộp mau, không tao sẽ cho tất cả tụi bay biết tay!> Visser ba phùng mang trợn má phát giọng truyền.

Và đương nhiên, mấy bà Helmacron cũng đâu chịu ngậm mồm. <Cút xéo ngay trong nỗi khiếp đảm, lũ hèn mọn kia. Như vậy cũng không cứu được chúng bay khỏi cơn cuồng nộ của bọn ta đâu!>

Một rừng bàn tay, móng vuốt, và gương giáo vươn lên chộp con tàu. Nhưng hình như chẳng cái nào thành công. Dù bị trì nêo bởi sức nặng của chiếc hộp xanh, tàu Helmacron vẫn nhanh hơn đám Mượn xác-Người, những hình biển, và tên Mượn xác-Andalite bị thu nhỏ.

<Cứ việc chiến đấu một cách vô ích, đồ sinh vật hạ đẳng! Tất cả chúng bay đều đáng bị thiêu rụi thành tro trong ngọn lửa trường tồn của Đế chế Helmacron. Chúng bay đáng phải chết dưới chân những chiến binh dũng cảm của Người!>

Jake, Rachel, Ax, và Tobias đều đang trao đổi bằng giọng truyền ý nghĩ để cả tụi tôi và mấy đứa bọn nó đều nghe thấy. Những lời của bọn nó thật không có gì là khả quan ráo trọi.

<Rachel! Coi chừng đằng sau bồ kia!>

<Mình bắt được nó rồi! Ồ, không, hụt rồi!>

<Hoàng tử Jake, nó bắn bạn kia!>

<Aaaahhhh! Không! Không! Không! Nó phang trúng mình. Mình đang nhỏ đây. Trời ơi, nhỏ xíu hà...>

“Tụi mình phải giúp sức thôi,” tôi lắc vai Marco.

“Giúp á? Tụi mình làm gì được bi giờ? Tụi mình không đánh nổi một cái ty lạp thể nữa là!”

<Trời! Em cũng đang bị thu nhỏ nè!> Rachel la chói lói. <Tui sẽ đá cho tụi Helmacron đập mặt!> Rồi vài giây sau. <Ồ, ồ, thế này là nhỏ đây.>

“Chúng sẽ lần lượt thu nhỏ hết bọn mình!” Tôi la lên, chưa bao giờ thấy bất hoại và tuyệt vọng đến thế. Tụi tôi biết làm gì đây? Liệu một nhóm người tụi tôi với kích thước cỡ con kiến

này có thể làm được gì?

Rồi thình lình tôi nảy ra một sáng kiến. Hay ít nhất cũng là một ý tưởng mới.

“Marco, mình cần phải biến hình ngay! Tụi mình cần phải nói bằng giọng truyền, dù phải nhỏ hơn nữa!”

Tôi tập trung biến hình thành con chồn hôi, còn Marco thì hồi hã biến thành chuột chũi. Hai sinh vật này tuy cũng nhỏ tí tẹo nhưng không đến mức là siêu tế bào như ruồi. Vừa xong tôi liền ghé cổ gọi Tobias.

<Tobias! Bờ phải lại đây chở mình và Marco!>

<Được thôi, vì ngoài ra mình chẳng làm gì khác được,> cậu ấy la lên hết sức thất vọng. <Bọn Helmacron đang bận rộn làm teo nhỏ tất cả những ai lọt vào tầm mắt của bọn chúng. Còn bọn Mượn Xác thì đang đuổi chúng chạy vòng vòng, ráng tóm chiếc hộp xanh. Chúng đang bỏ lơ mình rồi. Mình hông phải là mối đe dọa gì cho bọn chúng. Nhưng mấy bồ nặng quá so với sức mình, làm sao chở?..>

<Không nặng nữa đâu...> Tôi đang teo rút rất nhanh, teo nhỏ từ kích thước một phần mười sáu inch xuống một cỡ nào đó còn nhỏ tí nị hơn nữa. Nhưng ít nhất tôi không phải nhìn thấy từng tế bào chuyển động ở kích cỡ này.

Nếu mà teo rút tới cỡ thấy được cả tế bào đó nữa thì đúng là sồn cả gáy.

Marco làm theo tôi, biến thật nhanh thành chuột chũi. Tobias sà xuống - kích cỡ một phần mười sáu inch của cậu ta bây giờ là tương đối lớn so với tụi tôi. Tobias cho mỗi đứa tôi bám vào một chân và bay lên.

<Mấy bồ có kế hoạch gì hả?> Tobias hỏi.

<À, vấn đề là kích thước í mà. Nếu biến thành con gì đó to to thì tụi mình có bự hơn không há?>

<Hây!> Tobias phân vân. <Thì sao?>

<Tụi Helmacron chắc sẽ ngó lơ những ai đã bị teo rúm rồi,> tôi nói.

<Ừ, sao nữa?>

<Thì... tui nghĩ, tụi mình có thể đổ bộ lên tàu Helmacron!>

CHƯƠNG 24

Tụi tôi ráng bò lần lần lên lông Tobias để cậu ta được rảnh chân.

Rồi chúng tôi bay.

Tất cả vẫn đang hỗn độn, nhốn nháo. Tụi Mượn xác-Người ráo riết đuổi theo tàu Helmacron, cố túm chiếc hộp xanh. Tụi Helmacron phản đòn bằng tia thu nhỏ.

Nhưng chúng không bắn Tobias. Chúng tin rằng cậu ra đã quá nhỏ rồi, chẳng việc gì phải sợ nữa.

<Có thể mình sẽ chụp được chúng,> Tobias thét rầm khi con tàu ngoặt hướng về phía tụi tôi.

Nó bắn hà rầm xuống bên dưới, chỉ ngưng lại để nhắm rồi lại bắn tiếp. Tranh thủ vài giây nó ngừng bắn, Tobias chúi xuống, xếp cánh lại và rơi như một hòn đá (hoặc như một hạt cát bụi).

Tobias đáp xuống đỉnh tàu Helmacron. Bề mặt to tướng của nó lủng củng những ống trụ, trang thiết bị, tia cảm biến và các chi tiết linh tinh khác, cho nên cậu ta dễ dàng tìm ra mẫu để bám móng vuốt vào.

Con tàu vẫn phóng vùn vụt qua rừng cánh tay.

<Coi những cố gắng đáng thương của quân ăn cướp Yeerk kia! Chúng nằm mơ sẽ thống lĩnh toàn bộ dải thiên hà! Hừ, chính bọn ta, Helmacron, mới là bá chủ muôn loài!>

Quả thật, những cố gắng của bọn Mượn xác đều là “công cốc”. Tụi Helmacron đeo chiếc hộp nên chẳng ai dám bắn cả - tất cả chỉ dán mắt vào nó và chớp, bắt.

<Rồi, làm gì nữa đây?> Tobias hỏi tôi.

<Tụi mình sẽ biến hình. Bò sẽ biến thành người, như vậy sẽ có kích cỡ tương đương với tỉ lệ điều hâu tự nhiên của bò - ít ra bò sẽ to khoảng một phần tư inch. Nhiều đó cộng với sức nặng của cái hộp cũng đủ làm cho con tàu lặc lè rồi.>

<Như vậy bò có thể khiến tàu chậm lại, hoặc dừng luôn.> Marco bàn, <Thế, lỡ tụi Yeerk tóm được chiếc hộp thì sao?>

<Mình không nghĩ Tobias sẽ không dừng nó lại được đâu, nhưng lột biến hình của mình thì làm được đấy.> Tôi nói nhỏ. <Để coi chúng chở trên lưng một con cá voi lưng gù như thế nào!>

<Ừm, Cassie,> Marco gọi. <Làm sao cá voi ba bốn inch bám được vào tàu?>

<Mình sẽ chui vào giữa những vỏ động cơ. Càng phình to mình sẽ càng bị chêm chặt vô đó.>

<Rồi, thử xem,> Tobias quyết định và bắt đầu biến thành người.

Biến hình luôn rờn rợn, ghê ghê. Nhưng đây là một kinh nghiệm mới: tôi ngồi trong lột biến hình của Tobias, bám chặt móng chồn hôi vào bộ lông điều hâu đang tan biến.

Tôi trượt xuống giữa cái chân đang phù ra và trở nên trơn láng của cậu ta. Những ngón chân người của Tobias đang thành hình. Tôi đang ở tâm của trận động đất - “mặt đất” chao đảo, rung chuyển.

Trong khi cao lên, Tobias cúi xuống bám đôi tay chưa ra hình thù vào con tàu bên dưới tụi tôi.

Trong lúc đó tôi và Marco cũng tranh thủ hoàn hình. Nếu ai mà nhìn vào cảnh tượng này chắc chết ngất mất. Con điều hâu tí tẹo đang biến thành một cậu bé nhỏ hơn cả chú lính đồ

chơi, với hai con người tí nị hiện ra từ hai chân mình.

Tàu Helmacron vẫn chao liệng như điên, nhưng chúng tôi vẫn bám vào nó được. Cơ thể tôi nhỏ tức là cơ bắp tôi mạnh khỏe.

Tobias, cõng hai tôi trên lưng, dùng hai tay bò dần về phía động cơ. Tôi Helmacron vẫn không ngưng “cuộc oanh kích”.

<Bọn ta sẽ lập nên chiến công lẫy lừng nhất kể từ buổi bình minh của thời gian. Tất cả Yeerk, loài người và Andalite sẽ phải phủ phục dưới chân bọn ta! Yeerk, con Người và Andalite sẽ phải phủ phục dưới chân bọn ta!> Mấy bà Helmacron lại cất giọng ong ong, huyền ảo.

Tôi tôi mò tới được vỏ động cơ. Sờ vào chúng thấy nóng hừng hực nhưng không đến nổi bỏng rát. Tobias giúp tôi tôi trượt khỏi lưng mình.

“Hay quá ha!” Marco phớt phỏ. “Cuối cùng tôi mình cũng lập được Kỳ Tích. Hai cái mụt nhìn lên một cậu trai người-chim khổng lồ, to bằng một phần tư inch. Tất cả tôi mình đang ở trên mũi một con tàu đồ chơi, hy vọng nó sẽ rớt xuống đất khi Cassie biến thành cá voi lưng gù cỡ chuột nhất. Chúng ta sẽ đánh bại một loài điên có bộ não cỡ vi khuẩn. Thế nào giải Oscar cho Hành Động Điên Rồ Nhất cũng rơi vào tay tôi mình cho mà coi. Tất cả về nhà mau! Tôi tôi sẽ khổng chế thế giới.”

Cánh tay to cỡ sợi mì ống của Tobias giúp tôi vào vị trí. Tôi bắt đầu biến hình. Tôi lớn phình dần thành cá voi lưng gù, lột biến hình lớn nhất tôi từng thực hiện.

Cá voi lưng gù thật có lẽ phải dài đến mười lăm mét, suýt soát gấp mười hai lần chiều cao của tôi. Bây giờ kích thước chuẩn của tôi là một phần mười sáu inch. Nhân mười hai lần lên, vị chỉ sẽ được gần một inch.

Tuy nhiên, cần phải tính tỉ lệ đó xê xích theo khối lượng nữa. Trong thực tế, cá voi lưng gù nặng đến sáu mươi tấn. Vì vậy khi tôi phồng lên, tàu Helmacron bắt đầu cảm thấy sức nặng đè lên mình. Nặng lắm kia.

Tôi to nữa, to nữa - cảm thấy trọng lượng tăng kinh khủng, dù kích thước chẳng to hơn con cá vàng là bao. Tuy hơi đau tí chút vì bị nẹp chặt giữa những vỏ động cơ, nhưng ít ra như thế tôi sẽ không bị rơi.

Bỗng, một cánh cửa đột nhiên xịch mở ở đằng đầu con tàu. Một cặp mắt Helmacron lồi ra, rồi một cặp nữa.

Chúng leo ra ngoài tàu cùng với tôi.

<Ngưng ngay cái chúng bay đang làm và chấp nhận định mệnh là nô lệ suốt đời cho bọn ta!> Một bà Helmacron hét.

<Còn lâu,> tôi cãi. <Ta sẽ tiếp tục biến hình để vớt cho con tàu này rơi xuống.>

<Bọn ta là Helmacron! Bọn ta là chúa tể dải thiên hà! Tất cả những ai kháng cự lại bọn ta sẽ vĩnh viễn bị diệt trừ!>

“Xí, im đi,” Marco nạt.

Hai bà Helmacron dòm lom lom vào cậu ta.

“Im đi cho rồi, ta nhắc lại là im...đi...! Bọn mi chẳng là chúa chiếc của cái gì hết! Bọn mi là đồ chí rận, chỉ được cái to mồm. Đồ bộ chết. Bọn mi không thể làm gì được tụi côn trùng nữa là đòi lẩn lút tụi ta.”

Tobias túm lấy hai bà Helmacron và giơ lên không trung, chân giò mấy bả khua loạn xạ.

<Khôn hồn thì hãy cúi đầu xin tha mạng đi, hỡi loài hạ đẳng của những loài hạ đẳng kia!> Hai bà Helmacron vẫn cố la.

“Cassie, biến hình tiếp đi,” Marco giục.

Tôi lại to thêm. Tàu Helmacron không còn né tránh uyển chuyển như trước được nữa. Nó bị rì xuống, nhổng đuôi lên. Chắc chắn nó đã bị mất độ cao, bởi vì những rừng tay giờ đã vươn lên sát sạt tụi tôi.

Những ngón tay thù lù cỡ cột đèn thờ Hy Lạp chọc ngoáy vào không khí. Những tia màu xanh oan nghiệt kia vẫn tiếp tục hoạt động, nhưng bây giờ rừng cánh tay đã sát lằm rồi. Con tàu đang chậm dần.

“Đầu hàng đi, đồ ngu!” Marco quát tụi Helmacron. “Đầu hàng mau và Cassie sẽ hoàn hình. Đầu hàng thì tụi ta sẽ để bọn mi tự do rời khỏi đây.”

<Bọn ta là Helmacron! Bọn ta không bao giờ đầu hàng! Tất cả muôn loài tồn tại đều phải phục vụ bọn ta! Tất cả sẽ là...>

Sau đó, một bàn tay to ơ là to tóm ngang hông con tàu.

Rầầầ!

Rắắắ!

CHƯƠNG 25

Những ngón tay khổng lồ quặp lấy sườn con tàu, chậm chậm bủa quanh nó. Tôi thấy rõ cả những đường vân tay và chỉ tay chẳng chịt như những vết rãnh, hăm hố.

Đang lặc lè vì chở nặng quá, con tàu chẳng thể vượt qua cái một. Bọn Helmacron sức mấy mà chịu nhả chiếc hộp xanh hay chịu đầu hàng tụi tôi.

Xem ra kế hoạch của tôi dở ẹc.

<Hoàn hình mau!> Tobias la.

“Đúng đấy, hoàn hình thôi!” Marco đồng ý. “Thà để cái hộp cho Helmacron còn hơn cho lũ Yeerk!”

Tôi co rúm lại tức thì. Quá trễ!

Từ phía hông con tàu thò lên một ngón tay cái to bằng hòn đảo Manhattan. Tụi tôi đã bị tóm!

“Tao bắt được rồi,” cái giọng ma quái hú lên, gần xít.

Chợt, một cái gì đó trông như vàng trắng lưỡi liềm - và cũng to cỡ vậy - chém xoạt xuống từ bên trên và đằng sau ngón cái.

PHẬP!

Cái đuôi của Ax chạm vào ngón cái.

Ngón cái biến mất. Tôi nghe tiếng rú ghê rợn tựa tiếng quả đất nứt.

Con tàu mất kiểm soát cứ chòng chành, lộn mè liên tục. Tobias buông tàu Helmacron ra rồi quỳnh quáng tùm vào cái gì đó. Marco vẫn ráng bám, còn tôi vẫn kẹt giữa các động cơ.

Một bàn tay khác, nhiều ngón và mềm mại hơn thò vào và gẩy tụi tôi lên.

<Tôi bắt được các bạn ấy rồi, Hoàng tử Jake!> Ax mừng rỡ.

<Lùi lại,> Jake la.

<Jake! Bờ ở đâu vậy?> Tôi thét lên, sung sướng được nghe lại giọng của cậu ấy.

<Mình đang ở giữa cảng Ax, nhưng không biết là *cảng nào*.>

<Mấy bờ an toàn rồi!>

<Chưa hẳn. Không chỉ có mình và Rachel đâu. Còn Visser Ba và hai mươi tên Mượn xác nữa đang ở đây. Tụi tui là cọp và gấu xám tí nị chống lại Visser Ba và đám quái vật mượn xác.>

<Ax!> Tôi gào lên. <Anh đưa tụi tôi tới giúp Jake và Rachel đi!>

<Nhưng các bạn ấy đang ở chân nào của tôi?> Ax hỏi. Giờ ảnh đang chạy hết cỡ, trong hai bàn tay yếu ớt là tàu Helmacron và chiếc hộp xanh. Một trong những ngón tay của ảnh thì trúng tôi, buộc tôi phải hoàn hình gấp để giải tỏa áp lực.

Tobias sà vào và kịp đỡ cho tôi khỏi bị rơi khi sắp hoàn hình xong. Cậu ta đặt tôi lên đầu gối mình như thể tôi là một cô bé mới chập chững biết đi. Marco thượng trên đầu gối kia. Tobias tựa lưng vào một ngón tay Ax. Tôi thấy một hàng những con người tròn xoe đang hành quân ngang qua ngón tay của Ax, phía đằng xa.

“Bọn Helmacron!” Tôi thét lạc cả giọng. “Chúng đang chuẩn!”

Tobias quay đầu lại và cũng thấy bọn chúng. Cậu ấy chúi nhủi xuống và bò. Marco yên lặng. Hàng chục... không... có lẽ hàng trăm Helmacron đang rời con tàu giữa những ngón tay Andalite.

Tobias là đứa dễ bị thấy nhất nên phải hoàn hình điều hâu ngay, kéo lũ Helmacron phát hiện được.

Marco lắc đầu, và thì thầm không thành tiếng, “Được rồi, tui thừa nhận là tui đã nói sai rồi.

Trước đó tụi mình vẫn chưa đạt tới sự Kỳ Cục Nhất. Giờ tụi mình mới đúng là đang ở trong hoàn cảnh Kỳ Cục Nhất nè."

<Tôi đã bút khỏi bọn truy đuổi rồi,> Ax nói. <Nhưng tôi đang đi vào khu vực có nguy cơ trông thấy. Tôi cần phải biến hình người, nhưng nếu thể thì đám Mượn xác-Người sẽ thấy và đuổi theo rất lắm. Với lại chúng sẽ biết tôi có hình biến người!>

<Chúng biết anh biết biến hình người mà,> Rachel bảo. <Hoặc chúng đoán.>

<Rachel nói đúng,> Jake nói từ một cái chân xa lắc nào đó của Ax. <Không có lựa chọn nào khác đâu, Ax. Bỏ phải biến hình người thôi.>

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

Tôi đang chờ nghe Jake cấm cản bảo Ax đừng gọi mình là "hoàng tử", nhưng điều kế tiếp tôi nghe Jake nói lại là...

<Rachel!> Jake thét. <Tên Visser kia! Cái vòi đó! Cẩn thận!>

Ax bắt đầu biến hình.

<Tôi nên đi đâu đây?> Ax bối rối hỏi. <Tobias! Cassie! Marco! Tôi phải chạy đi đâu khi hình thành chân người?>

Tôi cố bình tĩnh, nhưng lại bị phân tâm bởi tiếng la hét giữa Jake và Rachel - báo hiệu cuộc huyết chiến bắt đầu trong bộ lông màu xanh da trời của Ax.

Đi đâu bây giờ? Làm sao chúng tôi có thể đánh bại kẻ thù khi thân hình nhỏ như kiến? Còn vũ khí thì...

Và rồi, một luồng sáng lóe lên trong óc tôi, một lời đáp tuyệt hảo chọt ập tới.

"Tobias," tôi nói. "Bảo Ax đừng biến hình người nữa. Tụi mình cần bay."

<Bay đi đâu?>

"Tới Lâm Viên!"

<Để làm gì vậy?>

"Để nạp thêm đạn," tôi nói, giọng nghiêm chỉnh.

CHƯƠNG 26

Tàu đánh tới cao vĩ đại! Một thảm họa đã giáng xuống đầu chúng thần! Tàu của chúng thần bị bắt giữ! Nhưng chúng thần không hề sợ hãi! Chúng thần là những chiến binh dũng cảm nhất trong những chiến binh dũng cảm; những Helmacron kiên gan nhất trong những Helmacron kiên gan! Một khi đã nắm quyền kiểm soát trên bề mặt mênh mông của bộ lông màu xanh da trời

này, thì không gì có thể ngăn cản được chúng thần! Và từ bàn đập đó, chúng thần sẽ lại phóng lên và triển khai chiến dịch chinh phục vũ trụ!

Trích nhật ký tàu Helmacron,
Hành tinh Võ.

Tôi có một kế hoạch khá là hay. Có điều tội tôi phải còn sống để tới được Lâm Viên.

Và phải tới đó thật nhanh.

Ax đang gấp rút biến thành điều mướp, để có thể vừa bay vừa mang theo tàu Helmacron với chiếc hộp xanh quặp trong móng vuốt của ảnh.

Tất cả các bên “tham chiến” đều đang ở trên người Ax. Tobias, Marco và tôi ở trên ngón tay. Nhúm Helmacron ở cổ tay. Jake và Rachel ở một chân, đang quần thảo quyết liệt với Visser Ba trong hình biến và lũ lâu la của hắn.

Vấn đề bây giờ là tất cả các bộ phận cơ thể của Ax phải ở nguyên vị trí như cũ khi ảnh biến hình. Mà mỗi lần biến hình lại là mỗi lần khác. Lúc này cơ thể Ax bắt đầu tan chảy và teo rút. Bàn tay hứng tội tôi rụi đi.

Tội tôi đang ngật ngựa trong mật thô. Làn da dưới chân nhoe nhoét, chảy rần rật như sông trôi. Những ngón tay khổng lồ bên trái, bên phải tôi đang dính tịt lại vào nhau. Lớp da sần sệt giữa chúng liền lại, nâng tội tôi lên cao. Bên dưới cũng thế - Ax đang rùng rùng chuyển động.

Đột nhiên, tội tôi ở trên một băng tải đang rơi khỏi rìa quả đất. Rồi chiếc băng tải dần trở thành thang máy dốc đứng.

"Cẩn thận!" Marco hét.

<Biến thành chim đi!> Tobias la lớn và đập cánh bay lên.

Tôi trượt chúi nhủi, bụng chà sát xuống mặt da đang nghiêng lắc dữ dội. Tôi rơi cả dậm.

Bống... có một mẩu bám.

Những ngón tay tôi túm vội lấy, xót xột trong vài milimét, nhưng cái rãnh lại thụt vào sâu hơn. Bàn chân đung đưa của tôi chạm trúng một cái mẩu khác. Tôi hoảng hồn bám vào một vách đá đang tan chảy và chuyển động rầm rầm.

Mặt dốc càng dốc hơn, đến nỗi tôi bị lộn ngược! May mà với trọng lượng nhẹ hều này, tôi vẫn có thể bám được vào những vết nứt. Marco đang chơi với cách đó không xa, đôi tay giãy giụa và đôi chân cố móc vào vách đá.

Rồi tội tôi té, nhưng may phước là té vào bộ lông điều mướp vừa mới nhú ra. Nó liếm dài lên da như những vết rạn trên mặt hồ đóng băng, chỉ vừa đủ dài cho sinh vật cao một phần mười sáu inch tóm lấy.

Chợt, một tiếng nổ vang lên giữa Marco và tôi! “Mặt đất” toác ra khi lông lá thành hình ba chiều.

Vúúút!

Một sợi lông đẩy tui lên tận đầu mút của nó. Những vằn vện xám và trắng xèo ra từ trục lông, dày và cứng dần cho đến khi trông như những chiếc đĩa tre bụi xù. Đám lông tiếp tục mọc dày xịt hơn ở bên trên, đằng sau và xung quanh tui.

Chỗ tui tui đang đeo bám gần như nằm ngang, hơi thuôn về phía trục lông xuống tới “mặt đất”. Tui cảm thấy sự chuyển động lên, xuống rồi lại xuống, lên đều đều, chậm chậm.

“Tui mình đang ở một bên cánh của Ax,” Marco nói.

Con điều hâu Tobias đáp xuống cái ạch. <Mấy bồ đang ở trên một cọng lông cánh,> cậu ra thở như kéo bể. <Mình không thể bay nổi nữa. Quá trời gió xoáy luôn! Tui mình chắc rầy rà to rồi!>

“Rầy rà ư?” Marco nói kháy. “Điều gì khiến bồ bảo là rầy với chả rà? Mọi thứ với tui vẫn ổn thỏa như thường. Quá ổn nữa là khác! Chưa bao giờ tui thấy tuyệt như thế này.”

Tobias không cười. <Làm sao đó mà tất cả tui mình cùng ở chung bên cánh do một chân Ax nhập chung với một bàn tay tạo thành. Jake và Rachel chỉ cách có nửa inch thôi. Bọn Yeerk kéo tới lệ dễ sợ. Tui Helmacron đã kịp tập hợp lại thành một đội quân, chỉ cách tui mình chừng một phần tư inch hà.>

“Thấy chưa? Tui đã bảo với bồ rằng tất cả đều yên ổn mà.”

“Marco, cần phải biến hình thôi. Không thể để cho tui Yeerk thấy tui mình là người,” tui nhắc.

Lát sau, một con khỉ đột và một con sói tí hon chui vào cư ngụ trong rừng lông của con điều mướp-Ax. Tui tui thả bộ xuống “mặt đất” - phần thịt chim, ở bên dưới.

Vừa kịp lúc. Một con cạp và một con gấu xám cao cỡ một phần mười sáu inch chạy hộc tốc về phía tui tui, vừa chạy vừa gạt phăng những sợi lông qua bên.

Mặt con cạp Jake dính máu. Cậu ta thở hổn hển nhưng chưa sao.

<Mừng gặp lại mấy bồ,> cậu ấy nói.

<Bọn Yeerk đâu rồi?> Tobias hỏi.

<Ôi dào, chúng tới ngay thôi. Tên Visser biến thành con gì quái lắm - có cả đồng vùi mọc gai sắc ngọt. Cộng thêm bọn Mượn xác-Người hung hăng nữa.>

<Em ngán chạy quá rồi,> Rachel kêu ca. <Tui mình đánh nhau ngay tại đây luôn đi.>

Jake và Rachel nhập bọn với tui tui, vai sát vai. Một con gấu đồ sộ, một con cạp lạnh lén, một con khỉ đột khỏe như vâm và tui, một con sói có tài đánh hơi và nghe ngóng thượng thặng. Tất cả đều nhỏ tí nị.

Tui căng người lên tìm bọn Yeerk, không để ý đến bất cứ âm thanh nào khác.

Kìa, lốt hình biến tởm lợm của Visser xộc thẳng vào rừng lông. Trông nó gớm ghiếc như cái đầu màu cam bầm của quái vật Medusa, mỗi sợi tóc là một con rắn mang lưỡi hái. Bầy Mượn xác-Người hùng hùng hổ hổ theo sau, trong đó có cả Chapman.

Visser Ba khựng lại. Tui tui đứng đối mặt với hắn.

<Thật là một địa điểm kỳ lạ cho trận chung kết, Andalite,> hấn cất giọng ngạo nghễ. <Đành vậy.>

Hấn thật là bình tĩnh hết sức. Tôi nghĩ chắc hẳn là cái thực tế rằng hẳn đang chỉ nhỏ như một vảy gàu đã làm hẳn bốt hồng hách.

Tất cả đầu mặt vào nhau, Yeerk với Người, mặc dù tại Yeerk vẫn tưởng tại tôi là Andalite.

Bỗng từ đâu từ cụm lông bên trái tại tôi, hơn chục sinh vật đầu dẹp lép, bốn chân, mắt to xồng xộc kéo tới.

<Ha ha ha! Tất cả kẻ thù đáng thương của bọn ta đều đang xúm xít ở đây! Tốt hơn, tất cả bọn bay hãy run lấy bầy trước sức mạnh Helmacron! Đầu hàng thì bọn ta sẽ tha cho cuộc sống khổ khổ của chúng bay là nô lệ; còn ương ngạnh chống đối thì chúng bay sẽ chết như những đồ yếu xìu!>

Một khoảng khắc tê liệt, không ai nhúc nhích.

Vặn vẹo cái vòi qua bên để bày tỏ sự cáu tiết tốt độ, tên Visser nhìn hau háu vào chúng tôi. <Tôi không biết tại bay nhiều, lũ Andalite kia,> hấn lên giọng, <Nhưng cái đám sinh vật hay la lối này *thật tình* làm phiền tao quá.>

Cọp thì không thể toét miệng cười, nhưng tôi thề là con cọp-Jake cười được.

Lần đầu tiên, có thể cũng là lần cuối cùng, trong lịch sử, con người và Yeerk tạm đình hoãn để chống lại kẻ thù chung.

Rủi thay (hoặc may thay), cuộc hưu chiến không kéo dài lâu, bởi vì Ax thông báo. <Chúng ta đã ở phía trên Lâm Viên.>

Tôi truyền nhanh ý nghĩ cho Ax rồi la lên với đám bạn còn lại. <Chúng ta phải rời khỏi con chim này!>

<Cái gì?> Jake chưa hiểu.

<Chúng ta phải nhảy ngay khỏi người Ax,> tôi lặp lại.

<Sao vậy?> Rachel thắc mắc. <Tại mình đang ở trên cao cả triệu dặm lận!>

<Tin mình đi,> tôi trấn an. <Cứ lần ra đầu mút lông và nhảy.>

CHƯƠNG 27

Tôi chạy. Tại bạn theo sau, mặc kệ bọn Yeerk và Helmacron muốn làm gì nhau thì làm. Lũ Helmacron khoái chí châm chích tại tôi. <Ê, chúng bay tháo chạy như quân hèn nhát kìa. Tháo chạy trước cả khi những đóa hoa Helmacron kịp nở!>

<Mình hông thích tháo lui,> Rachel tức khí. Nhưng rồi nhỏ cũng noi gương tụi tôi chạy ra mép lông.

Cuối cùng, tụi tôi cảm thấy một luồng gió cực mạnh thổi bạt vào người.

<Ax! Tụi mình ở đâu vậy?> Tôi hỏi.

<Tới rồi... chuẩn bị...>

<Jake! Rachel! Tất cả,> tôi la. <Khi Ax hô là nhảy khỏi mút lông liền nha. Tụi mình nhỏ lắm nên rơi không đau đâu. Ngoài ra, tụi mình còn có một bãi đáp êm ả. Ngay khi ảnh...>

Trời đất! Hình biến của Visser Ba đang phóng về hướng tụi tôi. <Tao đổi ý rồi,> hắn bảo. <Tao sẽ giết bọn mày!>

“Nhảy!” Ax hét.

Chúng tôi nhảy. Đứa nào đứa đấy ráng hết sức. Cơ thể sói của tôi nhảy khá tốt. Tôi rơi, rơi mãi, với con gấu xám ở phía trên, không xa lắm.

Đằng sau con gấu xám và con cọp, tôi thấy một cảnh tượng rợn gai ốc: gã Visser đã nhảy theo tụi tôi! Cơ thể giống bạch tuộc của hắn rơi lều nhều. Xa hơn, hàng tá Mượn xác-Người nhỏ tẹo cũng đánh liều với cú nhảy tự sát.

Xa bên trên, trong tầm nhìn của tôi, là một chùm Helmacron. Nhưng vì Ax chuyển động nhẹ nhàng, nên tất cả dàn đều ra trên bầu trời. Tụi tôi rồi Yeerk rồi Helmacron. Tất cả cùng rơi... và rơi...

Bụp...

... tiếp đất.

Tụi tôi đáp xuống một đám lông mềm. Tôi ngã từng bê giữa hai sợi lông. Cái lột sói của tôi không thể dùng gì khác ngoài răng để bám, cho nên, tôi nhe răng ra, nghiền chặt túm lông lộn xoăn.

Khi thấy Rachel, Marco và Jake, tất cả đều an toàn trên sàn da bên dưới, tôi cũng nhào xuống đó.

Đáp trên bốn vó, tôi hoàn hình tức thì.

<Bồ giải thích chuyện này cho mình coi?> Jake hỏi, giọng không được ôn tồn cho lắm.

<Mình không chắc lắm,> tôi thú thật. <Nhưng mình linh cảm thấy: khi tụi Helmacron thu nhỏ tụi mình, chúng cũng thu nhỏ luôn cả những mẫu ADN tụi mình thu thập, tích lũy được bấy lâu. Tất cả các hình biến, đều teo lại theo tỉ lệ nhất định.>

<Thì sao?> Marco nôn nóng hỏi.

<À, mình cho rằng ADN mới hấp thu sẽ không bị teo.>

Jake đã là người một nửa. <Hây! Bồ nói là...> giọng truyền của cậu ta tịt giữa chừng.

Tôi cũng sắp thành người, đang đứng chồm hồm dưới một tàng lông lùm xùm. “Đúng,” tôi nói. “Ít ra mình hy vọng thế. Mình sẽ hấp thu con vật này và biến thành nó ở kích cỡ trọn vẹn!”

Tôi quỳ xuống và áp bàn tay vào khối thịt. Nhưng trước khi kịp tập trung tâm trí, tôi bỗng thấy cái gì đó rất khủng khiếp xông vào giữa đám tụi tôi.

“Aaaaaa!” Tôi hoảng hồn hét lên và nhảy dựng trở lại.

Đó là... con bọ chết - một con bọ chết đích thực, đúng kích cỡ. Đôi mắt đen thui của nó chẳng thèm nhìn chúng tôi - những sinh vật đó chẳng có gì hay ho đối với nó cả.

Dù biết thế, nhưng hình thù con bọ chết to chần dần vẫn khiến tôi dựng tóc gáy. Đồ quái vật gớm guốc, tôi biết, vì tôi đã từng là bọ chết rồi mà.

Hình như con bọ chết đang toan tính cái gì đó nhưng chưa quyết định dứt khoát. Nó chỉ phàm phạp bộ chân như có găng lò xo. Chợt nó bung lên và vượt khỏi tầm mắt tôi với tốc độ thật nực cười.

“Phải bực lên trước khi tình cờ gặp thêm một con nữa,” Rachel càu nhàu. “Mình hổng thích khu rừng này. Sư tử, cọp với lại chầy rận. Ghê quá.”

“Nè, tụi mình sắp hấp thụ con gì vậy, Cassie?” Jake hỏi.

“Một loài vật đặc biệt, được sinh ra để tấn công và tiêu diệt những sinh vật như Helmacron,” tôi lắp lửng.

“Đó là con...”

“... Thú Ăn Kiến,” tôi tiếp.

CHƯƠNG 28

“**L**àm đi,” Jake ra lệnh. “Cần phải to ra!”

Đã biến hình nhiều lần và thành nhiều loài thú rồi, nhưng tôi chưa bao giờ có cảm giác háo hức như lúc này. Tôi muốn to lớn trở lại, muốn về lại thế giới rệp và bọ chết là... rệp và bọ chết.

Tôi đang phình ra nhanh chóng thì Visser Ba nhảy xổ vào chùm lông - may quá, những nét đặc trưng loài người của tôi đã tan chảy và biến dạng.

<Biết ngay mà!> Hấn thở hồng hộc.

Nhưng tôi chẳng sợ gì hấn nữa vì tôi đang lớn nhanh như thổi. Vươn lên, lên khỏi rừng lông! Lên cho tới khi đầu tôi nhô lên khỏi lưng con Thú Ăn Kiến. Và vẫn lên tiếp khi Tobias bay vụt qua, nhỏ tí.

Lên mãi cho tới khi Ax trong lột điều mướp không còn to như chiếc boeing 747 nữa.

Cao mãi lên cho tới khi tôi có thể thấy mấy đũa kia, tất cả đều đang vọt lên từ đám lông như những luồng khí nóng bốc lên từ một khu rừng.

Con Thú Ăn Kiến đột ngột rũ người làm cả đám tụi tôi ngã lăn cù nhầy, rơi tọt xuống đất. Tuyệt. Khi tụi tôi chạm đất thì đó là đất thật.!

Tụi tôi đang lớn trở lại!

Đúng như dự đoán, con Thú Ăn Kiến mà tôi sắp biến thành có đôi mắt cực tinh, ít ra là đối với những chi tiết nhỏ. Tôi có thể thấy Tobias đang đậu lắt lẻo trên vai Ax. Con tàu Helmacron vẫn còn đeo theo chiếc hộp xanh đang nằm trên cát, bị móng vuốt điều mượp của Ax quắp chặt lấy.

Thú Ăn Kiến trông rất buồn cười. Kể từ mồm đuôi xồm xoàm lông đến cái đầu kệch cỡm, nhọn hoắt, nó dài cỡ một mét hai, nhưng chỉ cao tới đầu gối người. Chẳng phải là con thú to để sợ nhưng cũng quá đủ đối với tất cả tụi tôi.

Con mắt Thú Ăn Kiến của tôi giương ra nhìn thấy một cái ống phủ lông một nửa - đó là cái miệng trải dài đến vô tận.

Tuy nhiên, thân hình bự xụ của Thú Ăn Kiến không phải là vô dụng. Tôi tì hết cả trọng lượng vào chân sau và giữ thăng bằng trên khớp chân trước - tốt hơn nên để cho “lưỡi hái” cong vòng kia được an toàn và sắc bén.

Tôi cảm thấy bản năng Thú Ăn Kiến sủi ùng ục bên dưới ý chí loài người của mình. Trong khi tôi căng cả người trước phản xạ đánh-nhau-hay-bỏ-chạy, thì con vật này lại trầm tĩnh và tỉnh queo. Sau đó tôi nhận ra nó là loài có thân nhiệt thấp nhất trong số các loài vật có vú sống trên cạn. Theo như tôi biết thì chúng có thể ngủ đến mười lăm tiếng một ngày.

Với thị giác và thính giác cực kỳ nhạy của Thú Ăn Kiến, tôi có thể thấy rõ đám Helmacron và lũ Mượn xác-Người đang lau nhau ở trên mặt đất.

Bản năng của con thú lấn át bản năng của tôi đến nỗi tôi chẳng kịp nghĩ đến chuyện xảy ra tiếp theo.

Hấp!

Cái lưỡi nham nhám của tôi thè dài ra đến hơn nửa mét! Nó táp một nhúm Helmacron, phủ lên chúng một lớp chất dính để giữ chắc lấy, rồi lôi tuột vô miệng. Tất cả diễn ra cái ào, trước khi tôi kịp biết.

<Tiếp đi, Cassie!> Marco khích lệ.

Tôi cảm thấy cái gì nhằn nhận trong miệng, và bắt đầu... nhai.

<Ồ không!> Tôi hoảng hốt la lên, cứng cả quai hàm.

Bỗng, thật bàng hoàng, tôi nghe từ sâu bên trong miệng mình, giọng một bà Helmacron léo nhéo. <Hãy đầu hàng ngay bây giờ! Bọn ta sẽ giảm nhẹ sự tra tấn mà đáng ra chúng bay phải chịu!>

Tôi lại lè lưỡi ra, ráng hết sức giữ như thế rồi nằm ẹp xuống. Dính vào lưỡi tôi là mấy tá Helmacron.

<Các người biết đấy, thật sự ta không muốn giết các người tí nào,> tôi bảo.

<Hãy đầu hàng và quỳ xuống trước bọn ta!> Lại một giọng Helmacron eo éo cất lên.

Tôi nghe một giọng truyền nữa, trầm và hiểm độc hơn. <Đồ Andalite yếu mềm,> Visser Ba gầm gè. Hắn đã nắm thóp được mưu mẹo của tụi tôi và cũng đã biến thành một con Thú Ăn Kiến. <Bọn mày không giết được tụi Helmacron đâu. Chúng là nấm mốc. Giết đứa này sẽ sinh sôi ra đứa khác. Chúng không bao giờ chết. Thậm chí cả khi chết chúng cũng không chết. Nhưng với bọn Andalite thì...>

HẮP!

Lưỡi hắn quăng ra, đớp ngay một con kiến và cả... một con chim tí tẹo bay ngang qua.

<Aaaaa!> Tobias kêu rùm.

<Tobias!> Rachel thắng thốt gọi.

Visser Ba ngừng lưỡi lại, giữ cho Tobias chỉ còn cách cái quai hàm khỏe khoắn của hắn có một milimét.

<Nào, chúng ta sẽ thương lượng nhé,> Visser cười khẩy.

Nhanh như chớp, Ax chồm tới. Lưỡi dao đuôi của anh hạ xuống, hơi chao một chút rồi kề dính vào cổ họng con Thú Ăn Kiến của Visser Ba.

<Chúng ta cùng thương thuyết nào,> Ax nói.

CHƯƠNG 29

Chúng tôi thực hiện một giao kèo.

Rachel và Jake đi thu gom tụi Helmacron và bắt chúng làm con tin. Thật nhẹ nhõm khi biết rằng về cơ bản Helmacron không thể bị giết.Ồ, thật như trút được gánh nặng.

Marco và tôi hoàn hình lại thành người tí hon, khuất mắt tên Visser Ba. Sau đó tụi tôi ào lên tàu Helmacron, đi tìm những ông Helmacron giống đực dễ sai bảo, và nhờ họ giúp vận hành tia thu nhỏ.

Tụi tôi phóng lớn Visser Ba và Tobias trở lại, trong khi Ax đứng canh chừng hắn cùng con tàu Helmacron và chiếc hộp xanh. Đuôi anh cung nhổng lên.

Tụi tôi trả lại hình hài cũ cho tụi Mượn xác-Người và ép chúng phải bỏ đi. Chúng lảng lảng làm theo, không cưỡng lại. Dù sao thì tụi tôi cũng đang nắm giữ tia teo rút mà.

Visser Ba đã đi đến quyết định rằng, công cuộc chinh phục Trái Đất còn quan trọng hơn là bị

teo rút lại chỉ còn bằng dấu chấm phẩy...

Khi bọn Yeerk đi hết, Rachel và Jake nhả tụi Helmacron cái ra khỏi lưỡi của Thú Ăn Kiến và hoàn hình người cho tụi tôi chiếu tia năng lượng. Cuối cùng, Marco và tôi tự động chạy ra đứng vào tia sáng.

Tất cả những chuyện đó chỉ xảy ra sau khi tụi tôi nói chuyện phải trái khá lâu với mấy tên Helmacron đực.

“Các anh cần phải đứng lên giải phóng phái nam,” Marco diễn giải cho chúng. “Tại sao các anh lại cam chịu làm kiếp Helmacron hạng hai, bọt bèo như vậy chứ?”

Nhiều gã Helmacron đực tán thành. <Bọn ta có thể dẫm bẹp tụi giống cái dưới chân mình! Chúng sẽ phải vĩnh viễn than khóc cho số mệnh của chúng, trong khi bọn ta củng cố vị trí làm chủ nhân chính thức của toàn cõi Helmacron! Bọn ta sẽ vạch ra và thực hiện kế hoạch tuyệt chiêu là thôn tính toàn bộ dải thiên hà! Tất cả sẽ phải quỳ...>

Ờ, bạn biết đoạn tiếp theo của bài "*diễn văn*" rồi đó.

“Giờ tụi mình về nhà chứ?” Jake hỏi tôi.

Tôi gật đầu. “Ừ... chắc chắn mình sẽ bị cấm cửa.”

“Ồ, mình hy vọng là không. Mình... ừ... mình đang nghĩ đến chuyện ngày mai ra biển chơi. Bờ thấy đấy, thời tiết đẹp tuyệt.”

Rachel giả bộ hấp háy nhìn tôi, hàm ý “mình đã bảo mà”. Rồi làm ra vẻ cà chớn, nhỏ chọc “Ồ, anh Jake ời, em nghĩ Cassie chẳng thích biển đâu...”

“Mình yêu biển chứ bộ,” tôi cãi lại, nguýt nhỏ một cái cháy mắt luôn. Jake đỏ mặt, chờ Marco ghẹo. Nhưng Marco lắc đầu, ra cái điều buồn khổ lắm. “Ừa, Cassie. Trở lại với Jake đi, vì bây giờ bồ đã bự rồi. Vậy là kế hoạch tạo ra loài người tí hon trên thế giới của tụi với bồ đã tiêu tùng.”

Tàu Helmacron động đậy rồi vọt thẳng lên trời. Chúng đi xa rồi mà tụi tôi vẫn còn nghe những giọng truyền ổng ổng vọng lại.

<Tất cả các Helmacron cái! Hãy quỳ xuống trước quyền năng siêu việt của bọn ta! Chúng bay phải tôn vinh bọn ta làm chủ nhân thực sự! Chính Helmacron đực sẽ khiến cho tất cả phải run sợ!>

<Không đòi nào, Halmacron cái mới chính là những nhà lập pháp cho tất cả Helmacron đực! Bọn ta sẽ thống lĩnh toàn bộ vũ trụ - bắt đầu từ chúng bay!>

Tụi tôi kéo nhau về nhà, để mặc mấy ông bà Helmacron cãi nhau chí chóa...

HẾT TẬP 24

[1] Hernán Cortés, người Tây Ban Nha đã đem quân chinh phạt và thống trị nền văn minh Aztec của Mê-hi-cô từ giữa thế kỷ 16. (NDBS)

[2] Nguyên văn: “fit on the head of a pin”. Một thành ngữ chỉ những cách suy nghĩ/ cách diễn đạt khác nhau cho một vấn đề (NDBS)

[3] Nguyên văn: “Stee-rike One”: Tiếng hô tính điểm cho một cú ném và đánh bóng đầu tiên trong trò chơi bóng chày (NDBS)

[4] Nguyên văn: Snoopy and the Red Baron - tên một trò chơi mô phỏng từ bộ phim hoạt hình *Trận Chiến Trên Không Thế Chiến I* của chú chó Snoopy, trong đó chó Snoopy mơ mình biết bay và đánh nhau với Red Baron (Nam Tước Đỏ) biệt danh một phi công lái máy bay chiến đấu lừng danh nhất của Đức trong Thế Chiến I. (NDBS)

[5] Một vở diễn trong đó 3 cậu bé tí hon Munchkin đã hát câu này trong bài hát “Ding-Dong! The Witch Is Dead” (Đing-đong! Mụ phù thủy đã chết). (NDBS)

[6] Một dụng cụ đeo vào ngón trỏ khi may vá để tránh cho kim khỏi đâm vào tay.

[7] Houston là nơi đặt một trong những trung tâm vũ trụ của NASA. Các phi hành gia khi liên lạc với mặt đất thì dùng từ "Houston" để chỉ trung tâm điều khiển. Nguyên văn câu trên là: "Houston, we have a problem." Đây là câu nói của trưởng phi hành đoàn tàu Apollo 13 khi con tàu này gặp trục trặc, được tái hiện qua bộ phim *Apollo 13* (1996) do Tom Hanks thủ vai chính. (NDBS)

[8] Mr. Spock - Nhân vật nửa người nửa người-máy trong phim khoa học viễn tưởng *Star Trek* (NDBS)

[9] 1 inch = 2,54 centimet

[10] Nguyên văn: Lethal Weapon, bộ phim hành động của Mỹ khởi chiếu năm 1987 (NDBS)

[11] Quái vật khổng lồ giống như con khỉ đột có khả năng phá hủy những tòa nhà cao tầng, xuất hiện lần đầu tiên trong một bộ phim Mỹ vào năm 1933.

[12] Một ngọn núi thuộc dãy núi Alps, cao 4.477m, có đỉnh nhọn hoắt, nằm trên đường biên giới giữa Thụy Sĩ và Ý.

[13] Hạt tổng hợp protein trong tế bào.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>